

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ДВАТА ПРИРОДНИ
МЕТОДА**

Том втори

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ДВАТА ПРИРОДНИ
МЕТОДА**

**НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ -
ШЕСТА СЕРИЯ
1923 - 1924 г.**

Том втори

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2010

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр.68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

СКРЪБ И РАДОСТ

„Скръбта ви ще се промени на радост“.

(Йоана 16:20)

Съвременната култура ние я определяме „култура на скръбта“. И това е красивата ѝ страна. Отвън виждаме тия прекрасни здания, железници, къщи, столове, всякакви удобства, ядене, пиене, всичко туй, но при всичко това тя е култура на скръбта. Ще кажете: Как може да бъде култура на скръбта? Нима онази птичка, която е затворена в онзи златен кафез, в туй ограничено положение, мислите, че е щастлива в този кафез? Тя си има храничка и водичка, но няма никаква свобода. Има размер на движение само половин метър, седи тя и си пее. Казват: Колко хубаво пее! Да, но тази песен е песен на велика тъга! Нима мислите, че онази мишка, която се е хванала в онзи капан вътре, в който си има пастърмица и обикаля около нея, та е щастлива? Казвате: Пастърмица си има! Да, но този капан е капан на скръбта! И аз виждам онези хора в хубавите къщи и си казвам: Това са кафези на затворени птички, петят там вътре. Гледаш, някоя сестра си покаже главата из прозореца, погледне като някоя мишка и после пак клюхне и си каже: „Ще се живее тук, няма накъде!“ Интересно е, че всички писатели, поети, философи искат да ни убедят, че

по-хубаво нещо от този кафез няма. И музиканти, всички ще ни пеят, ще ни казват, че да имаме къщица, кафез, няма по-хубаво нещо от това! Какво показва това? – Че във външния свят има студ. И днес не само хората, но и птичките, и животните все тази култура носят, все така са убедени, все така мислят. Културният човек не се е освободил от това. Тогава идват по-напреднали, говорят ни за друга култура, говорят ни за друг морал, говорят ни за нравственост, за щедрост, за това-онова. Можем ли да направим живота си щастлив при тези условия? Някои казват, че това е неизбежно. В математиката има един закон на вероятностите за разрешение и един закон на вероятностите за неразрешение – има възможности. Аз ги наричам възможности и разрешения на една задача при избиране само на един път. При всички възможности само една е идеалната възможност, при която животът може да се реализира в своята пълнота.

И сега ние, съвременните хора, сме оставени да избираме тези възможности на свобода. На човека предстои да избира своята възможност. Ние се оплакваме от съдбата, оплакваме се от обществото, оплакваме се от Бога, от всичко се оплакваме, всеки индивид плаче и пъшка. Питам тогава: Кой е виновният? Някой път ще посочат едичкой си министър. Не е той виноват. Чудни са тези хора! Казват: Еди-кой си съдия дошъл и осъдил някого. Да, но преди него бившият съдия също осъждал. Преди този министър имаше друг, преди този генерал имаше друг и всички, които са дошли след тях, вървят по един и същ път. Кой е основният принцип? Казват: бацил влязъл, предизвикал тази болест. Не, не, отде дойдоха тези бацили? Как се създадоха условия, за да се явят тези бацили? Отде са те, как се развиха? Ние се спираме и търсим близките при-

чини. Казваме: тия са причините. Не са там причините, в туй близко явление. Хубаво, ако аз забия един железен клин в едно дърво, клинът ли е виновен? Не е той причината. Той е един войник, който казва: „Забиха ме“. Излез навън! – И да искам, не мога да изляза. Който ме е забил, той ще ме извади.

И тъй, всичката хубост на съвременната култура седи в скръбта, всичкият ѝ капитал е само в скръбта. Казват: Как, култура е това! Колко удобства, колко учреждения, колко банки се създават! А, банки се създават! Ако в това седи културата! Преди 15 години в Америка имаше едно състезание между двама милиардери. Скарали се, казали си по една обидна дума и започват война. И двамата имат акции. Започват една борсова война. Единият понижава акциите на другия и всички, които имат акции при него, започват да ги продават, за да не изгубят. И другият прави същото. Играят си и двамата. Но в тази борсова война повече от 5000 богаташи измряха: едни полудяха, други се издавиха, убиха. И после, не мина много време, те се помириха. Е, питайте ги защо се обидиха. – За някаква малка думица пропаднала честта им. Те не искат да знаят, че за тях пропаднаха толкова души. И то не болни хора, но хора със здрави умове. И на всичко това казваме, че сме осигурени. Питам: Вашите банки сигурни ли са? В Америка има едни спестовни банки, тъй ги наричат у нас, а у тях са наречени „спасителни банки“, буквален превод. След като си внесеш парите у тези спасителни банки, погледнеш, че след няколко години и банката се спасила, и ти си се спасил. Действително, банката остава без пари, но и ти се спасяваш от грижи. Една американка, като била един ден на събрание, чула, че проповедникът говори за спасение. Тя си казала: „Е, аз преди 10 дни се спасих“. – Как? –

Имах 15000 долари в една банка, но тази банка се спаси и аз се спасих. Освободих се от скърби и nevoли. Е, такава е волята Божия!“ И без пари може. Отиват парите, а тя казва: „Спасих се“. И действително, всички велики Учители, които идват в света, проповядват на хората, че нищо не трябва да имат, т.е. всички трябва да се задоволяват само с насъщния хляб за деня, за утре не трябва да мислят. Туй учат те. Но техните ученици, синове и дъщери на този свят, бащи и майки, друго учение учат. Как казват те? Всяка майка казва на дъщеря си: „Ти, дъще, слушай, трябва да се осигуриш!“ Майката дава уроци на дъщеря си. Бащата казва на сина си: „Ти трябва да се спасиш, не трябва да бъдеш толкова глупав човек“. Дойде великият Учител, Той другояче обърне. Казват: Как! Майка ми и баща ми другояче учат. Не, ти не трябва да се осигуряваш! Питам тогава: Кой е на правата страна? Майката и бащата са прави! Аз ще ви обясня, че те са прави, те искат да забогатеят. Майката казва: „Дъще, нашата култура е култура на скръбта. Ти ще станеш богата, ще имаш къща, за да разбереш скръбта, за да разбереш живота. Ще се ожениш, за да изпиташ скръбта“. Дойде някой велик Учител, казва: „Не, няма да се жениш“. Всички велики Учители казват, че не трябва да се жениш. И великият Учител е прав. Ще ви кажа защо великият Учител е прав. Майката казва: „Ти ще се ожениш, скръбта ще трябва да учиш“. Ще ти турят венец на главата. Този венец е венец на скръбта! Всеки един цвят е откъснат цвят. Казват за момата, че ѝ туряли цветя. Откъснати рози, откъснати цветя – това са цветя на скръбта. И при това майката казва, че добре се е наредила дъщеря ѝ, работата ѝ е уредена. Не, не, не само че не се е уредила, но сега настава часът на скръбта. И какво учат майките дъщерите си? – Много хубаво учение! Нека забогатяват!

И аз казвам: Нека забогатяват, с малко не може, с милион, два, три, десет и повече! Колкото повече забогатееш, толкова по-добре ще научиш скръбта – ще имаш и ще загубиш. Лъжливостта в това учение е там, дето майката мисли, че като има дъщеря ѝ къща, като взима един красив момък, че ще е щастлива. Колкото момъкът е по-хубав, толкова по-нещастна ще бъде дъщерята, толкова по-добре ще научи скръбта. Колкото по-здрав е, толкова повече жени ще има. Красивият момък с една жена не се задоволява. Ще ми говорите за морал! Аз ще бъда смел и решителен. Аз бих желал да видя един момък или една мома, които да са целомъдрени. Не привидно да са целомъдрени, но принципно, вътре, в душата си. Аз не говоря за външността на нещата. Който и да е от нас, в себе си трябва да признае тази велика Истина. Ама ще кажете: Толкова низко да съм паднал! Аз съм като другите хора, аз не виждам своята чернота. Да, защото Слънцето не е огряло. Всички съвременни хора се оглеждат в тъмнина. Чернота с тъмнина си приличат, но чакай да изгрее Слънцето, ще видиш на какво мязаш, ще видиш каква е твоята мутра. Какво подразбирам под думата „мутра,“? Тя малко не е поетическа дума, нали? Но тя е изразителна дума. В съвременния наш език нямаме изразителни думи. Езикът на поезията, и той не е изразителен. Език, който не предава идеите, той не е изразителен. Виж, грубият език, той е много изразителен. Когато някой ти каже някоя обидна дума, ти високо подскочиш от земята, засегне те. Щом говоря за Любов, за обич, казваш: С тези празни, детински работи нямам нищо общо. Щом ти кажа лъжец, вагабонт, казваш: А, защо ме обиждаш? Е, питам тогава: где е смисълът на нашия език? Казвам: това не е правило за всички хора. Има хора, които правят изключение.

„И скръбта ви“, казва Христос „ще се превърне на радост.“

Ще примирим тези две противоречия. Нашата култура е култура на скръбта. Един брат във вестник „Лъч“ се обръща към всички, прави цял един поменик, като казва: „Оставете сега вегетарианството, оставете вашите идеи, вижте сега, вашите страдащи братя искат помощ. Че това е Христовото учение! Христос ще съди света. За какво? – Болен бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте; жаден бях, не ме напоихте“. Прав е този брат. Защо е прав? – Защото нашият свят е свят на скръбта. Не е лошо, скръбта е нещо хубаво, приятно. Скръбта, това е приготвление. Сега, като ви говоря, че скръбта е приготвление, разбирам, че тя е подготвителна страна към истинския живот, който иде. Е, мислите ли, че за в бъдеще, когато ще градим къщите, ще има нужда да сечем дърветата? Не, трябва да престане сеченето на дърветата, трябва да престане убиването на хората и затварянето им в затвори, трябва да престане убиването на животните! Всичката тази култура със своите прийоми и методи е неприложима за истинския живот. Методите ѝ са неприспособими. Ние говорим за истинския живот. Вземете съвременните религиозни и нерелигиозни хора. Едните говорят за Бога, другите Го отказват и спорят. Какви схващания имат те за Бога? Едните казват, че има Господ, другите казват, че няма Господ. Но и едните, и другите в своите действия имат едни и същи методи. Онзи, който проповядва за Бога, по същия начин ще те заколи, по същия начин ще те одере, по същия начин ще те изтезва, както и онзи, който не вярва в Бога. Питам тогава: В какво седи разликата на тази култура, в която едни поддържат, че има Господ, а други, че няма Господ. Не е вярно, че нямат Господ. И едните, и другите имат Гос-

под. Едните имат един Господ, когото не виждат, а материалистите имат един Господ, когото виждат. Те казват: „Ето нашият Господ! Върху него ходим, ядем и пием.“ Като дигне едно шишенце, казва: „Ето нашият Господ“. В дърветата, в яденето, в пиенето, във всичко го виждат. Другите казват: „Това е пантеизъм“. „Е, где е вашият Господ?“ – Нашият всичко е създал, и Небето, и Земята. Но всичките имат едни и същи методи. Е, казвате, дайте на бедните! Че кога не се е давало на бедните? Но светът пак не се е оправил. Защо? – Ние още не сме научили онзи дълбок смисъл на скръбта. Ако ние знаяхме какво нещо е скръбта, ако тази скръб би оставила всичките свои отпечатъци в нас, друго щеше да бъде. Ами че всички ние искаме при сегашните условия на Земята да бъдем щастливи. Най-голямото заблуждение, което сега съществува, е, че при сегашните дадени условия ние искаме да бъдем щастливи – нещо, което е абсолютно невъзможно. Всеки един щастлив момент е последван от една голяма скръб. Четете Шопенхауера, вземете Толстоя, всички прокарват тази нишка. И онзи философ, който говори, че на Земята има щастие, той не говори Истината. Трябва да знаете, че след всеки момент на щастие идва един велик момент на скръб. Таман отгледаш една красива, хубава мома, 21-годишна, свършила науките си, виж, зародила се отнякъде една епидемия на малария или чума, улови дъщеря ти и гледаш, в 5-10 дни очистила и дъщеря ти, и син ти, а ти с такава мъка си ги отгледал. Викаш лекари, консулиуми, и най-после те констатираат смъртта, казват, че е станало разрив на сърцето. Лекарите, за утешение на майката и бащата, констатираат каква е болестта. А те остават сами, като кукувица. Днес убият някого, ще дойдат лекарите, ще го разрежат, ще констатираат как е станала смъртта. Е, хубаво, каква философия има

в това? Ще съставят един акт, ще го подпишат, ще кажат: „Намерихме как стана това“. Стане някое нещастие, война, всички вестникари ще дойдат, ще констатират как стана тази война. А че толкова милиони хора са избити, нищо от това! Ние намерихме причината. Отвори се друга война, пак ще дойдат хората, ще констатират как се отворила, кои са причините. Ще имаме най-после една наука „история“, която показва пътя в развитието на човечеството. Пътят на човечеството! Това е смешна философия, да мислят, че историята показва пътя на човечеството! Историята показва само безпътието на съвременното човечество. Като вземете всичките видове идеалисти, всички хубаво разсъждават, но аз казвам: Вие още учите науката на човешкото безпътиие. Ще дойде някой велик проповедник, ще се качи там на амвона горе и като дигне ръката си, като започне да проповядва, да описва как страдал Христос, как Го заковали, сълзи ще има, всички ще плачат. Всички хора от 2000 години насам все плачат, как така да разпнат този любящия Христос, как да не Го познаят! Толкова жестоки хора! А ние, съвременните хора, свети и сме, благородни! У нас убийства, затвори, разпъвания няма. И аз се чудя на едно нещо. Аз се чудя на това човешко коравосърдечие, което сега съществува. И седнали някои философи да ми разправят за Бога, за това, за онова. Оставете сега своите разсъждения! Оставете тия заблуждения! – Тогава остави и твоите. – Ще оставя не само моите, но и твоите заблуждения. Ама, казва, ти си набожен. – Ама ти си от мене по-набожен! Защо? – Понеже моите вярвания, моят Бог няма никаква тежест. А твоят е толкова тежък, не можеш да го дигнеш. Моят Господ на гости може да ми дойде, може да се смалява и разширява. А твоят е толкова голям, че не може да дойде. Това е игра на думи. Ако по-

викаш Земята на гости, ще ти дойде ли? – Няма да ти дойде. Ако повикаш Слънцето на гости, ще ти дойде ли? – Няма да ти дойде.

И тъй, тази култура на скръбта ние искаме да я направим култура на радостта. Че човечеството успявало, това онова, не е важно. Има неща, в които успява човечеството, но аз виждам този успех на друго място. Аз виждам този успех само в единици хора, в благородни хора. Ще ви дам един пример, да видите где седи това благородство. Той е един мит или едно предание, не казвам, че е реалност. Говори се за един римлянин по произхождение, който се наричал Сафио Бертручио. Дълга история имал той. И сега тия от вас, които не са запознати с окултната философия, които вярват, че човек за пръв път идва на Земята, мислят, че човек изведнъж, като някоя гъба е излязъл от земята, и всичките му способности, неговото щастие и нещастие зависят само от този му живот. Това е ваше схващане, обаче фактите не седят така. Късогледите хора виждат нещата отблизо, далекогледите ги виждат отдалеч. Кой са прави? – И едните, и другите са прави. Едните виждат туй, което е близо при тях, а другите виждат туй, което е надалеч. По този начин сегашният наш живот е едно звено от ред други съществувания. И сега аз няма какво да доказвам тия съществувания. У нас законът е такъв. Казваме: Ела и виж! Но за да дойдеш и видиш, трябва да имаш очи. Ще ми кажете: Ние имаме очи. Е, вика ви един съвременен лекар, един бактериолог, и ви казва: „Ела и виж!“ Но този бактериолог има начин на гледане. Той тури под една леща едно стъкълце и казва: „Тук има същества“. – Не виждам нищо. Не виждаш нищо? „Аз не вярвам“. Казва му този учен лекар-бактериолог: „Аз искам да те накарам да гледаш по моему, но ще ме слушаш ли?“ – Ще те слушам. „Ще гле-

даш, както аз гледам. Тури си едното око на лещата, като мене, другото закрий!“ – Ама ти искаш да се подиграваш с мене! „После говори, сега ще гледаш, както аз гледам“. – Поглеждам, цял свят се открива! Поглеждам извън лещата, няма нищо. Ама ти да не ме хипнотизираш? Туй да не е магия?“ Прост човек е той. Казва му ученият: „Това са бацили“. – Ти с мене искаш да си играеш ли? „Аз искам да ти покажа, че това не е игра. Ще взема малко от тази капчица, ще нацъркам под кожата ти, да видиш дали има нещо в тази течност. След 24 часа ще видиш каква температура ще имаш“. – А, температура! „Е, малко ще цръкна, Готов ли си на това?“ След като му цръкна, казва: „Брей, не било илюзия това! Опасни неща са тия!“ Сега ще дойде някой от този свят, ще каже: „Слушай, дали е вярно това или не е вярно?“ Ние имаме много начини за доказване на нещата, само че ще имате търпение за тия доказателства. За нас не е въпрос дали тия доказателства са верни или не, въпрос е, че ние имаме друг метод, чрез който тази скръб може да се превърне на радост.

Ще дойда сега до Сафио, за да обясня мисълта си. Той бил изпратен от своя Учител за 20 години на уединение. Това е било един голям изпит, като на ученик от една мистическа школа. Дали вярвате в мистицизъм и окултизъм, то е друг въпрос. Съвременните хора вярват в реалното. Ще се спра на думата „реалност“. Ето как я определям. Реално е това, което свързва всички свои части в едно цяло. То свързва, прониква всичките свои части и никаква друга външна сила не може да измени съотношението на тези части. И когато ние говорим за Бога като принцип, като Любов, ние подразбираме туй, което свързва всичките живи души в едно цяло, без то само да се измени и промени. Ще кажете: Защо да не се променя? – Има известни

промени, които ние не одобряваме. Ако аз те туря като едно живо дърво в печката, какво ще кажеш? Ще кажеш: Искам да се променя. – В горенето промени и измени може да има, но в истинския живот има само растене, само придобиване на добродетели. И тогава аз определям друга една максима. Съвременните хора казват: „Ние искаме да бъдем свободни“. Аз казвам: В света има само един случай, дето човек може да направи нещо без Бога. – То са престъпленията. Следователно всичките наши престъпления, каквито и да са те, които ние вършим на този свят, ние ги вършим без Бога и Бог не е в тях. Бог не е в тези престъпления, но понеже Бог е Любов, вечност, то в Неговото разположение Той чака. И един ден, когато ни прекара през горивото на тези страдания, до един милион, два милиона, три милиона, 10 и повече милиона градуса огън, нашите глави ще узреят. До това време Той ще ни чака. На някои хора главите ще узреят в един ден, на други в два, на трети в година, а за някои трябва най-малко 10 години, докато им узреят главите. Ще узреят главите ви! И аз имам едно изражение: в 10 години главите на хората ще узреят. Следователно има едно нещо, което човек може да направи без Бога, то е грехът. И там, дето има грях, дето има страдания, скърби, мъчения, ние мислим, че дяволът е там. Да оставим този дявол, но аз виждам съвременния дявол с цилиндри, с фракове; аз виждам съвременния дявол с щикове, с пушки; аз виждам съвременния дявол с отрови, с всички перифернелии. Ние търсим дявола, но кой ще те заколи? – Брат ти топли нож. За отечеството ще те заколи. Все за отечеството, за народа, за религията. Ама без клане не може ли? – Може.

Да се върнем сега към Сафио. Праща го неговият Учител 20 години на уединение и му казва: „Ще научиш един

велик закон и само тогава ще минеш към втората стадия на своето посвещение, да разбереш смисъла на истинския живот, да видиш как ще дойде радостта на този свят. Сега ти живееш в един свят от скърби, трябва да завършиш своя изпит, да опиташ най-големите скърби и ако издържиш, ще минеш в по-горно положение. Като християнин, изпраща го в пустинята, дето 20 години отлично се подвизавал. Изпокъсал си дрехите, обувката, съвършено оголял. Той бил един от видните римски патриции, от високо произхождение бил. Един ден се заражда у него желание да се пооблече и си казва: „Е, хубаво е да има човек едно топло облекло, пък и едни здрави обуца, изпоядоха ме тия животни“. Тия животни там, в пустинята, не го считали за постник, светия, използвали неговите крака, хапели го. „Толкова години вече, дотегна ми тази храна, все круши, ябълки, сливи“. Дошла му тази мисъл в главата и започва да си разсъждава: „Имам такова желание, намирам, че е законно, най-после душата ми го иска. Двадесет години живея тук, моля се, моля се, никакъв глас. Нито ангелите, никой не дохожда при мене – всеки дойде и си замине“. Той имал много знания, затова идва един ден при него един от видните римски патриции, чийто син бил на умираше. Идва той при Сафио като при прочут постник и му казва: „Дайте помощ на сина ми“! Сафио отива при болния и с едно махане на ръцете премахва болестта. С едно махане на ръцете маха болестта, но своята скръб не може да премахне. Този патриций останал много доволен от Сафио и като мислил какво да му направи от благодарност, направил му едни много хубави дрехи, обуца, шапка, приготвил му много хубаво ядене и всичко туй му изпратил в златни и сребърни сервизи. Сафио, като видял всичко това, казал си: „Е, имало добри хора на света“. И тъкмо мис-

лил да се облече, понахрани и понарадва, ето идва един беден, казва му: „Гол съм, нямаш ли една дрешка?“ Той погледнал, погледнал, въздъхнал си и казал: „Няма де се носят дрехите“. Взима ги и му ги дава. След него идва друг един бос, казва: „Бос съм, обуца нямаш ли?“ – Е, че отидоха гащите, отидоха; хубавата римска тога, и тя отиде, но и обувката ще отидат. Дава и тях, въздъхва си. Не се минава много време, един гологлав идва, иска шапка. Дава и шапката си. Казва си: „Е, поне яденето ми остава“. Не се минава много, идва една одърпана мома, гладна. Дава ѝ яденето и въздъхва. Поглежда, едно парченце хляб му остава. Мисли си: „Поне малко хлебец ще си хапна“. Остават още и сервизите. Той ги гледа. Минава една римлянка, казва му: „Отче, помогни ми, моят възлюбен не иска да ме вземе, иска прикя, някакви златни съсъди, някакви чаши“. Въздъхва си Сафио, дава и тях. Остава само с малкото парченце хляб. Но ето, гледа, идват отвънка птички, нацапват около него, започват да чуруликат, и те искат. Отделя и за тях, но оставя и за себе си едно малко парченце. Току изведнъж из дупката се явява една малка мишка, казва: „За мене няма ли?“ Дава и ней и той остава без нищо. Тежък е животът! – Не е тежък. Той въздъхва дълбоко, намира се пред една дилема. Тогава се явява неговият Учител, Христос, но не тъй, както вие си мислите, че ще се яви Христос. Явява се Христос при него, поглежда го, усмихва му се и казва: „Ти премина добре изпита, аз съм доволен от тебе“. Знаете ли какво е станало вътре в този Сафио? – Той веднага се намира в една прекрасна вила, в която всичките дървета били обкичени с хубави плодове. Веднага се намира между своите приятели, които го обичат. За него била сложена хубава трапеза. Вижда и дрехи, приготвени за него много по-хубави, отколкото онзи рим-

ски патриций можеше да му приготви. Има нещо тайно в Природата, което ще се разкрие в света. Казват: Как ще се поправи светът? – Има един начин, но този начин вие го искате още сега. Как го искате? – Както съвременните момци искат някоя мома. Някой съвременен момък иска да се жени, но казва на момата: „Аз ще се ожена за тебе, но ще ми броите тук 100 000 лева“. Седят майката и бащата, казват: „Не може ли по-долу?“ – Не може, 100 000 златни лева искам. Той седи, попът до него, правят договор. А отвънка седят кръстникът и други, чакат. Е, няма какво, ще се дава. Ще се дава, и оттатък ще минете! Сто хиляди ще броите! Като дадат майката и бащата 100 000 лева, казват: „Е, толкова взе“. Не само че взе 100 000 лева, но взе и вашата дъщеря, която струва милиарди. И чудното е как тези майки и бащи продават дъщерите си! Не само че дават толкова пари, но я дават отгоре жертва на този момък, да я коли. Ние, съвременните хора, плащаме на този човек да я вземе, а отгоре и да я коли. Той ще вземе парите и ще ходи, ще пие, ще развратничи, и на всичко това отгоре родителите казват: „Осигурихме я!“ Е, где са тези осигурени семейства днес? Не, не искам да кажа нещо лошо, може би това да е една крайност, но това е един горчив факт вътре в дълбочините на самия живот. При такива условия как може да бъде животът щастлив? Аз не съм против мъже и жени. Законът е един и същ. И момъкът може да бъде така продаден, както момата. Продаване е, когато един човек изгуби в себе си най-възвишеното, най-благородното. Какво остава тогава у човека? Нищо не остава в него. Какво, нима един момък, който влиза в един лош живот, не се продава? И за каква цена, той си знае! Казвам: Този момък не само че се продава, но и много евтино се продава. И сега ние ще седим в народното събрание, по

амвоните на църквите, и от там ще говорим за морал, за поправянето на България. И от там всички се провикват: „Разсипаха нашето отечество!“ Разсипаха нашето отечество! Че вие отечество не сте имали! Аз наричам отечество онзи дом, дето брат брата не е убил, дето братя и сестри живеят в Любов. Ами че ако вие се намирате в едно отечество, както в дома на Давида, дето братята постъпват малко по-другояче, как ще наречем този дом?

„И скръбта ви ще се промени на радост“.

Кога? – Когато ние, като този Сафио, вътрешно се освободим, а не да дойде някой да ни налага нещата отвън. Всеки да действа според Любовта Христова. Не само това, да се добереш до Любовта Христова, но да можеш свършено да се отречеш от себе си, да стане в ума, в сърцето и в душата ти такъв един преврат, че да се почувстваш напълно свободен. Ние можем това да го направим, ние сме способни да го направим. И когато ние казваме, че чрез Бога всичко можем, това значи, че чрез Любовта можем. А Любовта, това е единственото наше стяжание, единственият наш капитал, единственото наше наследство, което можем да придобием. Докато не придобием Любовта в света, всичките наши усилия ще бъдат напразни. Някои казват, че не познават Любовта. Човек, който умира, той не познава Любовта! Най-първо човек трябва да стане безсмъртен. Сега ще ми възразите: „Може ли човек да не умира?“ Нима когато ми вземат къщата, аз умирам? Мога да си изляза. Нима когато ми вземат дрехите, аз оставам гол? – Не. Нима когато ми вземат тялото, аз умирам? Съвсем други понятия имаме ние. Вие виждали ли сте какво красиво нещо е човешката душа? Ако е за форма, за красота, формата на една човешка душа с нищо не може да се сравни в света. Ако мога да изнеса пред вас един факт, той е

следующият: Когато Бог погледне върху формата на човешката душа, и Той ще се зарадва. Толкова велика е тя! Красота има в човешката душа, каквато в никое друго същество в света. Тогава някои питат: „Защо Христос слезе от Небето?“ – Той не слезе за хората. Той слезе да помогне на тази велика душа. Заслужава да се види тази душа! И следователно на нас проповядват един морал: да залюбим човешката душа! Да, но вие трябва да видите колко е красива тази човешка душа, колко е велика! Като видиш у брата си душа страдаща, душа подобна на тебе, само тогава ще може да се проповядва милосърдие. А сега казваш: А, той е един простак! Да, простак. При сегашните условия, при тези разбирания, в които живеем, заблуждения и само заблуждения! Сега ще им говоря за какво? – Ще им говоря за булските дрехи. Да, но булските дрехи, това не е същността на нещата.

И тъй, как ще се превърне вашата скръб в радост? Ако някой от вас е много нещастен, нека направи един опит. Ако някой от вас постъпи подобно на Сафио, той ще опита. Не трябва да напуснете службата си. Някои мислят, че ако напуснат службата си, ако се отрекат от дома си, този е начинът за постигане щастиято. Ако е въпрос за отричане, аз не бих проповядвал в този дом. Истинското отричане е човек да се отрече от себе си. Знаете ли какво значи човек да се отрече от себе си? – То значи човек да се отрече от всички свои лъжливи и покварени мисли, чувства, желания и действия на миналото, за които той е пожелтвал хиляди и хиляди хора. Да се отречеш от стария живот на престъпления, това значи да се отречеш от себе си. Да се откажеш от туй низкото себе, себе си на корист, себе си на лъжа, на омраза. От туй да се отречеш и тогава да познаеш в себе си какво? – Онова възвишеното, благородното, което въздига човека.

Сега някои от вас сте облечени в женска форма, някои сте облечени в мъжка форма. Казват: Тя е жена. Е, що е женска форма? Где са онези писатели, които могат да опишат какво нещо е жената? Казват: Той е мъж. Е, в какво седи мъжеството? Аз наричам мъж онзи, който може да застане на страната на слабите. Аз наричам жена само онази, която може да превързва раните на страдащите. И тъй, мъжът всякога трябва да застане на страната на слабия, на онеправдания. Това е мъж! Това е благородство. А всички жени трябва да се заемат да превързват на хората не само тези обикновените рани, но и необикновените. После, когато някой ме превързва, да не казвам: Ти си дълъжен. Не, като ме поглади една такава ръка, да ѝ благодаря. Сега този Сафио, след като дал всичко, намерил се в една борба и от очите му потичат две сълзи. Това са сълзи! И когато ти превързваш някого, той трябва да почувства, че има една душа, която му служи, и от благодарност да му потекат две сълзи. Това е заплатата! Тия две сълзи имат смисъл. И когато онзи силният застане пред слабия и го защитава, от очите на слабия да потекат две сълзи и да каже: „Братко, благодаря ти“. Това е човечество! Може ли да се установят между нас тези отношения, ще дойде и истинската философия на живота.

Красивият живот ще дойде само когато ние превърнем скръбта в радост. Скръбта и радостта вървят по един велик закон. Аз ви казах, че в света има същества, които знаят само какво е радост. Те са ангелите. За тях скръбта е непонятна. Те знаят причините на човешката скръб. А ние знаем една малка радост и една малка скръб. Междините на тези две неща не ги знаем. Ангелите знаят една голяма радост и една малка радост. Междините не ги знаят. Падналите духове, падналите ангели знаят една малка скръб

и една голяма скръб. А човекът се отличава и от едните, и от другите по това, че у него тия две състояния, радост и скръб, са преплетени. Някой казва: Развали се настроението ми. Има един музикален закон, според който между тоновете винаги има една малка междина. Някой път си много щастлив, имаш едно малко щастие, но вътре в него виждаш една малка междина, казваш: Чакай да слеза в това благо, тогава ще се кача в голямата радост. Но знаете ли на какво мязаме тогава? Един млад момък от древността натоварва своята камила с много скъпоценности и отива да посети своята възлюбена. Минава през пустинята. Вижда по пътя една много красива кожа, като тези руските самурени кожи, и си казва: „Е, и тази кожа ще взема“. Взима я, но не я носи сам, а я туря на гърба на камилата. От голямата тежест гърбът на камилата се счупва и този младият момък остава всред пътя. Ние сме от тези хора, за една кожа по пътя готови сме да счупим гърба на камилата. Но между една малка радост и една малка скръб винаги произтича едно малко нещастие. Между тези две течения веднага се почувства една скръб. Сега други, които са в скръбта, виждат една малка междина, казват: „Толкова съм страдал, и тук беля, и там беля, чакай поне тук, в тази междина да вляза, по-голямо от скръбта не е!“ Гмурне се там. След малко излезе и той се учуди, че се хванал за радостта. Казва: „Слава Богу, че влязох“. Тези неща постоянно стават, а ти мислиш, че са случайни. Тръгва един млад момък, обиден от другаря си, да му отмъсти. Носи револвер, по-рано носеха боздуган, а сега револвер, туря го в джоба си, върви и си мисли: Какво ли ме очаква? Онзи, при когото отивам, и той си има револвер, може той да сполучи и да ме убие. Обаче по пътя го среща неговата възлюбена, преоблечена като една бедна жена, с воал на ли-

це, и с приправен глас му казва: „За Бога, помогни ми“! Той се спира и си казва: „И тъй-тъй отивам на онзи свят, не зная дали ще се върна жив, поне да помогна“. Спира се пред жената. Тя го хваща за ръка. Нещо топло има в тези ръце. Поглежда в очите ѝ, тя снема воала си. Веднага той изважда револвера, хвърля го настрана и казва: „Отказвам се от тези престъпления“. Защо стават престъпленията в света? – Вие знаете. Аз няма да обяснявам. Всеки един от вас знае. Такова трябва да бъде вашето поведение. И то е буквата на нещата.

Сега как мислите, как ще се яви Христос днес? Тъй, както преди 2000 години ли? Аз ви питам: Христос, като се яви, мустаци и брада ще има ли? Жените идеализират Христа със златни коси, с къдри, с хубава мантия, с туй-онуй. Мъжете малко другояче си Го представляват. Кой Христос вие очаквате в света? Христос ще те срещне на пътя с револвер в ръка, ще те хване за ръцете, ще снее булото си, ще те погледне в очите и ще ти каже: „Преди толкова хиляди години те срещнах. Ти преди едно съществуване беше пръв министър еди-къде си и знаеш ли колко престъпления направи като такъв? Дадохме ти условия, това-онова, но ти не ги използваш разумно“. Ще ти разправи цялата история и ще те пита: „Ти искаш ли да обърнеш колата и да вървиш по правия път, или искаш да вървиш още по пътя на страданията?“ Ти ще извадиш своя револвер и ще го захвърлиш. Друг револвер има в света! Може да убиеш човека, без да го умъртвиш; може да го завладееш, без да го поробваш; може да вземеш парите на човека, без да го обереш. Нима онзи, който залюби някого, не му става роб? Но не, не е въпросът за тази ваша Любов. Момата като залюби някого, прави се, че не го разбира. Той ходи подире ѝ из градината, следи я навсякъде,

а тя си прави забавления. След туй се обърне малко, поуспихне се, а той продължава да ходи подире ѝ – забавление си правят. Някои питат: „Какво правят младите“? Майката казва: „Играят си из градината“. Опасна е тази Любов! Това не е възвишената Любов, това е човешката Любов. Онзи, който обича, през ума му никога не трябва да мине една противна мисъл. Образът на този, когото обичаш, трябва да бъде тъй свещен, както твоят образ, и да не внесеш никакво петно върху него. Това аз разбирам да обичаш един човек! Това е максима. Който може, комуто е дадено, така трябва да обича. Комуто не е дадено, ще седи в съвременния свят на страдания. И тогава какво ще стане с вас? – Ще орете нивите. Аз казвам, че няма млекопитаещи в съвременния свят. Какво представляват съвременните млекопитаещи? – Те са някогашните видни философи, писатели и поети, които сега орат нивите на хората. Знаете ли това? Може да им наредите хиляди имена, но това са все философи, писатели, проповедници, архимандрити. От хиляди години Господ ги е турил на това положение и им казал: „Да знаете как трябва да се проповядва в света!“ Не само тях, но и сегашните ще тури на това място. Ако ме чуят, ще кажат: Какво говори заради нас! Ние говеда ли сме? Да, аз бих желал съвременните хора да са като говедата. Слава Богу, говедата не се избиват поне. Ритат се, но не се убиват. Съвременните говеда не развратничат, не блудстват, не пиянстват. Казват: Говеда са те! Нека видим добрата им страна. Една кравица спокойно си дава млякото и никому зло не върши.

Не, днес ние трябва да се спрем, защото сме пред една дилема. Ние сме пред прага на една велика пропаст. И ако се мръднем още една стъпка, ще бъдем в тази голяма пропаст. Ние се намираме пред крайния предел на въз-

можности за живот. И ако, като онзи цигулар, не вземем камертона и нагласим цигулката си по тона на онзи основен камертон, а я опнем с половин тон нагоре, жицата веднага ще се скъса. Хората днес са обтегнали много своите струни. И тази неврастения, това разстройство се дължи на туй, че хората са обтегнали своите струни. Запитват: „Как ще се излекува тази неврастения“? – Ще развъртиш тази клечка, на която е завита струната. Не е само в завъртането на клечката, но и в развъртането. Ще я развъртваш, докато дойде до онзи основен камертон. Ще развъртваш, благородно е. Развъртането е в полза на хората. Тази клечка се е завъртяла повече, отколкото трябва. Ще развъртиш назад до естествения тон на камертона. Ще направиш едно представление и ще отстъпиш. И всички ние не се нуждаем от настъпване, ние сме завъртели добродетелите, а сега се нуждаем от отстъпване – ще отвъртваме клечката. Казват за някого: Отвъртяла се клечката му. Че кое е по-опасно? Аз казвам: да се развърти клечката е по-добре, отколкото да се завърти. Кое състояние е по-хубаво? – Щом отвъртваш струната, тя е здрава, няма да се скъса, но щом я завъртваш, тя ще се скъса. Някому дошло на ума да си раздаде имането. Казват: Развъртяла се клечката, мръднала му дъската! А онзи, който задига имането на другите хора, неговата клечка била на място, завъртяна била! А, той е благороден човек, казват. Едно време беше беден, но сега няма като него друг. Да, няма като него друг!

Питам: При тези условия как ще се оправи светът? Ако рече човек да говори Истината, дойдат при нас богати, говорят ни по един начин; дойдат сиромаси, говорят ни по друг начин. Мислите ли, че Истината е при богатите. – Не е. Мислите ли, че Истината е при сиромасите? – Не е. Мислите ли, че Истината е при учените? – Не е.

Мислите ли, че Истината е в църквата? – Не е. Ще ме извините, това е мое лично мнение. Мислите ли, че Истината е при окултистите? – Не е. Никъде я няма Истината днес. Защо? – Този свят е свят на страдания и смърт, свят на разлагане. А там Истината не може да дойде. Съвременните хора говорят за Истина. Не, ние можем само да изнесем един факт като Истина, но за Истината ние, смъртните хора, не можем да говорим. И седнат сега хората от разните школи да ни говорят за Истината. Слушайте, приятели, аз зная тази Истина, зная я и не искам нито себе си да лъжа, нито вас. Вие можете само да изнесете един факт, но докато като този Сафио не изпитате дълбочината на всичките страдания, докато не се откажете от всичките ваши минали животи, докато не се домогнете да възприемете тази висша Любов, дотогава не можете да бъдете свободни. Някой ще каже: Има добри хора днес. Добрите хора, които разбират този закон, навсякъде могат да си пробият път. Ама как ще живеят? Има хора, на които като им снемете дрехите и ги оставите без петаче, те ще обиколят света и приятели ще си създадат. Ще кажете: А, той има приятели от другия свят. От кой свят? – От света на безсмъртието.

Някой път аз говоря с живата Природа. Казвате: Как може човек да говори с живата Природа? Как може? Ами аз, като зная езика на българина, не мога ли да говоря с него? – Мога, разбира се. Като зная езика на англичанина, не мога ли да се разговарям с него? – Мога. Така също мога да се разговарям с животните, така мога да се разговарям и с растенията. Всеки си има език. Аз ще се спра при растенията и ще поговоря с тях. Техният език не е като нашия. Всички същества си имат език, имат си начин на съобщение. В тази жива Природа ние сме дошли до една

фаза, която трябва да преминем. Сега спорим за своите вярвания, но има една спънка, която спира умовете на хората, за да дойдат до правия път.

„Скръбта ви ще се превърне в радост“.

И аз желая сега всички вие да направите един малък опит. Не защото аз говоря това, го желая, но понеже всички вие сте обещали туй. Аз желая всички вие да сте доблестни и да изпълните вашето обещание. Няма нито един от вас, който да е изпълнил своето обещание. Казвам и на мъжете, и на жените: Вие сте обещали! Вие се намирате пред прага на един преходен живот. Да не мислите, че отсега нататък ще добиете нещо. Нищо няма да добиете. Отсега нататък клечките ви ще се развъртват. Отсега нататък ще дойде нещо по-лошо за хората. Понеже досега е имало изобилие, отсега нататък няма да има такова изобилие, ще дойде един недоимък. Тогава какво ще правите? Ако сега не напълните вашите стомни, като тия, които туристите носят, как ще минете пустинята? Вие ще минете през пустинята, както еврейският народ, и ще пътувате 40 години. Това е само като един символ. Ще обикаляте из пустинята, ще се роди едно недоволство у вас, ще се яви желание за ядене, за пиене, за това-онова. И сега всички хора са като в пустинята. Като се срещнат, все за ядене говорят. Обикалят, туй-онуй, месцето било скъпо, хлябът бил скъп, дрехите, шапките, навсякъде скъпотия. И като седнем вечерно време, казваме: Какво ще се прави? Ами ако един ден българските пари достигнат до положението на германските марки, питам ви тогава: Какъв ще ви бъде халът? Е, как се препитават сега германците? Как се препитават! По-рано работиха и им плащаха 10 лева, а сега работят, но им плащат милиарди. Единственото нещо, което носим в себе си, това са чувствата, мислите и способ-

ностите и няма защо да се боим. Ето къде е сигурността. Докато човек ги носи със себе си, няма защо да се бои. И аз казвам: Докато в света съществуват добри и разумни хора, няма защо да се боим. И като вляза в един дом на брата си, аз трябва да се радвам за туй, което има вътре. А сега казват, да вземем богатството на богатите и да го раздадем на сиромасите. Пак ще има караница. Не, по братски трябва да се споразумеят. Между богати и сиромаси трябва да се възстановят братски отношения и богатият да почувства бедния като свой брат, и бедният да почувства богатия като свой брат. Това е, което трябва днес да се насажда между хората. Всички други методи са употребявани, употребявани от паметивека, и всички са дали само един резултат. Туй е, което трябва да се проповядва. Само тези разумни отношения на Любов могат да ни спасят от бъдещата катастрофа. Тя ще дойде. Разумният свят има една максима. Няма да си поплюят. Вие още не познавате Бога, познавате Го само като Любов. Трябва да се върнем в онази култура, да питате атлантската раса какъв е Бог. Те Го опитаха. Те са затворени в дъното на Атлантическия океан и още не са освободени тези души. Разбирате ли? Ще кажете: Тъй е. Да, това е моето лично мнение. За тези работи сега има спорове. Някои разправят за онзи свят, какво видели там. Аз не говоря какво съм видял. В това отношение нищо не съм видял. Има едно виждане, но трябва да живееш в друг един свят, да имаш отношения с тия разумни същества и да постъпваш разумно.

„Скърбите ви ще се променят на радост“.

Сега аз ви желая едно: вие, културните хора на скръбта, да преминете в културата на радостта, защото бъдещата култура е култура на Любов и радост. Следователно сегашната ви гама е миньорна. Нея вие научихте, специа-

листи сте, достатъчно е. Сега остава мажорната гама, гамата на Любовта, но не тази мажорна гама, която употребяват музикантите. Тя е едно посмешище, нея само във войните я употребяват. В тази мажорна гама на Любовта, за която ви говоря, няма игри, няма кълчене, в нея има дълбочина и височина. И когато вие влезете в тази гама, тогава ще я разберете. А днес, който и да е съвременен поет не може да пише за радостта, не я познава той. Ние трябва да влезем в туй чувство на радостта, красиво е то! Когато светът влезе в радостта, знаете ли какво ще остане от този свят? Ще ви представя една картина. Тази обвивка, която ви затваря, ви държи като в затвор. Представете си, че с хиляди години сте живели в този затворен замък. Какво не са правили, за да ви освободят! Много са идвали да ви освободят, но никой не е могъл.

Идва най-после великият Учител, който казва: „Радостта ще ви освободи“. И като турите в действие тази радост, този замък постепенно ще почне да се топи, топи, отънява, почват да капят капки и всичко това, което е служило като преграда между вас, ще се размахне. И пред вас ще се отвори този свят на радост и веселие. Този свят се различава от света на скръбта. Светът на скръбта е свят на изкуство, той е създаден от човека, а светът на радостта е създаден от Бога. Светът на скръбта го създадоха човеците и духовете, а светът на радостта го създаде Бог. Следователно в сегашната епоха ние живеем в свят, създаден от човеците, а в бъдещата епоха ще живеем в свят, създаден от Бога.

И казва Христос: „Аз ще ви видя, вие ще се зарадвате и радостта ви никой няма да я отнеме“. Кой ще ви види? – Ще ви види вашият възлюбен или вашата възлюбена. И когато видите вашата възлюбена или вашия възлюбен, сър-

цето ви ще трепне. Аз взимам това в най-чистия, в най-красивия смисъл. Кой ще ви види? – Ще ви срещне майка ви, ще ви срещне този ваш приятел, когото не сте виждали от хиляди години. И тогава не само вашето, но и неговото сърце ще заиграе. Аз бих желал сърцата на всички така да затрептят. И това време е сега.

„Скръбта ви ще се превърне в радост“. Ще ми кажете: Възможно ли е? – Възможно е. След колко хиляди години? Никакви хиляди години! Сега, днес започва тази радост! Ама не по този начин, който вие знаете. Вашата радост е само една сянка на тази радост. А сенките показват къде е тази реалност. И няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в пустинята един свой приятел; няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят майка си; няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят баща си; няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят брат си, сестра си, възлюбената си, да срещнеш всички онези, които обичаш и които те обичат!

Няма по-хубаво нещо в света от това, да срещнеш своя Учител!

„Скръбта ви ще се промени на радост!“

Всички вие бъдете носители на културата на радостта! Бъдете носители на културата на Любовта!

Беседа, държана на 23.XII.1923г.

НАШИТЕ ДЛЪЖНИЦИ

„И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници“.

(Матей 6:12)

За да се започне една беседа, има няколко начина. Да се държи една беседа, това не е едно изкуство, не е и една професия. Аз считам една беседа или една реч като работа, изразена по най-правилен начин.

Истината може да се познае само когато се приложи. В туй има едно противоречие. Истината за грешните хора е недостъпна. Следователно да говорим за Истината на грешните хора, които живеят в греха, то е същото, както един математик да говори на един прост човек за онези висши математически проблеми A_n . Какво е това A_n за него? A_n показва всичките възможности, които съществуват в него. „ A “ в даден случай не е само един символ, но означава една величина. A_n означава онзи велик Божествен закон, който дава възможност на A -то да се прояви във всички свои възможности.

Сега, има човешки възможности, има и Божествени възможности. Разликата е в това, че всички човешки възможности всякога започват добре и свършват зле. Това е като общо правило. И мисля, че всякога на 100 случая има

само едно изключение. Човек, който направи 100 погрешки, ще направи едно добро, едно изключение има. В Божествения свят всяко нещо започва навреме и свършва навреме, и краят му е великолепен. После, някои ще кажат: Да се изнесе известен факт! Добре: „Нашата кокошка снесе едно яйце между тръните или на полога“. Изнасям един факт, че кокошката снесла яйце. Ще започнат: Тъй ли? Що е кокошка? Ами голямо ли е яйцето? Голямо, разбира се. Хем тъй, не е от обикновените ярки, но от големите, от породистите кокошки. Друг изнесе друг някой факт: „Нашата крава снощи се отели“. Тъй ли? Ами какво е телето? – Шареничко. Друг някой факт. Малкото дете казва: „Баща ми за Коледа ми купи едни нови дрехи, нов костюм“. И тъй се изнасят факти след факти. Да, но това е само встъпление, да се научим да говорим Истината.

Какво отношение имат дрехите към нас? И дрехите имат смисъл, но дотогава, докато носим дрехи, ние се намираме в едно преходно състояние на нашето развитие. Значи ние сме хора, които грешим. Дрехите, които се менят, показват едно грешно състояние. Защо ги сменяваме? Понеже човек греша, то Бог, като е предвидил всички тия мъчнотии, които ще си навлече, Той им надупчил тялото като решето. И казват онези физиолози: „Тези пори! Чрез всяка една пора човек диша. И всяка пора има по един косъм. Колко разумна е човешката Природа!“! Аз казвам: Човешкото тяло е направено на дармон. Питам сега: Идеално ли е направено човешкото тяло с тия пори? Това, което учените казват за човешкото тяло, това е един факт, а верен ли е той или не, то е друг въпрос. Тяхното твърдение, че човешкото тяло е идеално, и моето твърдение, че човешкото тяло е на дармон, имат еднаква стойност, все Ап. Трябва да се докаже туй Ап. А за да се докаже Ап, знаете

ли колко милиони години трябва да работи човек? Някои казват: Докажи ми! Те мислят, че е тъй лесно да се докаже. Те мислят, че тъй, като махнеш с камшика, тъй скоро ще се намери маймуната отдолу на тоягата чак горе на върха. Има в света закон на мисълта, има закон на речта, има закон на човешката воля.

Сега ще се повърна към стиха: „И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници“.

Всички хора, изобщо, които имат да дават, всякога говорят за този стих: „Да ни се простят греховете“. Казват: Знаете ли какво се говори там в Отче наш? – Трябва да се простят нашите грехове. Но знаете ли защо искат да им простят? Те имат да дават на този една полица, на онзи друга полица. Които имат да дават, все за този стих говорят, а онези, които имат право, които имат да взимат, за тях този стих не съществува. Е, питаме сега: Когато Христос тури този стих в Писанието, кого имаше предвид – праведните или грешните? Тук се излага един закон. „И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници“. Защо трябва да простим? Вънка от това, че трябва да бъдем милостиви, прощаването си има причини. Човек, за да бъде милостив, трябва да прости. Тъй е казал Господ. Някой път човек не само на хората трябва да прости, но и на себе си. А знаете ли колко е мъчно? Аз слушах един път един свещеник, който казваше: „Аз на хората прощavam, но на себе си не мога да простя“. Е, какво ще правиш? – Ще се накажа. – Как? – Аз зная как. Един ден един евангелски проповедник, като се възбудил много от проповедта си към хората, да си прощават греховете, като се върнал вкъщи и минавал покрай едно голямо огледало в стаята си, забравил, че това е огледало, видял се в него и казал: „Слушай, ти трябва да се покаеш, не

знаеш ли, че ако не се покаеш, ще погинеш?“ Ние сега ще се усмихнем, ще кажем: Мръднала му дъската. Не му е мръднала дъската! Той хванал себе си и си казва: „Слушай, ти казваш на всички, че трябва да се покаят, и ти трябва да направиш същото!“

„И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“

Всяка една погрешка носи една зараза, едно гниене у нас. Дотогава, докато държим една отрицателна мисъл в душата си, тя носи гниене. Човек никога не може да мисли, докато държи в себе си нещо друго. Защо някои хора не могат да мислят? – Една гниюща мисъл има у тях, а тя предизвиква гниене. Докато държим тия гниещи факти в себе си, не можем да мислим. И тогава ние се спираме върху фактите. Разправят за един китайски цар, който се занимавал с окултните науки, че Учителят му дал една задача, да се занимава с изучаване езика на животните. Цар бил той, но трябвало да се смири. По някой път инкогнито ходил той да изучава езика на животните. Един ден минава покрай две мравки. Те си хванали една трошица, и едната тегли, и другата тегли. Той казва: „Какво правите?“ „Туй нещо“, казва едната, „падна от небето. Аз го хванах, но този мой другар иска да вземе половината“. – Е, разделете го. Ти работила ли си за него? – „Не, но аз го видях първа!“ А то какво било? Един овчар си пасъл стадото и си ял хляба, но паднала една трошица и заради тази трошица сега се карат тези две мравки. Той бръква в джоба си и казва на тия две мравки: „Спрете, сега аз ще заповядам на небето да паднат повече трошици“. Понеже мравките не могат да гледат нагоре, той им казва: „Внимавайте сега, гледайте надолу, да видите какво ще падне!“ Те гледат, пада нещо, взимат си и двете и

престават да се карат. Справил се той с мравките. Тръгнал по-нататък на път. Вижда две кучета хванали една кост, и едното тегли, и другото тегли. Едното казва: „Остави, тази кост е моя!“ Спира се той: „Какво правите?“ – Е, какво правим! Тази кост я хвърли един благородник от къщата си, а този мой ортак се прекомандирова, и той я иска“. „Е, че не можете да я разделите ли?“ – Как, тя е моя? „Спрете се, оставете костта и гледайте към земята“. Тогава той се обръща към онзи благородник и го пита: „Още кости имате ли?“ – Имаме, снощи имахме угощение, цял кош кости хвърлихме. Хвърлиха им кости. Всяко куче си взе по една кост и спорът се свърши. Царят отива по-нататък. Двама души земеделци спорят за синора на нивата, где бил синорът. Единият казва: „Не, той беше две педи навътре“. Другият: „Не, той беше две педи навънка“. И двамата спорят за двете педи. Пита ги той: „Не можете ли да се помирите?“ – Не може, казва единият, баща ми казва, че този синор е стар и не трябва да се мести. Той им казва: „Готови ли сте да ме повярвате?“ – Че кой си ти? „Аз ще ви дам един запис, и на единия, и на другия, и утре с този запис ще се явите в един кой си дом, и въпросът ще се уреди.“ – Е, казват: „Искаш да ни залъгваш“. – Не, вземете тази книжка и ако утре не се разреши въпросът, пак се борете. Взима той, туря инициалите си на едната и на другата книжка и им ги дава. Те се карали за един декар земя, но и единият, и другият получават по 10 декара, и въпросът се разрешил.

И тъй, ние туряме в душата си един малък факт, една малка погрешка и казваме: Този ме обиди кръвно, онзи ме обиди кръвно, не мога да му простя. Не е въпросът дали ти ще можеш да простиш или не, но този факт вътре в тебе почва да ферментира, образува всичкото туй

гниене в душата ти. То ще спре всяка твоя мисъл, всяко твое благородно чувство и ще парализира волята ти. Не е въпросът да простим на другите. Те печелят, ако не им простим, но трябва да простим на себе си. Ние спъваме своето развитие и се образува едно гниене в нас. Вследствие на това, Христос е обяснявал дълго тази мисъл. Някои казват: „Е, мене ми дотегна вече, прощавай, прощавай, да ме извини този, има 1000 лева да ми дава“. – Не, ще простиш прегрешенията на този заради самия себе си, заради твоя мир. Бог е много последователен. И всички същества, колкото и да са малки те в даден момент, защото и малките, и големите същества имат свободна воля, някой път работят според Божия закон, някой път работят против Него. Няма душа, няма същество, което като е изпълнило съзнателно Божия закон, да не е получило Божието благословение. Онези, които проверяват този закон, са видели, че е така.

Сега няма да се спирате пред себе си, да се питате: „Защо трябва да му прощавам греховете?“ Не, ще се запитате: Какво трябва да направя? Ще си отговорите: Аз трябва да изхвърля от душата си всичките нечистотии. Иван, Драган, Петко, това са една мъртва кост, изхвърли парцалите им навън, нищо повече! Гледам, някой взел, пази грижливо роклята на баба си, с която се венчала. Тя скъсана, изпояли я молците, но той взел тези малки парченца, пази ги като богатство. Настрана трябва да стои туй нещо! Вземим, изхвърли всички тия парцали навън! Аз мисля, че ако вие очистите вашите къщи, и по буква, и по дух от всичките тия парцали, вие ще се освободите от много нещастия. Аз зная мнозина хора, които плащат надници до около 500 лева за пренасянето на тия парцали от едно място на друго, държат ги. Някои имат много книги, държат ги, и най-

после на ока ги продават. Туй, което държите толкова години, най-после отива без всякаква цена. И всички ние, съвременни хора, имаме един общ навик, събираме туй, което е за хвърляне. Тъй както окапват листата около дървото, така и ние събираме онези скъсани парцали, някое елече или друго нещо, и казваме: Ще ни потрябва. Ама кога? – Не знаем. Някоя майка казва: „Дъщеря ми ще се ожени, за децата ѝ ще потрябват тия неща“. Ами че дъщеря ти я се ожени, я не. Нима ти ще покриеш туй дете с тези окъсани парцали? Чудни са тези жени! Мислят, че ще направят една услуга на детето! Не, като се роди твоето внуче, не трябва да го завиваш в тази окъсана рокля, но ще купиш нещо ново. А тя го увие в старата си рокля и казва: „Бабината рокля!“ Това са сума факти, които аз съм наблюдавал! Ами при такава една философия какво очаквате? Но това не е само в обикновения живот, това е и в науката, и в религията. Извадят някоя изтъркана теория, турят я като един действителен факт. Не, не ти трябват всичките тези глупости, хвърли ги навънка! После, има някои поети, писали нещо в детския си живот, държат си го, казват: „Е, да се видим какви сме били в младини“. Хвърлете тези глупости, защото няма да направите нищо с тях! Забелязал съм, друг някой държи писмата си. Хвърли тези писма! Държи ги, но един ден се ядосва, хвърля ги в печката. Като ги хвърли, написва едно хубаво писмо. Ти не разбираш Божествения закон. Тези стари форми не трябва да се държат. В Природата има един закон: Всичко старо трябва да се преработи. Хвърлете всичките парцали, които имате! Този съгрешил, онзи съгрешил. Петко, Стоян, Драган, съгрешили – всичко туй в пещта. После, ще седнеш със свободна душа и ще кажеш: Аз съм свободен. Всичките тези дрипели на баба си, на майка си, аз турям в

пещта и поставям следното правило: В моята стая се окачват само нови дрехи, старите дрехи – навън!

Сега вие, като хора на старата култура, ще кажете: „Тъй, ами все ново отде ще се намери?“ Когато срещнеш, казва: „Не може да се живее чист живот. Човек е роден в плът и кръв, все ще сгреша нещо. После, туй старичкото, на баба, трябва!“ Там е всичката ни погрешка! Чудни сте вие! Не може без грях. Може, може. Туряте си на ума, че трябва да поправяте беневреците на вашите баби. – Може, може и без тях. Може и без да се греша. И сега ще вземат да цитират стиха: „В грях ме зачена майка ми“. Аз зная смисъла на Писанието. Когато човек работи, той не греша, но опущения може да направи. Той е като някой математик, който смятал много право, но направил една грешка, пропуснал няколко цифри. Ще дойде някой, ще поправи тези цифри. Сега ние вземаме тези опущения и ги поправяме. А вие казвате: Без грях не може в света. Човек не трябва да прощава. На този простиш, на онзи простиш, но най-после оголееш. Не е въпросът в прощаването. Всяко нещо, което те измъчва, ще го туриш настрана.

Някои религиозни казват: „Мене Господ ме забрави“. Друг: „Майка ми ме забрави“. Трети: „Мене баща ми ме забрави, брат ми ме забрави“. Всеки констатира, че са го забравили. Ще ви запитам: Ами кога констатира този факт, че са те забравили? Как констатирахте, че майка ви е забравила? Ако майка ви действително, в пълния смисъл на думата, ви е забравила, тя трябва да изчезне съвършено от ума ви. Но до тогава, докато тя съществува във вашия ум, тя не може да ви забрави. Някой казва: „Бог ме е забравил“. Бог не ви е забравил, но по някой път вие преставате да мислите за Него правилно. Някой път искате да се приближите до Бога и питате: „Какво нещо е Бог?“ Слушайте,

има един въпрос, за който аз никога не мисля! Това е въпросът какво нещо е Бог. Защо? – Той е безграничен, без форма. Сам по себе си, Той е нищо, и туй нищо съдържа всичко в себе си. Създава и никога не се изтощава, търпи всички прегрешения на хората. Бог е в състояние, като дух не веднъж, всичките ваши грехове, страдания, нещастия в един момент да изчезнат. Повече от 8000 години вече откак съществува тази култура, толкова учени и философи са написали толкова хиляди томове и трактати – за морал, за наука, правила за живота, но отиват в народното събрание, искат да ги приложат, нищо не излиза. Отиват тогава до Господа: „Какво трябва да правим, много лошо е положението ни?“ Господ духне и всичко се оправя. Знаете ли какво нещо е духането? Под „духане“ аз разбирам онази интензивна Божествена мисъл, която е в състояние да разтопи всичко замръзнало, да връзва и развързва и да ви направи свободни. Всички ние в света страдаме от беднотия. Всички сме крайно егоисти. Вземи, един твой приятел носи 5 лева, но ако му кажеш, дай ми 5 лева, той малко ще се посвие и ще ти каже: „Трябват ми“. Дай ги и нищо повече. Остани без тях! Какво от това? Фактите трябва добре да се изнасят. Това малцина го правят в съвременното общество. От чисто Божествено гледище, всеки, който даде една вехта дреха, той се наказва. Такъв е законът. Когато направим една добрина или когато дадеш нещо в името Божие, ще дадеш най-хубавото, каквото имаш – както за себе си. И когато казвам, че обичам себе си, ще се облека най-хубаво и така ще отида при Бога. И когато дам някому нещо, имам или нямам пари, ще направя нещо хубаво, нещо ново. Ако пък си човек, тъй наречен, поплювко, то е друго нещо. Поплювко е човек, който като яде риба, за пример, плюе, хич и не помисля, че насреща му има

хора, че ще ги оплюе. Толкова е зает той със себе си, че и не мисли. Ами че погледни, пред тебе има толкова хора! И чудно е, че този поплювко ще ти говори за философия! Неговата философия ще е като него такава – поплювко. Не е лош човекът. После, като изяде рибата, ще каже: „Извини, приятелю, аз не забелязах, пооплюх те малко“. Този, който е взимал рибата, не обърнал внимание, че тя имала много кости. Е, хубаво, това оплюване какво показва? – Че този човек иска да свърши работата си бързо. Няма търпение, бърза да плуе.

„И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници!“

Значи, у Бога прощаването е закон. Бог всякога прощава, Той никога не държи нечисто нещо в себе си. И какво е казал Христос за Бога? – Че Отец никого не съди. Можеш да съдиш някого само тогава, когато го задържиш у себе си. Бог никого не задържа и няма защо да го съди. Красивото в Бога е това, че Той помни само доброто, което сме направили, а не помни злото. И като отидеш при Него, Той нищо не говори за твоите прегрешения, те за Него не съществуват. И ако Бог имаше тази слабост, да обръща погледа си към една твоя погрешка, Той нямаше да е Господ.

И сега ние, съвременните хора, не се молим на Господа да ни даде изобилна храна, да ни благослови, но всички се оплакваме, казваме: „Господи, този ни убива, онзи ни убива“. Не се обърнем към Господа да кажем: „Господи, имам нужда от 10 000 лева, помогни ни“, а се оплакваме, че този ни взел обувката, онзи – друго нещо. Кажеш, че имаш нужда от пари, дрехи или друго нещо, и въпросът ще се свърши. Отиват двама приятели при един богаташ, който минава за голям скъперник. Скъперничеството, то-

ва е пестеливост, една от най-добрите черти, но тази черта по някой път става наследствена и се изражда. Този богаташ е един голям извор, но така се е затворил, че водата едва цицерика от него. За такъв човек казват: И цял ден да седиш при него, нищо няма да вземеш. И цял ден да му се молиш, 5 пари не дава, една капка не дава. Ами разбира се, тази чешма едва капе, трябва пак цял ден да чакаш, докато си напълниш чашката. Отиват тия двамата приятели при него. И двамата имат дъщери, женени са. Единият иска да жени дъщеря си, моли го за 100 лева, той не му дава. Моли се ден, два, месец, едва сполучва да вземе 100 лева. Отива другият при богаташа и му казва: „Ти имаш пари, богатство, къща, но няма кой да я управлява. Аз имам една красива дъщеря, да ти я дам“. Веднага се отваря касата му, 5-10-15 хиляди лева дава, тевакел става човекът. При богатия човек, който е пинтия, прати една красива жена. За нея той е в състояние да даде всичкото си богатство. Казват: Пинтия е той! Не, той пази тези пари за нея. Че това е факт! В Америка, при някои богати хора, отиват разни комисии чиновници да събират пари за Коледа, за Нова година. Много малко пари успяват да съберат. Понякога, при такива скъперници богаташа, отиват богати аристократки, американки да събират пари, и току-виж, той изважда един чек от 50-100 долара и го подписва. Когато излязат, той си казва: „Е, тези жени, какво ме омагьосаха?“ И тъй, всичките пороци в света се зараждат само тогава, когато отсъства онзи благородният елемент на Любовта. Тогава се зараждат всички отрицателни качества. Следователно внесете туй хубавото, красивото в живота си. То е истинският живот. Сега ако аз ви кажа: Нека дойдат жените – тази дума жена трябва да се замени с друга дума. Трябва да дойдат онези чистите, красивите, неопо-

рочените девизи, на които умовете са светли, сърцата – чисти, а волята – силна. Пратете такава една жена и при най-големия скъперник, той веднага ще се отвори. И за него ще кажат: Ето, този човек е добър! Защо ще се отвори? – Защото тази жена ще намери в характера му една благородна черта и ще я държи свято в душата си.

„И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

Сега от где трябва да започнем своето възпитание? Целият сегашен строй, целият сегашен живот е едно училище, тъй казваме ние. Но ученикът трябва да знае програмата на това училище. Ако вие седите там, дето циркулират автомобилите, мислите ли, че като дигате шум и не го чувате, та той трябва да се отбие? Не, ти трябва да се отбиеш. Значи всички наши нещастия произлизат от факта, че ние седим там, дето циркулират автомобилите. И днес много хора имат много голямо понятие за себе си. В какво седи високото понятие? Не, високо мнение имаме само за този човек, който знае в какво седи волята Божия. Аз мога в 5 минути да разгневя когото и да е от вас, колкото и да сте благородни. Представете си, че вие седите при печката, ръцете ви са измръзнали, топлите се. Аз дойда, избутам ви и си туря ръцете. Вие веднага кипвате, отстранявате моите. Ту вие отстранявате моите, ту аз вашите. Вие казвате: „Знаете ли кой съм аз?“ – Ама знаете ли кой съм аз? И тогава на какво ще мязаме? Отива един запасен полковник в една кантора, иска някакви сведения. Служащият го поглежда, довършва си работата. Полковникът, разядосан, пита служащия: „Ти знаеш ли кой съм? Аз съм запасният полковник еди-кой си“. – Ами ти знаеш ли кой съм аз? Аз съм запасен ефрейтор!“ Полковникът, като чул, почнал да се смее. – Познали се.

И ти си запасен, и аз съм запасен, братски ще се посрещнем. Нито ти можеш да ми заповядаш, нито аз. Сега можем да се разберем.

„И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

И в домовете се зараждат същите спорове. Мъжът е полковник, жената – ефрейтор. Мъжът казва: „Хм, знаеш ли кой съм аз?“ Кой? – Полковникът. Жената казва: „Хъм, знаеш ли коя съм аз?“ Коя? – Ефрейторът. Да, но и двамата са в запас. Изисква се едно вътрешно разбиране. В дадения момент умен е онзи човек, който схваща условията. Той разбира кога едно същество се намира в лоши условия. Бъдете уверени, че ако направиш едно добро на едно животно, и то може да ти бъде признателно. Такъв пример има в една легенда, още във времето на Нерона. Един християнин избягал в Африка и се скрил в една пещера. По едно време се задава един лъв, от който той се много изплашил, но лъвът дошъл при него и си дигнал лапата. Този християнин разбрал, че лъвът има нещо в лапата си. Хваща му лапата, вижда един трън в нея и го изважда. Лъвът му пооблизал ръката, погледнал го и си заминал. След години този християнин се връща в Рим, но тук го хващат и го турят на арената да бъде изяден от лъвовете. Същевременно и този лъв бил хванат. Пуцат и него на арената. Но той, като вижда спасителя си, дохожда до него, спуска се пред краката му и почва да ближе ръката му. „Познавам те, ти извади моя трън“.

Сега каква е лошата страна на непрощаването? Защо трябва да си прощаваме? – С всеки един лош факт, който задържаме в себе си, ние създаваме големи пакости, не толкова на ближните си, колкото на онова възвишеното, благородното, Божественото в нас. Може да кажем, че с

това ние забиваме един трън вътре в Божествения Дух, който живее в нас. И Писанието често казва: „Не огорчавайте Божествения Дух, с който сте запечатани“. Не е въпросът, че ме е обидил някой, но аз да не обидя онзи велик, Божествен Дух, който събужда в мене всички благородни мисли, всички благородни чувства, който развива волята ми. Всичко това, което имам в себе си, е благодарение на Него. И какво ще стане с мене, ако Той ме напусне? Аз мога да ви покажа какви са всички онези хора, които Духът напуска. Разправят за вавилонския цар, че когато го напуснал Духът, цели 7 години бил далече от местожителството си, и след 7 години се връща пак, като цар. Сега, като цар, вие можете да имате всички философски възгледи, но какво ще ви ползват те, ако не знаете как да ги приложите? Аз не казвам, че не трябва да имате страдания, но всичко, каквото имате, трябва да принесе своята полза. Ника нямаме нищо излишно, но да нямаме и недоимък. Ако вие четете един романист, красивото не е в туй, което е написал, но в душата, която е вложил авторът в написаното. Като го четеш, ти ще влезеш в контакт с неговата душа. Четете някой философ, математик, или слушате някой музикант, всичко това, което те са написали, то е външната страна, то е един малък повод, за да се свърже с тяхната душа. Живите души, с които си в общение, ти предават сила. Писанието, което наричаме Слово Божие, е живо. И като Го четем, ние сме в общение с тия души, които са Го писали. Туй, което е казал Христос, то е живо. Някои казват: Какво е казал Христос? Щом изречеш тези думи, ти влизаш във връзка с Христа. Сега, дойдат други тълкуватели, казват: Ще можем ли с такива чисти души да влезем в общение? То значи, като дойда до един чист извор, да питам: „Ще мога ли от тебе да пия вода? Аз съм

много грешен: Ще мога ли да се измия от твоята вода?“ Този извор казва: „Приятелю, пий, колкото искаш, само че по-малко, защото съм студен“. Дойдеш до реката, питаш: „Мога ли да се измия?“ Реката казва: „Влез, тези твои нечистотии аз ще ги измия. Не бой се!“ И когато ние дойдем до великото, до Божественото, до Господа, казваме: „Аз съм грешен“. В това няма никакво външно благочестие. Аз бих желал да видя тези хора, които са толкова благочестиви! Когато взимат, те са много благочестиви, а когато плащат, те са подли, тогава ги е страх! Такива хора са много страхливи. Това е лицемерие! Докато взимат ножа, те са много силни, а после проливат сълзи. Не, като отивам да убия някой човек, ще свия ножа си и ще кажа: „Не, аз съм човек. Аз ще считам, че това е низост на човешката душа!“ Тия хора са благородни! Благородният човек трябва да каже: „Този човек трябва да живее тъй, както и аз живея“. Този човек освен че няма да му направи никакво зло, да му причини никакво нещастие, но ще му направи и някакво добро. Той ще каже: „Аз ще му простя грешката, но заради Бога ще му дам един пример“.

„И прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“

Ето една формула, която вие може да приложите, без да станете мекушави. Ако вие мислите да прощавате на хората, непременно ще станете меки. Но ако вие мислите, че Бог ще трябва да живее в душата ви, затова трябва да се чистите, прощаването в този случай има смисъл.

Днес е Нова година. Като се върнете дома си, извадете из вашите долапи всички стари дрехи, чепичета, и всички навънка! Започнете с новичко! Аз съм за новото в света, не съм за старото. Ако питате мене, когато постъпвате по човешки, старичко можеш да дадеш, съдраничко можеш

да дадеш, но когато постъпвате по Божественому, по Бога, старо – никога! И ако ние сега се молим и Господ някой път не отговаря на нашите молитви, то е защото днес няма условия да използваме разумно това, което искаме. И за това Той иска да каже: „Аз сега не мога да ти дам това нещо, но ще почакаш, по-после ще ти дам нещо по-хубаво, отколкото мислиш“. А ние не можем да търпим. Някой се моли, моли и като не получи отговор, казва: „Аз остарях вече“. Ожени се и после казва: „Аз се молих, молих и Господ най-после ми даде една такава грозотия жена, че ме измъчи“. Не, приятелю, ти не позна своята жена, ти не позна душата ѝ. Някоя жена казва: „Аз се молих на Господа да ми даде някой добър мъж, а Той ми даде такъв, че ме измъчи“. Не, ти не позна душата на своя мъж. Ами че ти всеки ден, след като той излезе на работа, започваш да изреждаш всичките му недостатъци. Не, ще забравиш всичко и ще кажеш: „Господи, много, много ти благодаря за всичко, което ми даде“.

Аз сега не говоря на едного, говоря на всички ви. В дъното на душата си всички имате тази слабост, един е недоволен от едного, друг – от другото. И какво би било, ако бяхме всички свършени в своите постъпки? Аз забелязвам, дойде някой брат, другите казват: „Ето, идва този спривавият брат“. А този, който седи до печката, не бил спривав! После: „А, идва тази устата сестра“. Чудни сте! Онзи бил спривав, онази била устата, а вие не сте! Че кой няма уста? Всички са устати. Трябва да се радваме, че имат уста. Чудни са хората! По-добре да имаш една жена, която говори, отколкото да не ти говори. Ами че ти трябва да запалиш 100 свещи, когато говори жена ти, отколкото да не ти говори. Какво би искал? Да имаш една жена, която да ти наговори, че няма нова рокля, туй-онуй за Коледа,

отколкото да я видиш простряна и да я погребваш? Хем пари нямаш рокля да ѝ купиш, хем пари нямаш да я погребваш. Ще кажеш: „Благодаря Богу, нека си живее!“ Ами че това е поезия! Всякога трябва да виждаме поезията в живота.

„И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

Каква по-хубава философия от тази! Това е вътрешният смисъл на живота. Туй е за нас, за да имаме мир. Съвременният живот е пълен само с мъчнотии, с хиляди спънки, и внася такива отрови в нас, че изгубваме щастието и смисъла. Ние искаме да умрем. Не, приятели, никога не искайте да умрете! Искайте от Бога да живеете, а не да умираете. Ако някой от вас иска да умре, нека си зададе за цел в продължение на 40-50 дена наред да ходи на Орландовци, да придружава по някой умрял до гробищата. Тръгнете след свещениците, отивайте на гробищата и ще видите, че ще научите нещо. Ще кажете: „Слава Богу, че живеея“. А сега някой казва: „Дотегна ми животът, искам да умра“. Да умреш! Няма по-голямо престъпление от това.

„И които чуят гласа ми, ще оживеят“, казва Христос. Сега е време за оживяване, а не за смърт. Тези старите схващания са хубави, но те са за стария завет на живота. Сега, в новия живот, всеки трябва да чувства хубавото, та който се приближи при нас, да усети онзи хубави мирис и да поиска да дойде при нас. Да бъдем искрени! Някой казва: „Аз искам, като погледна човека, да го разгадая“. – Няма да можеш. Аз още не съм се разгадал. Дълбочина има в човешката душа! Човешката душа седи извън нашия свят. Някой казва: „Искам да разгадая душата ти“. – Не можеш да я разгадаеш. Тъй, както тя се проявява, туй възприеми от нея, а не отивай да се занимаваш с неща, които са не-

постижими. Това е първото престъпление! Цветето е цъфнало, кажеш: „Чакай да го взема за себе си“. Ти си извършил вече първото престъпление. Не го късай, остави го, ще мине един, друг брат, или още 10-20-100-на, нека и те да го помиришат. Господ казва: „Е, откъснаха това цвете“. И всички ние разваляме тези работи. Знаете ли защо? – За нищо. Аз зная защо. Идва сега нова година и Рождество. Как се разваля щастието на хората? Мъжът заръчал хубави лачени обуца на жена си и се радва. Но жена му обича да го хука. Не всички жени обичат да хукат, някои само. И той, горкият, носи ги, но как ги е направил обуцарят, че левият направил малко по-тесен. Жената обува десния, после – левия и казва: „Ти, такива обуца да ми направиш!“ И взима, че стоварва всичките грешки на обуцаря върху мъжа си. Мъжът се слисва. Не, не по този начин. Това не е философия! Ти ще влезеш в положението на твоя мъж, той със свещени чувства е направил тия обуца! Ти ще му кажеш: „Няма нищо, Драганчо, тъй е името му, обуцарят е направил едно опущение, една погрешка, ще бъдеш тъй добър да му кажеш да тури лявата обувка на калъп, да се поразпусне малко, няма да се докачиш, нали?“ Тъй трябва да бъде! Така трябва всички да разрешават въпросите. Всичките погрешки, които правите, не сте отговорни за тях, те са наследствени черти, които проявявате. Някой кипнал малко – нищо. Турете му малко вода отгоре. Аз често правя опити с един мой чайник. Кипне малко, водата прелива, казвам: Сега ще изцера моя чайник. Взема една чаша, наля малко вода от него в чашата, сипя и толкова студена вода в чайника и той си млъкне. Значи като отлея половин чаша от топлата вода и наля половин чаша от студената, и той си работи, и аз си работя. Но ако аз не отлея, а подклаждам огъня отдолу, какво ще стане? Вие

сега се смеете. Ами такива чайници не са ли хората? Ние се спираме и казваме: Е, чайник! Да, такива чайници сме и ние. Нищо лошо! Аз съм виждал, някои хора толкова се нервират, че вземат чайника и хайде във от прозореца! Изхвърли го. После, поседи, поседи, мине се половин час, отиде да го търси, намери го, тури чайника отново. Да е слугинята или някой друг, ще го набие, ще каже: „Слушай, друг път да не туряш чайника тъй пълен“. Не, приятелю, този чайник показва, че ти, като чайник, не си изпълнил добре своята длъжност.

„И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

Ако ние, при тия времена, в които живеем, при всичките тия блага, които Бог от толкова хиляди години е внесъл в нас, не внесем в душата си туй свещено чувство на благодарност, че да настане в живота ни радост и веселие, ние не сме разбрали нищо. Не е въпросът за плачене. И боси, и гологлави, и които нямат дрехи, всички да кажат: Няма нищо, все ще се намери някой добър човек да ми помогне. Някому са скъсани обувката, да каже: „Е, толкова години съм ходил със здрави обувка, сега мога и така. Все ще ми дойде отнякъде помощ! Ами мечката, какво прави без обувка?“ И действително, не се мине много време, някой похлопа на вратата, дойде, донесе нещо. Сега у вас има един лош навик да се оплаквате. Някои казват: Знаете ли, ужасни страдания имам! Не, не, ние сме правили, правили тия неща, това е театър, представление, ние не чувстваме издълбоко. И след туй, съберат се 100-тина души, разпределят се на комисии, за бедните ще събират. Съберат 100 000 лева, дадат на бедните 50 000 лева, а останалите 50 000 хвъркнали. И след всичките тези благодеяния казват: „И прости нашите грехове, както ние прощаваме

на нашите длъжници“. Нашите грехове се прощават, но никъде не се намират вече парите. В Русия, във време на малоруската война, цели тренове с припаси се загубваха някъде.

„И прости нашите грехове, както и ние прощаваме на нашите длъжници!“ Да мисли човек, туй е великото и благородното, което трябва да се зароди дълбоко в душата ни. Преди няколко дни дохожда при мене една моя позната, която ми казва: „Много съм нещастна. Искам да ми дадеш едно обяснение, защо са тези страдания, които сега прекарвам? Аз не искам да ми казваш, че това било волята Божия. Тъй, едва започна нещо, докарам го до един край и веднага се разваля. Имам един мъж, не мога да живея с него, употребявам всичката си воля и вече съм решила да си работя, да си живея сама. Всичко внасям и пак не върви“. Казвам ѝ: Искам да ти кажа, но има нещо, което ме спира. Че какво е то? – Има нещо, което ме спира. Защо? Гледа ме тя. Хайде, казвам, ще направя едно усилие, само един факт ще ти изнеса и той е следущият. Преди стотина години, то бе във времето на богомилите, ти си била дъщеря на един знатен български велможа. Баща ти бил много богат и влиятелен. Ти си имала един брат, който се запознал с богомилите и поискал за тяхното учение да пожертва всичко. Но ти, като влиятелна, чрез своя любовник си успяла да го разубедиш. Ти си обичала брата си много и си успяла да го възвърнеш от неговите свещени идеи и да го убедиш, че туй учение е черно, че то е от дявола. Как така той може да уронва твоя престиж! И си го възвърнала в света. От този ден започват твоите нещастия. Този твой брат е днешният ти мъж. Тя казва: „Разбрах сега, ще поправа грешката си“. И започва да ми навежда факти, как у него се пораждало желание да стане

свещеник. Тя и сега се противопоставяла и му казвала: „Не, ти всичко ще станеш, но не и проповедник“. Сега, като ви разправам тия неща, вие ще си кажете: Това са забавления за хората. Това не е за забавление. Когато аз говоря, аз не забавлявам. Аз мога да кажа факти, които съществуват и които не съществуват. Вашето нещастие, както в миналото, така и сега, се дължи на туй велико престъпление! Тя спира своя брат, спира и своята еволюция.

От сегашното общество, именно, аз мога да изнеса факти, да докажа от какво произтичат противоречията в живота. В мнозина от обществото има желание да поправят българския народ, но не успяват, за това си има причини. Те кръшнаха някъде. Туй си има своите дълбоки причини, но за поправянето на това се изисква знание. Не знание на книга, но живото знание, знание на живата Природа. Туй знание седи в това, да намерим онзи начин, по който да се свържем с живите души на хората, и тогава да дойдем във връзка с кого? – Да дойдем във връзка с Христа, но не Христос като историческа личност, не като един евреин, който се родил някъде и живял преди 2 000 години. Но не и Христос при положението като Син Божий, защото вие още не схващате думата Син Божий. Да дойдете във връзка с Христа, като принцип на Любовта, който не помни прегрешенията на хората. Разбирате ли? Да се свържете с Христа като един извор, който постоянно блика. А ти, като дойдеш при Него, питаш: „Мога ли да се изменя?“ – Може, може. Аз наричам Божествено туй, което задоволява всички нужди у хората. Няма рана, няма болка, няма друго нещо, което Божественото да не го излекува.

Следователно ние сме дошли сега до неща, които не ни задоволяват, а трябва да дойдем до истинската наука. За пример, дойде някой много учен човек, много учен бак-

териолог, но на какво? – На бактериите. Е, в какво седи тази наука? – Този човек ред години под микроскопа е наблюдавал особените свойства на бактериите, как се размножават, с каква бързина, и после какви болести произвеждат. И след туй казват: Този бактериолог е отличен! Да, но съвременните бактериолози не знаят кога се появили бактериите в света. Когато Бог създаде света, създаде ли тези бактерии? От какво се появили те? И всеки един човек, ако не прощава греховете на другите, един ден ще се превърне на една отровна бактерия. Това е то. Киселините могат да се превърнат в основи, и основите – да се превърнат в киселини. Кога? – Когато Божествените енергии се натрупват и не се използват, те могат да преминат от едно състояние в друго. И ако вие за дълго време задържате прегрешенията и не прощавате, непременно ще се превърнете на една киселина, ще настъпят у вас разлагания и ще почнете да ставате недоволни духом. Има хора, които като влязат в дома ти, носят проклятие. Те са една бактерия. Е, казвате, какъв е цярът за тази бактерия?

„И прости нашите дългове, които ние прощаваме на нашите длъжници!“

– Ще се изчистиш от всички нечистотии. В света има един велик Божествен принцип. Първоначално той е служил да се създаде Вселената и е носил в себе си тези условия за окисление. Той е силен принцип. Тези отровни същества са съществували в целия Космос. Щом привлечем този принцип, той прави хората силни. Но туй, което прави хората силни, то същевременно ги и разрушава. Силните хора носят своето разрушение със себе си. Богатите хора носят своето нещастие със себе си, защото богатия човек всеки може да го отрови. Аз зная колко богати бащи са отровени от своите синове и дъщери! Колко царе има в

света, снети от своите синове и дъщери! Какви не заговори е имало против тях! Защо? – Заради положението им. Защо? – Защото онзи цар не е внесъл в себе си принципа на Любовта. Ние трябва да внесем този принцип в себе си, а не само да говорим за Любовта. Ние трябва да дадем един образец за Любовта, но още нямаме образец за Любовта. Имаме известни факти за проявлението на Любовта, но образци още нямаме. И аз бих желал, който от вас е срещнал образци за Любовта, да ми ги покаже. Отделни факти имаме, например някой човек направил някое добро. Аз съм срещнал досега само един случай от Любовта. Той е следущият. Една жена гледала мъжа си 7 години болен и ми казваше: „Като умря мъжа ми, аз съжалявах за него, макар че го гледах 7 години болен“. Този факт слабо се приближаваше до Любовта, но в тази жена липсваше нещо. Ако тя имаше Любов, в пълната смисъл на думата, нямаше да го остави да лежи толкова време, щеше да го дигне още на втория ден от леглото. Образецът на съвършената Любов дига болните от леглото. Само един ден ще го гледа, на втория ден ще бъде здрав. Това е образецът на Любовта. Тогава и двамата ще се разберат, и двамата ще отидат да шетат, а после и четиримата. Засега още не съществува образец на Любовта. Когато говорим за образец на Любовта, казват: Това е илюзия! Не вярват, защото боравят все със стари методи. Ние имаме нови методи, това са Божествени методи. Ние сме готови да ги дадем комуто и да е, но трябва да бъдете абсолютно чисти и безкористни. У нас има едно Божествено правило, то е: Човек трябва да бъде абсолютно безкористен!

„И прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“

Да, сега трябва да имаме онова хубаво разположение

на душата. И когато аз някой път говоря за Любовта, трябва да знаете, че тя се проявява в много форми, но това още не е Любов. Някои считат, че да целунеш някого, това е Любов. Не, целувката не е Любов, тя е носителка на Любовта. Искаш да прегърнеш някого. Прегръдката не е Любов. Тя е носителка на Любовта. Цвете можеш да му дадеш, обуца можеш да му купиш, можеш да го нахраниш, но това не е Любовта, това са връзки на Любовта, с тях можеш само да привлечеш човека. Любовта е нещо велико в света и туй великото ние трябва да разгадаем. И седят някой път, дъщерята не познава майката и майката не познава дъщерята. Майката: „Миличката ми дъщеря, колко много ме обича!“ Да, но тя намислила да бяга. Погледнеш един ден, тя намерила ключа, взела пари и забягнала със своя възлюбен. Майката казва: „Аз забелязвах една промяна“. Защо да бяга, защото да не каже: „Мамо, аз имам един възлюбен“. Е, питам: При такова едно положение на нещата, как ще устроим нашия живот? Някой път казват: Нашата дъщеря е много добра. Казвам: Не хвалете дъщеря си, не я и корете! Казват: Отлична е. – Като майката. Дъщерята не може да седи на по-висок уровень от майка си. Дъщерята, която е родена от майката, не може да седи по-високо от нея. Това е факт! Тя не може да седи по-високо нито от майка си, нито от баща си. Казват: Майката е проста, и бащата е прост. Не, не, ако дъщерята е благородна, и у майката има това благородство. Аз гледам, дъщерята е благородна, но и у майката има същото благородство. От нищо нещо не се ражда. Затуй дъщерите трябва да любят своите майки и майките да любят своите дъщери. Сега, по моите схващания, дъщерите не любят своите майки и майките не любят своите дъщери. Според мене, ако между дъщерята и майката има една истинска Любов, не може да се роди никакъв разрыв, никакъв спор.

При истинската Любов майката не може да стои по-долу от възлюбения на нейната дъщеря. Дъщерята трябва да постави възлюбения си наред с майка си. И той е син на някоя майка! Една дъщеря, която поставя своя възлюбен по-високо от своята майка, той не може да я люби. И ако той поставя нея по-високо от своята майка, и тя не може да го люби. Това трябва да го знаете! А вие ще ми казвате: Той е високоблагороден човек. Не, не, той е благороден като мене. Аз се радвам, като видя една благородна черта у някого, защото всяка благородна черта е Божествена, не е човешка. И при това всяка дъщеря не може да седи по-високо от майка си, нито да поставя своя възлюбен по-високо от нея. Ама, казва се в Писанието, че трябва да напуснеш майка си и баща си. За кого? – За Бога. Баща ти и майка ти не може да седят по-високо от Бога. Дъщерята ще каже на майка си: „Мамо, аз седях при вас 20 години, сега ще отида при Бога, вас няма да ви напусна – напротив, ще ви обичам повече“. Някои казват: Като станем религиозни, ще забравим близките си. Не, не, освен че няма да ги забравиш, но ще се родят отлични, прекрасни отношения помежду ви.

„И прости ни греховете, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ В дъното на тази прошка знаете ли какво лежи? – Само Любовта може да прощава, т.е. аз ще се коригирам, Любовта не прощава, тя забравя. „Тя дълготърпи, благосклонна е, не се превъзнася, не завижда, не мисли зло никому.“ Само тази велика Любов е в състояние да те изчисти. Сърцето ти ще бъде чисто, и след туй състояние вие ще имате една нова наука за живота.

Беседа, държана на 30.XII. 1923г.

ЕДНО ТИ НЕ ДОСТИГА!

„Още едно ти не достига!“.

(Лука 18:22)

Имайте предвид, че Христос говори на един богат и учен, и млад човек, на един красив, интелигентен, с обществено положение, знатен човек, който знае как да се разговаря и как да задава въпросите, знае как да се обхожда. На този богат човек Христос каза: „Още едно ти не достига!“ Тъй щото, когато говоря на вас, аз подразбирам пак всички тези, които са богати, учени, интелигентни, а не простите, не невежите, за тях и дума не може да става. Този въпрос не се отнася до тях.

„Още едно ти не достига!“.

Онова гениално дете, което се е родило с музикални таланти, но баща му и майка му са бедни, какво му трябва? – Цигулка и лък. Като отиде при учителя си, той му казва: „Едно ти трябва още!“ Какво? – Цигулка и лък.

Христос е изказал една велика Истина, но в отрицателен смисъл. Той казва: „Все, що имаш, иди, продай го, раздай го на бедните и ела, та ме последвай!“ Някои мислят, че разбират тези Христови думи. Не, те са една величина с минус. Що от това, ако продадеш всичкото си богатство и го раздадеш на другите и тръгнеш след Христа? Нима днес няма мнозина, които разпродават всичко? Аз

зная мъже, които са продали къщата си, за да направят дрехи на жена си и на децата си. Зная мъже и жени, които са разпродали всичко и са осиромашели.

„Иди“, казва Христос, „продай всичко и го раздай на сиромасите!“ Е, кой днес не раздава на сиромасите? – Всички раздават. И тази Истина днес не е турена на мястото си, тя е тъй извратена, тъй изчуфилена. Всичките наши съвременни дисертации, проповеди, говорения за Истината са толкова смешни, че ако един жител от Небето би дошъл да я чуе, той би се хванал за корема от смях за тази извратеност, за гениалността ни да изопачаваме нещата. Той би казал: „Гениални са днес хората, но гениални в низходяща степен“. Не че това изопачаване на Истината е умишлено, но често човек върви по един негативен път, обаче мисли, че той е на правата страна. На какво мяза това? Представете си, че един човек излезе и по невнимание си облече палтото наопаки. Той не се вижда, излиза, върви си свободно, но всички хора му се смеят, а той си мисли, че е голямо величие. Всички хора се смеят, че турил палтото си наопаки. Какво показва това? – Това показва една небрежност от негова страна, липсва му нещо. Ако е един философ, аз бих го извинил. Ако е някой сиромаш, аз бих го извинил, но има хора, които като облекат дрехите си наопаки, не могат да се извинят.

Казва Христос: „Още едно ти не достига! Иди, продай богатството си, раздай го на сиромасите, купи това, което не ти достига, ела и ме последвай!“

Истината е вложена тук вътре. Но онези, които не разбират великите закони на Божията книга, не могат да намерят туй едното, което е скрито вътре. Само разумният човек може да намери туй скритото. За да намерим туй едното, не трябва да мислим, че като имаме знания, те са

достатъчни. Мнозина мислят, че имат Любов в сърцето си; мнозина мислят, че имат вярвания; мнозина мислят, че имат разбирания; мнозина мислят, че имат общения с Бога, с ангелите, със светиите, с великите хора, с гениалните, с учените хора. Ако е така, то е добре, красиво е. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш в общение с Бога, с ангелите, със светиите, с великите хора, гениалните хора, но да бъдеш! И не само да бъдеш, но това, което Бог, ангелите, светиите, гениалните хора говорят, да можеш да го приложиш в живота си. Ние, съвременните хора, сме много добри. Много добри в какво? В едно отношение сме добри, светиите сме, в друго – грешници. Идете в един дом, да видите най-грешните хора как развиват своите идеи: как трябва човек да живее, как трябва да се поправи обществото и т.н. Виждал съм жени с леко поведение, описват какъв трябва да бъде характерът на мъжа, на един гениален мъж. Описват го много хубаво. И тази жена има един идеал – идеалният мъж. Тя казва: „За да се домогна до този идеал, аз продадох всичко“. Е, като продаде всичко, какво е спечелила, какво направи? – Тя се е оцапала. И хората казват: Тя морално е паднала. Но кой е онзи, който като иска да изрови един диамант дълбоко заровен в земята, няма да се оцапа? Има два вида оцапване в света: едното е външно оцапване, а другото е вътрешно. Външното, то е натрупване на материята, аз за него не говоря.

„Още едно ти не достига!“

Туй едното, то е същественото. Кое е то? Може да сме учени, може да сме богати, но всякога чувстваме, че нещо ни липсва. Какво? – Не можем да определим точно какво е, но вътре в себе си чувстваме едно недоволство. Ако е някоя млада мома, като се огледа в огледалото, ще каже: „Намерих причината на своето недоволство. Ако бях

красива, друго щеше да бъде. Туй е, което ми липсва“. Момъкът пък казва: „А, аз съм слаб, хилав, ако съм някой снажен, силен, всичко мога да направя“. Някой търговец, празна му е касата, недоволен е, казва: „Ако касата ми е пълна, щях да бъда щастлив. Туй е, което ми липсва – парите!“ Ако е някой политикан, философ и т.н., всички констатираат, че им липсва нещо, и търсят туй, което им липсва. Казват: Туй ако е... Добре, ако всичко това е действително така, ако това е една велика Истина, тогава красивите моми трябваше да бъдат доволни. Но, попитайте красивата мома, доволна ли е? – Не е доволна. Е, какво ѝ липсва? След като е красива, тя казва: „Аз искам да имам един мъж, но княз да е, да е снажен, да е красив, хубав, да има палати, да има слугини“. Хубаво, даваме на тази мома този красивия княз, но след 2-3 години я питаме: Доволна ли си? – Е, казва тя, този красивият княз си има любовници, как мога аз да бъда доволна? Не е доволна и от това. Тогава онези, които философстват, казват: „По-добре човек да умре, да не живее в такъв свят!“ Някои мислят, че след като умрат, ще могат да добият това, което им липсва. Да, ако ти умираш както житното зърно, разбирам, но ако ти умираш като едно говедо, което се разваля и го изияждат гаргите, питам: Какво от това, че си умрял? Разрешил ли си с това въпроса? Аз често срещам някои, които казват: Да умра! Добре, хубаво е да умреш, но разрешил ли си какво нещо е смъртта? Смъртта, това е един от важните въпроси. Научно някои разрешават, че смъртта е спиране на сърцето. Не, смъртта от чисто християнско гледище, от окултно гледище, има съвсем друг смисъл. Любов, която не може да ти създаде най-големите нещастия и страдания, Любов, която не може да те смъкне в ада, тя не е Любов. И тогава турям друг един контраст: злоба, която не

може да те дигне горе до Небето, при Бога, не е злоба. Е, какви са вашите понятия? Сега вие казвате, че мразите някого. Не го мразите вие, обичате го, но вие наричате едната Любов омраза, а другата – наричате Любов.

Следователно в съвременния живот има ред явления, които ние трябва да обясним. Методите, с които си служат държавниците, са из областта, в която те живеят. Те разрешават въпросите като държавници. Един философ, за да разреши един въпрос, ще представи свои методи. Той не може да го разреши с методите, с които би го разрешил един държавник. Онзи, който се занимава с чисто социални въпроси, неговото разрешение на въпроса ще бъде съвсем друго. Бащи и майки, и те разрешават един обществен въпрос, и те разрешават един духовен въпрос, и те разрешават един социален въпрос, но бащите и майките разрешават обществените, духовните и социалните въпроси по един начин, а държавникът ги разрешава по друг начин. Следователно всяка една задача може да се разреши или разгледа от три становища. Тя може да се разреши от чисто материално гледище, дето влизат законите на материалния свят, с видимото ще се ползваш. Може да се разгледа от духовно, може да се разгледа и от Божествено гледище.

Сега, при днешния студ, някой ще каже: Да се обичаме! Добре, да се обичаме, съгласен съм. Но вземете двама, които се много обичат, от където и да са, от Франция, Англия, и ги доведете тук, при най-големия студ, изложете ги да стоят във в продължение на 24 часа и ще видите колко ще устоят. Да видим колко ще устои тази Любов на студа и колко ще остане от нея! Не само да говорим за Любовта, но да я опитаме! Любов, която не може да устои на студа, каква Любов е? След 24 часа ще видите, че и момъкът, и момата са изложили гърбовете един към друг,

а лицата им гледат в две противоположни посоки. Туй прави животът с човека! Имат право да си турят гърбовете един към друг. Ние можем да изтълкуваме това така: Турят си гърбовете един към друг, за да запазят най-нежните си места, а понеже гърдите имат по-голям запас от енергия, тях излагат навън, с тях посрещат неприятеля. Момъкът и момата посрещат неприятеля с картечен огън. Но по някой път запасът от енергия може да се изтощи и ще видите на сутринта и двамата замръзнали, от носовете и на двамата потекли чучулки, и двамата с венци, и казват: „Умряха и двамата млади и зелени, с венци на глави, студът ги покоси“. Е, питам: Ако тия двамата можаха сред София да замръзнат, какво ще кажете за тях? Аз ще си извадя едно заключение. Аз ще имам понятие вече за софиянци, за всички онези, които живеят в София, като започна от най-високостоящите, до най-нискостоящите, ще зная какви хора са и колко се обичат. Сега ние взимаме София като един идеален културен център. Аз не говоря за вашата София, но предполагам София като един висок културен център, дето живеят най-възвишените, най-умните, най-благородните хора, дето живеят гениите, светиите, за тази София говоря. Да не мислите, че аз говоря за вашата София! Не, за нея аз не искам да говоря, да си цапам устата. Да говоря за днешния свят, аз считам, че това е цапане на моята уста. Няма какво да се занимавам със съвременния свят. Някои може да се обидят от това. Това не е обида. Чудно нещо! Аз разсъждавам толкова здраво, толкова философски! Ако аз изказвам своята мисъл така, то защо правя това? Искам да ви кажа, че аз ще бъда първокласен глупец, ако отида да пия от една тинеста вода. Не е виновна водата, аз ще оставя тази вода да си тече надолу и ще си кажа: Слушай, ти ще бъдеш човек, ще търпиш, ще чакаш, дока-

то дойдеш до друг хубав извор. Може той да е на 50-60 км. разстояние, ти ще търпиш. А тази мътната, тинестата вода, остави я, не я пий! Тя е текла такава и такава ще тече още хиляди години. Почвата ѝ е такава, не я критикувай! Не е ли това философия? Просто констатирам факта, казвам: Почвата ѝ е такава.

Сега Христос се обръща към вас и казва: „Още едно ти не достига!“

Аз вярвам, че тези от вас, които сте богати, още едно не ви достига! Вие ще кажете: Любов ни не достига. Не, Любов имате изобилно, вие имате толкова Любов, че можете да стоплите целия свят. Правда тогава? – За Правда, вие сте най-праведните – съдите всички. Ако е за Истина, вие имате и нея. Сега аз говоря за тази Истина, за която хората говорят. Ако е за Доброта, добродетелни сте вие. Тогава какво ви липсва? Във всинца ви има едно противоречие. Ако някой ви каже някоя обидна дума, прикачи ви едно качество, че имате един малък недъг, вие ще се докачите и ще кажете: „Как така, господине, ти не знаеш ли, че аз съм благороден човек?“ Е, хубаво, аз съм благороден човек, и майка ми, и баща ми, и сестрите ми са благородни, а при това си търгаме косите и се бием. Е, тогава аз ще кажа: Щом сме благородни и си търгаме косите, ние заемаме една роля, едно положение като актьори. Това е едно представление. И вие ще кажете: „Ние сме благородни, но ролите, които вземаме, са такива“. И ако ви пита някой: „Какво прави баща ви днес?“ – Ще кажете: Той играе една важна роля, прави масажи на майка ми... Е, какво прави брат ви? Той цепи дърва. И той тези дърва така ги цепи, че ги прекарва направо през прозорците в стаята. Но ние не разсъждаваме така. Ако в един дом има известни спорове, има нещо, което не достига – същественото го

няма вътре. И тогава аз ще прекарам тази моя мисъл в следующата градация. Аз ще се отклоня малко от мисълта си.

Съвременните хора имат настроения. В настроенията има два противоположни полюса: ще бъдеш добре настроен, и ще бъдеш зле настроен. След настроението се заражда чувстване. След всяко чувстване се заражда мисъл. След всяка мисъл се заражда разсъждение, а след всяко разсъждение идва принципът. И тогава законът е такъв: ако ти имаш едно настроение и искаш да го видоизмениш, ще се научиш на онзи велик закон на превръщане на енергиите, настроението да превърнеш в чувство. Ако твоето състояние не се измени, тогава ще проучиш закона на чувствата, как се изменя едно чувство в мисъл. Ако твоето неразположение остане също, тази твоя мисъл ще я превърнеш в разумност. Ако остане още нещо в живота ти, тази разумност ще я превърнеш в един велик вътрешен Божествен принцип. И ще бъдете уверени, че всичките противоречия, които съществуват в живота, като се изкачите на тази висота, всичко ще ви стане ясно и вие ще се освободите от този кошмар, който ви измъчва. Вземете сега един такъв кошмар, който се заражда в някой дом. Аз говоря за нещата, както се зараждат в съвременното общество или в съвременните индивиди, без да имам предвид личността. Аз констатирам един факт тъй, както произтича той в Природата. Нека вземем двама млади, не говоря за сегашните млади, но взимам младите, които се проявяват в Природата, защото и в Природата съществуват млади – млади на Природата. Двама млади се обичат, сдружат се, нали? Те имат цяла една кореспонденция. И пише той, младият момък: „Мое ангелче, ти си най-красивото същество, аз като тебе не съм видял никоя друга. Откак те

срещнах, моето сърце трепна и в мене се събудиха нови идеали, моят живот се промени. Без тебе не мога да живея, ти си слънцето на моя живот, и всякога ще ме огряваш. И ако само дойде един облак да покрие лицето ти, смъртта непременно ще ме покоси...“ Е, вижте сега, тия млади как хубаво си пишат. Тя отговаря: „О, мой възлюбени, ти си заради мене Господ, ти си Бог мой. Откак те видях, моето сърце тупти денем и нощем, а Любовта ми е толкова голяма, че аз съм готова да жертвам и баща си, и майка си, и всичко заради тебе. Пък и колкото пари има баща ми, всичко жертвам. Само твоят образ е в моето сърце и аз не виждам нищо друго освен тебе. Аз съм сляпа за всичко друго поради тебе и съм готова да извърша всичко заради тебе“. И двамата така си пишат и най-после се събират. Отлични писма са те! Обаче след като се съберат, роди се един кошмар – подозрението се явява. Той, като че е измерил нейната Любов – има барометър, термометър, с който намира, че нейната Любов е намаляла с няколко градуса и сега не е такава, каквато беше едно време. Измерва я и намира, че с два градуса е намаляла. Търси причината той, как така е станало, че Любовта ѝ спаднала с два градуса? И тя от своя страна вади термометъра и казва: „Има понижение в неговата Любов с три градуса.“ Сега седи, размишлява. По-рано беше весела, разговорчива, а сега размишлява, научно разрешава въпроса. Един ден и той седи замислен. Какво има? И двамата знаят, но мълчат, не се изказват. Сядат на трапезата. И той мълчи, и тя мълчи. Е, защо мълчат? В техните умове е влязло подозрението. Единият казва, че Любовта на другия е спаднала с 2 градуса, а другият казва, че Любовта му е спаднала с 3 градуса. В какво седи подозрението? Тя казва: „Друга някоя е завладяла неговото сърце.“ Той казва: „Друг ня-

кой е завладял нейното сърце.“ Питам сега: Как изпъкнаха тези явления, отде се родиха, кое стана причина, че тази Любов се раздвоила? Възможно ли е един дълбок извор да се размътва от основата си? Не може, то е немислимо. Такива явления в Природата няма. Чистият извор си е всякога чист и нечистият извор всякога си е нечист. Нечистото иде отдолу, а чистото иде отгоре. И когато ние говорим за чисто и нечисто, под думата чисто ние разбираме една по-фина материя, рядка до своята максимална степен на разреждане. А под нечисто разбирам една гъста материя, в която животът най-мъчно може да функционира.

Питам сега: Можете ли вие философски да разрешите кога се е явило подозрението и ревността в света? Ревността вие много пъти сте я изпитвали. Има ревност по Бога, има ревност, която не оставя човека ни денем, ни нощем спокоен. Той и като спи, сънува. Питам сега: Как се е създала тази ревност, туй подозрение? Подозрение, ревност има не само в младите, но и в главите на държавниците, философите. Навсякъде има ревност. И между двама държавници има ревност. Ревността е един феномен вътре в живота. Ревността сама по себе си не е лоша, но ако ѝ се даде една динамическа сила в низходяща степен, тя става най-опасна. Ако вие мислите, че онази млада мома е намерила друг някой момък, когото обича повече от своя възлюбен, това значи, че този вторият момък има някакво качество по-добро, отколкото нейния възлюбен. След някое време тя ще намери втори, трети, четвърти, пети, десети и т.н., постоянно ще се мени нейното сърце. И тогава, има съвременни философи, които казват, че ако един ангел би слязъл от Небето, то неговият живот постоянно би се променял, той не би се спрял да обича един човек, а щеше да обича всичките хора. Следователно той се стре-

ми да обича всичките хора, защото тези хора не са едно цяло, те съставляват части на една единица. В такъв случай как ще покажете Любовта си към цялото? – Като обичате частите му. Така ще покажете и Любовта си един към друг. А при онази психологическа изопаченост на нашите понятия, ние всякога ги туряме в едно явление. Неща, които не съществуват даже, ние ги туряме в едно явление. За пример, някоя жена приписва на мъжа си някакви подозрителни работи, които не съществуват в него, нито като сянка. Къде остава Истината? Напротив, той храни най-благодарни чувства към нея. Ако един мъж приписва на жена си качества, които тя не притежава, питам: Разсъждава ли правилно той? – Не разсъждава правилно. Той не е разрешил тези явления. Той ревнува. Ревност има в боговете, ревност има и в духовете. Ще кажете: Как, ревност в боговете! Не мислите, че ревността е качество само на Земята. Във всички същества, и в най-висшите същества дори, има ревност. Не е злото в ревността. Питам сега: Ако аз ревнувам и ако вие ревнувате, защо става това? Какво означава думата „ревност“ в български език? – Усещаш, че си малко пренебрегнат. Защо се чувстваш пренебрегнат? Погрешката е там, че ти очакваш своето щастие от едно същество, което трябва да живее само за себе си. И всички хора на Земята са създадени да живеят най-първо само за себе си, а после за другите. Туй е закон. Че всички хора живеят само за себе си, ние виждаме от това, че се е родил човешкият индивидуализъм, човешкият егоизъм. Индивидуализмът се е родил със събуждане съзнанието у човека, че той е човек, но този егоизъм, тази Любов към себе си той я изопачил, превишил я. Следователно, когато човек казва, че трябва да живее само за себе си, той трябва да отдаде туй право и на другите, да живеят само за себе

си. Ето где е законът. Той съзнава, че трябва да живее само за себе си, а не съзнава, че и другите трябва да живеят само за себе си.

Сега това не е самата Истина, туй не е, което ви липсва, което не ви достига. При съвременния живот на хората, липсва им един закон за правилно разсъждение, за правилно разискване върху нещата. Съвременните хора не разсъждават правилно. Ние може да влезем в една къща и хората да ни посрещнат малко хладно, ще кажем: Хладни хора! Добре, но този човек е боледувал и току-що е дошъл отвън, ръцете му са изстинали, иска да се прояви, да бъде внимателен, но не може. Казваш: Той ме посрещна хладно. Казвам: Той е малко изстинал. Туй, което чувстваш, вярно ли е? – Не е вярно.

Целият наш живот е пълен с неверни неща. Аз сега не се чудя толкова на светските хора, колкото на религиозните, на техните възгледи. Нямам нищо против техните хубави възгледи, но казвам: Дайте право на всеки човек да живее сам за себе си! Някой ще каже: Ама с мене са много несправедливи. Като разглеждам така въпроса, аз никога нямам право да кажа, че с мене постъпват несправедливо. Аз казвам, че благородният, великият, гениалният, светият човек никога не се оплаква. По това се отличава той. А онези хора, които се оплакват, не спадат към тази категория. Аз питам: Когато турите в едно здание една голяма, дебела греда, тя оплаква ли се? – Тя стои тихо и спокойно. Тя стои 1, 2, 3, 5, 10, 100 години и не се оплаква. Турите ли една малка, тънка греда, тя веднага ще се оплаче и се счупва. Ще каже: „Търпи ли се туй! Туриха ми най-голямата тежест“. Казвам: Ти си взела най-хубавото място, което не ти подobaва. Туй не трябваше да бъде. У тебе има чувство на тщеславие, взела си мястото на голямата греда и не съзнаваш

своята погрешка. Ти си една малка сламка, трябваше да стоиш на един прозорец. И после казваш: А, окръжаващата среда е ужасно покварена. То е вярно.

И над всички тия разсъждения, които сега съществуват, ние искаме да реформираме целия свят. Целият свят днес не се нуждае от реформиране. Светът днес се нуждае от изпраждане, то е един негативен начин. И Христос е проповядвал изпраждане. Той казва на богатия: „Ти, за да намериш това, което ти липсва, трябва да се изпразниш“. Туй, което имаш, то те спъва. Иди, разпродай всичкото си имане, раздай го на бедните, ела и ме последвай. Ела при мене и аз ще те науча. Защото ако не разпродадеш имането си и не можеш да ме последваш, по-добре си стой богат“. Богатият казва: „Учителю, не мога да те последвам. Аз предпочитам да остана да живея в този свят, но да си имам парички, да се ожена, да си имам дечица, да си живея с богатството“. Христос му казва: „Много добре, направи както искаш“. И казва на учениците си: „Колко мъчно могат да влязат богатите в Царството Божие“. В този свят са влезли, но в онзи свят не могат да влязат. А сега, нашите съвременни богати искат да влязат в Царството Божие като богати. Не, не, това е невъзможно. Сега аз взимам думата „богат“ в друг смисъл. Мислите ли, че вие можете да влезете в Царството Божие с вашите изопачени възгледи? Почнат ли двама души, като си говорят, да спорят, това е неразбирателство. Аз считам, че двама души, като се срещнат и си разменят две думи, трябва да се разберат. Това са гениални, разбрани хора. А то, единият говори, другият прекъсва – чакай, чакай. Не, той говори час, два или повече, аз ще го изслушам. Това е правото, но после и той ще ме изслуша. Ако аз имам търпението да го изслушам, и той трябва да ме изслуша. Ако той продължи по-

вече, ще му кажа: Приятелю, сега аз ще почна. Трябва да има последователност в нашите постъпки.

Следователно сега идва изпраждането. Аз забелязвам следующето явление: някой път много хора казват: Ние сме много грешни. След това у тях настава друг един процес и те казват: Не, ние сме чисти вече, ние сме светии. Е, питам: Как е възможно грешният да стане светия? Това е невъзможно, немислимо е. Казват, че грешният можал да стане светия и светията можал да стане грешен. Това е едно парадоксално твърдение. В Природата това не може да стане. Светлината тъмнина не може да стане и тъмнината светлина не може да стане, но светлината може да отстъпи своето място на тъмнината и тъмнината може да отстъпи мястото си на светлината. Това е възможно. Но, да се превърне светлината в тъмнина, това е немислимо. Никога не е било и не може да бъде! Любовта може да отстъпи мястото си на омразата и омразата може да отстъпи мястото си на Любовта, но Любовта да се превърне в омраза и омразата – в Любов, това е немислимо. Като казвам, че е немислимо, то е, защото тия енергии в своята същина, в своята разумност не могат да се превърнат.

Сега ще ви приведа един пример, в който се вижда как хората се разбират. Един млад италианец, 30-33-годишен, на име Бертручио, се влюбва в една англичанка, наречена Хенриета, мома на около 22 години. Една вечер, като се разговаря с нея, за да ѝ покаже колко е благороден, възвишен в своите намерения, разказва ѝ едно интимно свое приключение от живота си. Вие сега ще кажете: А, едно интимно приключение! И вие си правите своите заключения. Туй интимно приключение е следующето. Той разказва на Хенриета: „Излязох една зимна вечер на разходка и на около половин километър разстояние от дома си виждам: на пътя ле-

жи една много красива мома, около 19-годишна, боса, гологлава, почти вкоченясала. Спрях се над нея, не мога да разреша кои са причините за дето е така изпаднала, но взимам я на ръцете си, внасям я в своя двор, разтривам я, давам ѝ първа помощ и след туй момата идва на себе си. Аз взех грижите върху нея“. Хенриета запитва: „Красива ли беше?“ – Много красива, много благородна. Той ѝ разправя, че извършил такава благородна постъпка, а тя се съмнява и мисли в себе си: „Той не говори Истината“. Пак пита: „Е, хубава ли беше тя?“ – Хубава, красива. – Хм... Той изнася един факт тъй чист, тъй искрен, иска да ѝ покаже как се е пожертвал, но усеща едно попарване вътре в нея. „Чакай и аз да ти разправя какво се случи един път с мене. Една зима на вечер, като бях в Англия, излязох на разходка. Вън имаше повече от 30 градуса студ и за мое учудване на пътя виждам едно момче, на около 18 години, красиво, хубаво, но босо, гологлаво, паднало на Земята, вкоченясало се. И аз, като го видях тъй, стопи се сърцето ми от мъка, обикнах го, взех го на ръцете си, поразтърках го.“ „Ама красиво ли беше?“ Сега той се забравя. Като разправяше той на Хенриета, не можеше да разбере защо тя като го слуша, току си каже: „Хм“. Но сега, тя като разправя, той се не досеща и си мисли: „А, значи красиво беше“. И двамата сега замълчават. И единият е недоволен, и другият. Работата е там, че е направено добро на един красив и млад човек. Злината е там. И какво заключение вадя аз от този пример? – Че на млади хора добро никога не трябва да се прави. Защо? – Аз ще ви докажа сега това философски. Баща ми, много богат човек, умря и ми оставя едно голямо наследство. Аз отивам при един банкер лихварин, който ме посреща много учтиво. Питам: Мога ли да считам тия негови аванси за добродетели? Не, то е благодарение на моето богатство. Той е

благороден, вежлив, но само заради моя имот. Това не е благодеяние от страна на този banker. С тези имоти аз навсякъде мога да мина. А, казват, този banker е много благороден човек! Да, на мене той заема пари, благороден е, но аз имам един приятел, на когото бащата не е оставил нищо, няма нито пет пари в касата си и го пращам при този благородния banker, да му поиска малко пари в заем. Моят приятел му казва: „Господине, моля, услужете ми с 10 000 лева!“ – Не, не мога нищо да ви дам, нямам нищо в касата си. Отказва. Защо? – Защото баща му нищо не е оставил. Питам: Ако този Бертручио беше казал, че намерил на пътя една стара жена, Хенриета щеше да каже: „А, стара ли?“ – Да, стара, 90-годишна, с набръчкано лице. Тогава тя щеше да каже: „Колко е благородно това, колко се радвам!“ Ако той би казал, че е направил добро на едно малко момиченце, 4-5-годишно, пак нищо. Но щом това добро е направено на една млада мома, която взел на ръцете си, попипал я малко, тогава – хм! Тук има известен морал. Питам сега: Къде се крие злото? Ще кажете: Това са обикновени работи. Не, тук е същността на въпроса. Всички съвременни разногласия се дължат на този факт, който не само че не е обяснен психологически, но и не знаем как да се справим с него. Ревността се проявява, не е лошо, но защо се проявява? – На следващата вечер Бертручио продължава: „Слушай, моя възлюбена, забелязах нещо у тебе, като че ли не си доволна от нещо, но чакай да довърша разговора си. Ще бъдеш тъй добра да ме изслушаш. Тази благородната мома, аз действително я обикнах, да ти се изповядам. Първата, която обикнах, беше тя“. „Хм!“ – Чакай, чакай, не ми се сърди, понеже ти не беше първата, която срещнах. Казвам ти една Истина. Но тази мома беше много благородна. Тя ми каза тъй: „Аз следвам в окултна школа, имам един даден обет на своя

Учител, но не го изпълних, затуй аз бяха наказана да остана през тази зимна нощ тъй на пътя. Аз за тебе не мога да се ожения по никой начин, за мене женитбата е изключена, но след мене ще дойде друга една мома, за тебе ми казваше, тя ще те обича, и с нея ще живеете отлично. Аз трябва да се върна в братството“. „А, разбирам, това е една благородна, отлична жена. Това не е жена, която развращава.“ Следователно, всеки един, който може привидно да ни вземе онова, което ние считаме съществено за нашия живот, ние считаме наш враг, а всеки един, който може да ни даде онова, от което имаме нужда, ние считаме наш приятел.

И казва Христос: „Още едно ти не достига!“

Сега, аз няма да ви кажа, че Любов нямате, че Любов не ви достига, но ще ви кажа, че вашата Хенриета още не е дошла. Вие още се занимавате с онази жена на пътя, която занасяте у дома си. Ако сте мъж или жена, законът е все същият: вие се занимавате с младата мома или с младия момък на пътя. Но и младият момък, и младата мома, те си имат един обет – не се женят. Аз ще ви кажа едно нещо: Човек, който се жени, не може да намери Бога. Той може да покаже пътя на другите хора към Бога, може да помага на човечеството, но той е далеч от Бога. Аз ви казвам Истината. Човек, който мисли да се жени, той не може да намери Бога. Ти първо ще се жениш, ще раждаш деца, но когато дойдеш да разрешаваш онзи великия въпрос, „още едно ти не достига“, тогава няма да мислиш за жена, за майка, за деца, за мъж, за света, няма да мислиш за народ. То е идеалното нещо. Няма да се отречеш от света, т.е. аз трябва да бъда положителен, ще се откажеш от света, но от кой свят? – От света на заблужденията. Аз ви казвам една Истина. Кое е положителното в този свят, което може да стане след 1000

години? Я ми кажете, ако вие се върнете след 2000 години на Земята, какво ще остане от съвременната култура? Има едно красиво нещо в съвременната култура, то е, че има повишение в съзнанието, хората са малко по-милостиви, отколкото по-рано. Повече добри хора има сега. Обаче начините, методите, формите, законите, чрез които хората живеят, не са добри, не са такива, каквито трябва да бъдат. Те се нуждаят от много големи поправки, но ние ще оставим тези работи, те не ни интересуват. Всеки един от нас да каже: „Аз искам да намеря смисъла на живота“. Но сега да не каже някой на жена си: Аз слушах днес Учителя, държа една хубава беседа и от днес вече нямам нищо общо с тебе. А, нищо общо нямаш! Досега си имал, а отсега нямаш нищо общо. Не е така. „Дала баба 5 пари да се хване на хорото, сега дава 10 пари, не я пушат.“ Който се хване на хорото, трябва да се ожени. Защо се създадох хората? Хората представят нещо като ония дервишките танци, на които се въртят, докато паднат в транс. Някой път някой се хване на хорото и като се върти, върти, върне се у дома си, хване се за сърцето и казва на майка си: „Не мога да живея“. – Какво има? „Мъчно ми е.“ Ако е мома, и тя не може да живее, и тя паднала в транс. Тези неща са отлични, красиви, аз не ги осмивам, сериозно ви говоря. Всичко туй е красиво, но Природата никога не позволява да се правят два еднакви опита! Един опит ще направиш! Ще кажете: Колко пъти сме се женили! Аз ще ви приведа друг един пример. Актьорите правят една, две, три, четири и повече репетиции за едно представление и като направят последната, казват: „Готови сме!“ – дават представлението. Самото представление може да се даде само един път. Тук, в България, го дават и по 20 пъти, но това е базирганство. За-

конът е следният: Репетиции могат да стават много, но самото представление се дава само един път.

И тъй, вие сте правили много репетиции досега в живота си, но самото представление още не сте направили. Какво значи това? – Че някои от вас са правили много репетиции за женене. Но още не са се оженили. „И тази хубава сега, още не сме се женили!“ – Не сте се женили, ами че как! Под „женитба“ аз разбирам през целия си живот да не отправиш един гневен поглед на онзи, за когото се ожениш. Това е женитба! То е приготвление за самата Истина, за великата Истина. Мъж или жена, един и същ е законът и за двамата. А сега, мъже и жени се бият, после се примиряват и казват, че били женени. Вие не трябва да разбирате така въпроса. От чисто Божествено гледище женитбата е приготвление за великия живот. Само в приготвленията за женитбата човек ще се приготви за самото представление, и в нея ще намери това, което не му достига.

„Едно ти не достига.“

Някой казва: Аз няма да се женя. Не, ще минеш през женитбата, тя е врата за великия живот. Не само хората се женят, но и духовете се женят. „И тази хубава!“ Вие имате особени понятия за женитбата. Когато един възвишен дух слезе на Земята и се облече в материя, и той е оженен. Той тегли нагоре, тя тегли надолу. Има велики духове, които от години са ги хванали техните възлюбени и ги държат. И той пъшка, и тя пъшка. „Где е“, казва той, „онази свобода, по-рано беше добре, лесно се движех, а сега какво ми е, аз си зная.“ Канят го другарите му на разходка. „Не, ще се върна въкъщи.“ Защо? – Чака ме жена ми. „Е, какво от това, че те чака жена ти?“ – Че какво, тази моята жена ме бие, бе! Не е от слабите жени тя. „Е, тогава, като те бие, ще се върнеш.“ Сега ще пренесе този факт в обществото.

Някой път дойде сиромашията, казвате: Аз съм беден. Започват да изнемогват. Това са външни условия, които трябва да надделеете! Няма какво, ще се подчините. Силният, идеалният, гениалният човек нищо не може да го сломи! Каквото и да му казват някои, той казва: Мене от нищо не ме е страх. Няма сила в света, която може да ме смаже. Може да ме смелите, може да ме турите и прекарате 100 пъти през воденицата, нищо не може да ме накара да мисля другояче, аз ще мисля тъй, както аз зная! Тъй казват гениалните хора. А сегашните хора, щом ги бутнеш с губерка, казват: Аз ще се откажа. Такива хора ние ще ги оставим настрана.

„Още едно ти не достига!“

Съвременните хора имат друга една слабост. Когато са слаби вътрешно, т.е. духовно, те казват: Да се сдружим сега! Смешни са те! Мишките в един хамбар се сдружили против котката и решили да я атакуват. Почват да се упражняват. Картечен огън ѝ откриват. Тичат по житото отгоре, речи държат. А, котката ли, ще я накараме да бяга. Стотина-двеста мишки тичат по хамбара, цяла банда са, вървят, свирят, но като дошла котката – всички в хамбара! Не сме готови още! И съвременните хора, щом дойде едно нещастие, най-първо, като мишките, отгоре се намират, но после казват: „А, опасно е, чакай да се поусъвършенстваме, че тогава ще се проявим“. Така и религиозните хора казват: „Чакай да се усъвършенстваме, да разберем тази работа, че тогава“. Няма какво да разбираш. Тази работа сега се разрешава, тя е според нашите методи. Ще решиш, туй е извън времето и пространството. Отлагаш ли, значи не си бил силен. Можеш да бъдеш силен всякога, когато искаш. Тъй решава Господ. И ние се молим, молим, казваме: Не ни слуша Господ. Господ казва:

„Аз ви направих силни като мене, но вие не ме слушахте“. Кога сме силни? – Извън времето и пространството можем да бъдем силни като Бога. Когато Бог ви казва – бъдете силни, вие питате: „Ама можем ли да бъдем силни?“ Вие веднага взимате обратната страна, казвате: Силни да заповядваме ли? – Не да заповядвате на хората, но да вършите волята Божия. И тъй, няма да кажа самата Истина, но ще се приближа малко до нея. Единственото нещо, което липсва на хората, е следующето: Те не знаят как да служат на Бога. Туй е всичката работа. Всички страдаме от един недъг, ние не знаем как да служим на Бога. Опитайте, пишете във всички вестници, в Англия, в Америка, да ви пишат как трябва да се служи на Бога, ще видите какво ще ви отговорят. Може да получите хиляди начини, хиляди мнения, но нито един няма да се докосне до самата Истина. Когато дойдем до служене на Бога, там няма стражари! Бог никога няма да ти каже: „Ти трябва да ми служиш“. У Бога има следното качество: Той никога досега не е казал на някое същество във Вселената, колкото малко и да е то: „Ти ще ми служиш!“ Той му показва пътя, а оставя съществото само да Му служи или не, както то иска. Бог не е от слабите. Ако ние Му служим, ако ние се молим, то е заради нас, не е заради Бога. То е за нашето облагородяване. Обаче не е безразлично на Бога дали ще Му служим или не, но като служим на Бога, само тогава укрепват в нас вътре онези скрити сили.

Сега онези от вас, които са богати, решете да служите на Бога! Няма да питате как. Този въпрос е решен у нас. Никога не питайте как да служите. Казва някой: Трябва да любиш! Ама как? – Не питайте. Любовта не позволява да я питаш. Истината никога не позволява да я питаш. Ако не знаеш, ще мълчиш, докато разрешиш този въпрос. Всич-

кият грях е там, в питането. „Ама как да те любя?“ А, ти не говориш Истината, лъжеш себе си, лъжеш и мене. Някой те ощише. Започваш: „Тъй ли трябваше да ме ощишваш?“ Вземеш книгата на живота, отвориш я и четеш: „Аз дойдох при тебе, бях гладен, гол, бос, трябваше да ме нахраниш, да ми умиеш краката, да ме облечеш“. Казваш: „Ето, тъй трябва да любим Бога!“ Да, туй е правилно. Туй, което искаш за себе си, направи го и на другите. Нито повече, нито по-малко! Ако направиш с един милиметър погоре, ти грешиш; ако направиш с един милиметър по-долу, пак грешиш. Ще бъдеш тъй точен, тъй справедлив и спрямо себе си, и спрямо своите близки. Ние, съвременните хора, се страхуваме от Правдата. Щом говориш за Правдата, тя трябва да бъде абсолютно справедлива и спрямо вас, и спрямо мене. Тогава защо ще се страхуваме? Аз трябва да бъда абсолютно справедлив спрямо себе си: спрямо своите чувства, спрямо своите мисли и спрямо своите постъпки. Ако аз имам един хляб и дойде при мене един гладен вол, аз ще го разделя с него точно тъй, както бих го разделил с някой човек. Аз постъпвам тъй, както говоря, у мене има един морал, който вие не знаете какъв е. Ще ви го кажа. Вие го знаете, но не го прилагате. Минавам през гората, виждам един жаден кон, три дни не е пил вода. Мога да го оставя и да си замина, но аз взимам една кофа, занеса му вода да пие, дам му малко зобец, малко ечемик. Питам сега: Кое ме заставя да дам на този кон малко вода и ечемичец? – Това е моето верую. Аз служа на Бога и Той ми казва: „С този кон ти ще постъпиш тъй, както със себе си“. Всички имаме нужда от едно нещо: от храна, от въздух и от светлина. Туй е същественото. То е и за животни, и за хора. То е, което ни свързва. Има някакво различие между нас, но то е друг въпрос. Казвам: Този е истински-

ят морал! Този кон не може да ми се отплати, но знаете ли какво морално удовлетворение изпитва човек, когато направи една подобна услуга? Разправяше един мой познат, от Новозагорско, следния случай: „Виждам един кон на умираше, но жаден, цвили. Взимам едно бакраче с вода и занасям водата на коня, който беше на разстояние около половин километър от мене. Конят ме погледна умилно, пи от водата, след туй затрепери и предаде Богу дух“. Казвам: Такъв човек, който може да направи една малка услуга на един умиращ кон, в него има морал, в него има Любав, в него има съзнание. Този човек може да даде помощ на който и да е човек. А този човек, който казва: „Това е мравя, това е един кон, това е един беден човек, по-важно е за мене да помогна на своите ближни и братя, и сестри, отколкото на тия животни“ – от него не очаквайте нищо. Где е доброто? – Доброто трябва да бъде добро за всички същества едновременно, без разлика.

От туй гледище на съвременния живот, както сега се проявява вътре в Природата, аз говоря за съзнателния живот, във всичките негови форми, а не говоря за степента на вашето развитие. Казвам: „Още едно ви не достига“. Ако те видя, че минеш с бакраче и носиш вода на умирающия кон, ще кажа: Този човек е особен. Но ако те видя, че заминеш коня и не му помогнеш, защото считаш, че това не е важно, ще кажа: И този човек е особен. Аз наблюдавам някоя майка, радва се на детето си и казва: „А, тази моя Стефанка, тя е едно ангелче. И моят Петранчо – също“. Но аз гледам, тази Стефанка и този Петранчо си играят и с пръчицата обрусват главичките на цветята. Майката казва: „Браво, браво, моите ангелчета“. А, никакви ангелчета не са, те са ангели без криле и с опашка. Тези ангелчета, на които се радваш днес, утре ще те изхвърлят на улицата

да трепериш. Този Петранчо по два пъти на ден ще бие майка си и баща си и ще каже: „Аз не ги познавам“. Защо? – Майката не е вложила един висок идеал в душата на своето дете. Тя трябва да каже: „Не, мама, не е хубаво така, не трябва да късаш туй цвете, в него има живот, Господ го е направил да му се радваш, без да го късаш“. Така трябва майките да възпитават децата си за в бъдеще, ако искат децата им да имат морал.

„Още едно ти не достига.“

Какво не ни достига? – Да се не късат цветята! Умрял някой, че трябвало да му се донесе цветя, то е друг въпрос. Имало някакво празненство, че трябвало цветя, то е друг въпрос. Но питам: Кой ни е дал право да късаме цветята? Не е ли по-хубаво в една малка саксийка да донеса това цвете, отколкото да го откъсна? Не е ли по-хубаво да имам една жива роза, отколкото една увяхнала? Ами че ако искам да имам една жабка, защо да не си я донеса жива? Има някои американки, които обичат костените жабки, и докато са малки, ги окачват на врата си с едно синджирче. Цял ден се разхождат с тях из града и вечерно време, като се върнат, ще ги нахранят и ще ги пуснат на свобода до сутринта. Оригинално е такова украшение! Поглеждаш, жабката от време на време си показва главичката. Не е ли по-добре това, отколкото да носиш само корубата на туй животно? Това е престъпление!

„Още едно ти не достига!“

Аз зная какво ще бъде вашето заключение. Аз виждам какво мислите. Вие мислите за този богатия, влизате в положението му. Вие ще кажете: То така се лесно говори, но още не му е дошло времето. Нека минат още 500-600 години, та като дойде Христос, тогава ние ще Го последваме. Е, преди 2000 години дойде Христос, тогава хората последва-

ха ли Го? – Не Го последваха. Ако днес дойде Христос, мислите ли, че ще Го последват. – Пак няма. Мислите ли, че ако дойде Христос сега, днешната култура ще Го приеме? – Не, за Него държавата ще прокара някакъв особен закон. Ще Го считат, че Той е неканен гост, че Той е един човек с особени идеи. Това не е само тук в България, но и в Англия, и в Америка, никъде няма свобода. Има някои хора в Англия, в Америка, които идеализират нещата. Те се различават от другите. Аз казвам, че туй идеалното, за което мислите, то не съществува днес на Земята.

„Още едно ти не достига!“

Сега, аз не се занимавам само с този свят, но с друг един свят, който е около нас и с нас. Има добри хора в света, които не познаваме. И в Америка, и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Турция, и в Китай, и в Япония, навсякъде ги има. Тия добри хора аз наричам „гении на човечеството“. Те са светиите, те са необикновените хора, те са солта на бъдещото човечество! Само при тези хора вие ще научите Истината. Те няма да ви говорят, те ще ви кажат: „Ела и виж как аз живея“. Те няма да философстват. Ти ще седиш и ще се учиш от тях. Нима мислите, че сега аз като ви разправам, че много ще научите от мене? Аз казвам на мнозина: Ако вие искате да научите Истината, елате да видите как аз живея, проследете живота ми! Не ме гледайте, както ви говоря сега, аз тук съм официално облечен, аз сега мязам на вас, но ако искате да разберете моя интимен живот, като ме проследите вътре, ще ме видите. Аз водя два живота. Питат някои къде ми е силата? – В моя интимен живот. Когато минавам през гората, покрай буболечките, между дърветата, между всички растения и извори, там елате да ме видите как живея. Когато прегазвам реките, аз никога не минавам с обуца, снемам

си общата и така преминавам. После, ако краката ми са кални, аз пазя едно правило: В чиста вода никога не влизам с нечисти крака, още на брега на реката ги измивам и тъй пребродвам реката. Знаете ли защо правя туй? Аз няма да ви кажа. И после, като отивам да пия вода от някой извор, аз още отдалеч си измивам устата. Когато отивам да седна под някое дърво, аз няма да отида изведнъж да седна при него като неканен гост, но ще се разговоря с него, ще го запитам: Ще ми позволиш ли да седна при тебе да си почина? И на която страна ми каже то, на север или на юг, дето ми определи, там ще седна. После, погледна към плодовете му, там мълча. Такъв трябва да бъде интимният живот на хората! А у вас какво става? Казвате: Е, река е това, дърво е това, животно е това! А ние, високоучените хора, високообразованите, хората с двата факултета, математически въпроси разрешаваме! Ако е за математика, и аз зная тази математика. Ако е за геометрия, и аз зная тази геометрия. Ако е за кобури, и аз зная тези кобури. Срецам те: „Горе ръцете, извади кесията!“ Изпразня му кесията и го изпратя с празни джобове. Казва: „Слава Богу, че не ме уби“. Но ако дойда в кантората ти без револвер, ще кажеш: „Господине, сега не съм разположен, елате друг път“. А тъй, като кажа: „Горе ръцете“, веднага даваш всичко.

Питам: Какво ни не достига? У нас страхът е въздигнат в култ, ние не можем да вършим волята Божия от страх. Аз слушам, мнозина казват, че държавата прокарвала някакви закони. Питам: Против кого прокарва тия закони, против кого ги е насочила? Нека държавата си прави закони, това са нейни упражнения. Нека прокарва един, втори, трети, това е нейна работа! „Ами ние какво ще правим?“ – Ти ще се научиш да служиш на Бога, тия закони не трябва

да те спират. Ние с държавата няма да се занимаваме. Има един въпрос, който ние трябва да разрешим – да служим разумно на Бога! На кой Бог? – На онази разумната, великата Любов, която осмисля всички неща, която включва всичко в себе си. А не, като дойда в дома ви, ако съм стар, да ме приемете. Ама че морал! Като отида в дома на някои хора и ги питам мога ли да остана в дома им като гост, то, ако съм млад и красив, а те имат млада, хубава жена, ще се намерят в чудо и ще почнат да се извиняват, че нямам място, че жилищна криза имало и т.н. Не, не е там въпросът, но те се боят, че ако отида в дома им, мога да завъртя ума на жената. Като изляза вънка, ще си кажа: Слушай, господине, ти си виновен, че си красив. Не, не, другояче трябваше да постъпиш. Ти трябваше да си кажеш: Аз много съжалявам, че внесох едно съмнение в ума на този брат. Досега той имаше едно доверие в хората, а сега, след мене, той се усъмни. Може да дойдат и други хора, и у тях ще се усъмни. Тогава аз взимам мерки да оправя своите погрешки, та и като млад, хората да имат доверие в мене. Ако съм стар и дойда в дома ви, може да ме приемете; ако съм малко дете – също, но ако съм млад, не можете да ме приемете. Има случаи, когато вие можете да ме приемете и ще ме считате за отличен гост, макар и да съм млад, но кога? – Когато вие сте бедни, три дни сте гладували, а аз съм аристократ, богат, джобовите ми са пълни. Като ви покажа банкнотите си, вие ще кажете: „Ние благодарим на Бога, от колко време се молим на Господа да ви изпрати“. Да, но заради банкнотите. Казвам: Онзи не ме приема, защото съм млад – заради жената си, а този ме приема, защото съм богат – заради парите. При такъв случай ще си кажа: Господи, не съм умен, не съм добър човек. Аз считам, че истинският начин за посещение е следущият: Да

отида между хората нито като снажен момък, нито като богат, а да отида там, дето имат нужда от мене, и да кажа: „Можете ли да ми дадете да свърша някоя работа?“ И като ми дадат да свърша някоя работа, като уредя дома им, да си отида, без да ми платят нещо. Да не казвам: Вие знаете ли кой съм? – Аз от 2-3 седмици проповядвам за Христа. Ще проповядвам и на вас, но ако ми дадете толкова и толкова. Не, ще се опретна, ще послужи на хората, може би и месец, и два, ще купя каквото им трябва и ще си замина, без да ми платят. После ще отида на друго място. Това е истинското служене! И онези възвишените, благородните хора, така трябва да живеят. А мнозина хора живеят другояче.

„Още едно ти не достига!“

Сега, аз не искам да оставя в умовете ви една негативна мисъл. Всички вие сте дошли на Земята да търсите туй „едното“, което ви не достига. Не искам, като излезете сега, да кажете: Ние сме грешници, ние сме туй-онуй. Не, но идете да търсите туй „едното“, което ви не достига. Богатството, което имате сега, е за да намерите туй „едното“, затова и сте дошли от Небето на Земята. Туй „едното“ е смисълът на вашия живот. То е задача, дадена ви за през целия живот. Аз не искам да ви я разреша.

Като я решите, ще видите какво е туй „едното“, което ви не достига. Като го намерите, ще бъде радост и веселие не за един ден, но за вековете на вашите крайни съществувания.

Беседа, държана на 6.І.1924г.

ОЗДРАВЯХА

„И колкото се допряха, оздравяха.“
(Матей 14;35)

„И колкото се допряха, оздравяха.“

Реалното в живота е това, което може да се попипа. Има три вида пипане в света: едното е пипане на сенките. За пример, вие може да пипате замръзналата вода и да си съставите понятие за нея, че е твърда, че е студена. Ще имате едно особено понятие за нея и ще кажете: Качествата на водата са, че тя е твърда и студена. Обаче това не е нито едно свойство, нито едно качество на водата, това е едно изключение, това е една случайност. А изключенията и случайностите, това са закони на разумни същества. Всяко разумно същество, когато иска да се прояви някъде в света, ще произведе или една случайност, или едно изключение. Сега някои от вас могат на логически основи да кажат: Защо трябва да бъде така? – Ако вие не можете да отклоните слънчевия лъч от неговия прав път, вие не може да го изследвате. Всяка една сянка в живота, това е едно отклонение от неговия прав лъч. Всяка мисъл, за да я изследвате, трябва да я отклоните. И с всяко чувство – също.

Сега не искам да се впитате в тия нелогически разбираня, защото не само вие, но целият съвременен културен свят има особени схващания и казва: „Защо Бог е направил света

така?“ Но за да можеш да критикуваш един умен човек, трябва да бъдеш по-умен от него. Да го питаш защо е това така, то е едно нещо, а да го критикуваш, то е друго нещо. Ако си малко дете и питаш защо това е така, то е едно нещо, а да критикуваш, то е друго. Ако питаш защо е посадено това цвете, то е едно, а да го критикуваш, то е друго.

Всички хора в съвременния свят са първокласни критици. Всички вие сте като този Джон Ръскин, първокласния английски критик. Всеки от вас е недоволен. Вие питате: „Защо Господ създаде моята глава така?“ Седите и Го критикувате, а не Го запитвате. Аз ви питам от Негова страна: Какво ви е длъжен Господ? Вие казвате: Ама Той ни създаде. Вие се лъжете. Той не ви е създал, от само себе си съществувате. Вие без да Го питате, без да ви даде позволение сте си съградили една къща и казвате: Защо Господ ми даде туй място? Както изследвам анализите на Природата, виждам, че досега Бог никому нищо не е дал, всичките хора насила са взели нещата. Сега ще възразите: Ами защо Господ, Който е всемогъщ, позволява това нещо? Та каква особена мярка вие имате за всемогъщето Божие? Мислите ли, че ако Господ удари този онзи по главата, че това е силата Божия? Това го правят само безсилните хора. Да убиваш хората, да им счупиш краката, да им счупиш главите, да им изкълчиш умовете, това не е сила, нито е наука. И силата Божия не седи в тия неща. Всички съвременни хора казват, че Господ създал световите. Аз бих желал всички учени хора да създадат една теория, да обяснят какво подразбират под „създаване на светове“. Нека определят какво означава думата „създаване“. Какво подразбират те под тази дума? Дали Бог създаде света, или ние го създаваме в своите умове? И някои запитват: „Ами Господ защо Го е създал?“ Следователно в нашите разсъждения трябва да има една нишка на разумност.

Аз определям четири или пет важни положения в живота на човека. Казвам: Настроението на човека, това е един ветропоказател. Когато един човек има настроение, той мисли, че е много нещо. Аз казвам: Настроение има, а това настроение е само един ветропоказател, който се върти, показва отде иде вятърът. Казва някой: Настроение имам днес, и прави туй-онуй. Е, какво настроение има? – Ветропоказател е той, ту на една, ту на друга страна се върти. И у такива хора има философия на настроението! Като се роди дете, майката казва: „Моят философ! Гениално е моето дете“. Казвам: Твоето дете е с настроение, то е един ветропоказател, определя от где идват ветровете, ту от тук, ту от там.

Сега второто положение. Казва някой: Ама аз имам чувство! Чувството, това е един кладенец. Значи превърнал си своята енергия от едно движение в друго, от ляво на дясно, превърнал си я на един извор, който извира отдолу-нагоре. Хубаво, но с това още нищо не можеш да вложиш в живота на човека.

Третото положение. „Ама аз съм човек, който мисля. Разбираш ли, мисъл имам!“ Мисълта, това е една река, която тече. Що от това?

Четвъртото положение. „Ама аз съм разумен човек!“ Казвам: Разумността, това е една градина, насадена с различни дървета, и за да видя дали си разумен човек, аз ще прегледам дърветата, които си посадил, имат ли гъсеници или нямат. Ако имат гъсеници, ти не си един от най-разумните хора. Ако вляза и намеря всичките ти дървета чисти, нямат гъсеници, ще кажа: Ти си един разумен човек.

Петото положение. Някой казва: „У мене има принципи, аз съм човек на принципите“. Казвам: Принципът, това е школа на живота. Следователно, като съедините ва-

шия ветропоказател, като съедините вашия извор, като съедините вашата река, като съедините вашата градина, като съедините и вашата школа, като съедините всички тези методи в едно, ще се домогнете до ония Божествени начала на нещата, до едно по-правилно разбиране.

Казва евангелистът: „И колкото се допряха до Него, оздравяха“.

Някои подразбират туй физическото. Не е туй физическото, което мъчи хората в света. Всички физически болести, това са резултат на духовните състояния в човека. Всякога боледуват не слабите хора, силните хора боледуват. За пример, някои учени, философи, казват: „Ти от глад ще умреш“. Има ли някаква философия в това, че от глад ще умреш? Това е 50 на сто вярно. Аз ще ви докажа, че повече богати хора умират от преяждане. А сиромасите, 25 на сто умират от глад. Кое е по-страшно? – Не е гладът страшното нещо. Гладът в света, това е един велик принцип, една велика сила, която подтиква хората към култура. Гладът е научил хората да мислят, а преяждането е подтиквало хората към леност. Гладът е една велика добродетел. Следователно нас ни е страх от глад и поглъщаме прасетата. Казват: А, онова там, приемам го тук в коремчето си, да ми е пълничко. Наука било това! Аз съм наблюдавал още в турско време какво правят зимно време с конете. Ще кажете: Е, от много далечни времена. Турските паши имаха хубави коне, хранени с ечемик, атове ги казваха, че като изкарваха един такъв ат, като започне той да скача, да играе – обръща вниманието на всички. Отхранени коне бяха. А гледам, някой селянин изкарал някой мършав кон, едва върви. Казвам: Този е философ. Сега всички онези хора в живота, които не са отхранени, ние ги наричаме философи. Защо? – Защото той върви, замислен е, няма ритане, няма скачане, ня-

ма нищо. Той е човек с дълбока мисъл. Не, не е там причината. Казват: А, дълбока мисъл има в него. Не, никаква дълбока мисъл, но зобчец му липсва, храна няма той. А за другия казват: Млад е той, пъргав, затова скача. Не, зобчица е ял цял месец, докато излезе навън. Питам: При такова едно разбиране на живота до каква Истина можем да се домогнем? – До никаква Истина не можем да се домогнем. За да можем да оздравеем, ние трябва да се докоснем до Истината, до нейната дреха.

„И които се допяха, оздравяха.“

От какво оздравяха? – От всичките свои недъзи. Някои казват: Да изнесем Истината! Питам: В какво седи Истината? Хубаво, аз съм съгласен да изнесем Истината. Казва Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. Всички вестници казват: „Да изнесем тази Истина“. Ако действително изнасяме Истината, то според Писанието тази Истина трябва да ни направи свободни. От 50 години насам вестниците все Истината изнасят, но България още не е свободна. Освен че не е свободна, но още повече се забатачва. Питам: Как мислите, ако сравните положението на България преди 50 години и сегашното ѝ положение, кое е по-добро? Едно време българите казваха: „Слушайте, това е турчин, не му вярвайте, той не е християнин, той ще те коли, ще те изтезва“. Значи в ума си имат една мисъл, че еди-кой си бил турчин, че коли, беси, изтезва. На времето си, това било правото учение. Хубаво, дойдоха българите да управляват. Оправдаха ли се думите им, че турчинът изтезва? – Не се оправдаха. Казвам: Турците не са излезли още от България. И в моите очи, аз мога да определя защо не са излезли. Всичките измрели турци в България, които не са се преродили, навлязоха в българите. Българинът отвън е българин, отвътре е турчин. Духът му е турски. Между турците имало

едно предание, според което правоверните трябвало по особен начин да ги спасяват. За тази цел имало 70 000 камили, определени да пренасят умрелите от християнските гробища в турските и обратно. Понеже в гробищата им били погребвани заедно и неверующите, и правоверните мохамедани, то вечерно време ангелите с камилите си ходили да пренасят неверующите мохамедани от турските гробища в християнските и така освобождавали от тях правоверните. Не, на съвременните хора трябва една правилна философия, правилни разбирания! Съвременният свят се нуждае от едни правилни разбирания за произхода на човешката душа, за проявлението на човешкия дух, за човешката мисъл, за човешкото сърце, за човешката воля. Трябва ни една наука, до която като се домогнем, да имаме известни резултати. В какво седят тези резултати? – Когато човек се докосне до известни живи природни сили, в него самия, в каквото и да е направление, става един вътрешен преврат. Вземете, колкото и да е груб един човек, щом в сърцето му се яви най-малката Любов, забелязва се едно малко смекчаване на обходите в отношенията му. Забележете, едно младо момиче обича да отговаря на майка си, ходи рошаво, неумито, майка му му дава уроци, то не я слуша. Но като излезе на улицата и види някой млад момък, влюбва се и току-виж, цял ден се оглежда в огледалото. Започват да ѝ се смеят. Не, тя се е докоснала до реалността, до нещо съществуващо. След като се допре до реалността, майка ѝ, баща ѝ започват: „Остави ти него, ти с него няма да харосаш“. Те я отдалечават от него. Не я отдалечавайте! И действително, няма човек, който като се отдели от Любовта, да е прокопсал. Докато онзи философ мисли с Любов, докато онзи философ разпространява своето учение с Любов, до тогава неговото учение е мощно. Докато ученият човек разпрост-

ранява своето учение с Любов, то е мощно. Докато онзи военен или онзи техник разпространява своето учение с Любов, туй учение е идейно, в него има смисъл. Този офицер може 20 пъти да извади своя нож, но няма да убие никого. Той може да обезоръжи неприятеля си, но в последния момент ще каже: „Достатъчно е толкова!“

Сега хората казват: Ние трябва да бъдем меки, добри хора. Но в какво седи тази добрина? Срецам аз двама ученици на улицата, 14-15-годишни, от трети или четвърти клас, хванали се и се бият. Казвам им: Вие сте братчета, не се бийте! Не обръщат внимание те. Аз няма да се намеся, да ударя едното или другото. Не, аз съм силен човек, хващам двамата за краката, държа ги като свещи изправени и казвам: Ще се примирите или не? – Ще се примирим. Казвам: Слушайте, това е моето учение. Ако е за налагане, мога да ви наложа по-хубаво, отколкото вие си мислите. Сложа ги на земята. Те се гледат. Няма да се биете, разбирате ли? Вие двамата сте братчета. Хайде да си вървите! Карате се за две ябълки. Едната е по-голяма, другата е по-малка. Аз ще ви дам начин как да се справите. Ще разрежете тези две ябълки на по две. Единият, който има по-малка ябълка, ще даде едната половина от своята на другия; и вторият, който има по-голямата ябълка, ще я разреже на две и ще даде едната половина на братчето си. Така ще се уреди въпросът. Не е работата да мине едната ябълка от единия на другия. Не, трябва да се разреже ябълката. Сега мнозина, като ме слушат, ще кажат: Тази работа е лесна. Не е лесна.

Аз бих желал това учение да се приложи във всичките домове и да имате едно разположение като на светия. Ще кажете: А, може ли човек да бъде светия? Светията е човек, който ходи всякога със запалена свещ, той не ходи

в тъмнина. Ще ви приведа една аналогия. По-добре е да ходиш с вошена свещ вечерно време, отколкото с една електрическа лампа от 1000 свещи. Ще кажете: Е, сега туй разсъждение ли е? Ами, ако ти си взел тази електрическа лампа само за един час, а аз имам една своя вошена свещ, питам: Кое е за предпочитане в дългия път, да имаме тази лампа за един час или – моята вошена свещ? Електрическата лампа след един час ще ми я вземат, а моята малка свещ ще я имам за всякога и ще си осветявам пътя. Сега, мнозина от вас искат да имат един голям ум, че да осветляват света. Такъв гениален ум се взима под наем само за един час. Геният не е собственик. Той е една лампа, една временна проява. И много хора, които са били гениални в младостта си, в старини нямат никаква гениалност. Силните хора в младините си, в старините стават за посмешище. Питам: Где е силата на този човек, който по-рано е дигал големи тежести, до 200 кг., а после на старини едва може 10 кг. да вдигне? Питам: Где е мощната сила на този великан? Сега съвременните хора мислят, че това, което имат, това, което притежават, е тяхно завинаги. Колкото един богат banker може завинаги да притежава своите пари, толкова и един гениален или един учен може да запази своя талант или знание, толкова и старият може да запази своята сила. Съотношението е същото. Всичко това е до време само, временно се дават тия неща. Те не са още наша собственост. Сега, да направя едно малко сравнение. Да допуснем, че аз със свой печат си напечата 100 000 лв. и ги туря в касата си. Казвам: Аз имам 100 000 лева. Питам: Какво представляват те? Туй число, само по себе си, има ли смисъл? – То е мъртво число. Колко може да струват тия 100 000 лева? Може да ги претеглите. Колко струват те? Где е тяхната сила? Обаче, аз мога да увелича тяхната

сила, ако превърна тия книжни пари в злато или в сребро. Питам: Силата на тези книжки и на златото еднаква ли е?

Следователно ние боравим някой път с числа, на които не знаем стойността. Числото едно, единицата, това е динамическа сила, тъй вярват кабалистите. Когато единицата има зад себе си една реалност, не един книжен лев, а един златен лев, с този златен лев ти можеш да свършиш много работа. Това е една сила. Тази сила ние можем да я оживим. Някой има един книжен лев в касата си, друг има един златен лев, а аз имам един добър приятел. Питам тогава: Где е силата? Това са все единици. Може ли да определите математически в какво седи тяхното съотношение? Питам: Като ги превръщате, где е силата, в книжния лев, в златния лев или в човека? – В човека. Най-после казваме тъй: Да имаме един приятел! Хубаво, какво ще е, ако ти имаш за приятел един ангел? Някой казва: Да имаш за приятел един цар! Друг казва: Аз имам за приятел Архангел Михаил. Аз пък имам за приятел Исус Христос. Трети казва: Да имам за приятел Бога! Това са все единици, това са все имания. Е, щом започнем от човека и дойдем до архангел Михаил, до Исуса Христа, до Бога, това са велики сили в света, с които ние трябва да имаме връзка. Не е достатъчно само да кажеш: „аз познавам Христа“, но как Го познаваш. Всички вие имате една вътрешна опитност, но аз бих желал да ми кажете, лично с Христа разговаряли ли сте се? Може да кажете: На сън. А, не, не на сън, това не е разговор. Аз мога да се явя насън на когото и да е. И вашите приятели, и те могат да ви се явят, но това не е една реалност на нещата. На сън, това е едно нещо, а реалното, това е друго нещо. Колко пъти през живота ви се явил Христос в дома ви и сте се разговаряли с Него? Не само да се разговаряте, но да разберете дълбокия смисъл на Неговото учение. Как мислите, ако дей-

де Христос, какво ще говори днес? Той ще говори за целокупния живот, ще говори за нашите отношения към Бога, а отношенията към Бога са отношения към целия Космос, към всички същества. Това е въпросът, който веднага разрешава всички отношения.

И днес, в сегашното си положение, когато вие искате да се запознаете с Христа, когато искате да се запознаете с някой велик човек, това не е толкова от желание да се домогнете до знанието, което Той има, а от това, че във вашето подсъзнание има едно скрито тщеславие, да кажете: „Аз се познавам с Христа“, а хората да кажат, че сте нещо, да ви отдадат едно външно уважение. Това е едно скрито тщеславие и вие сте на кривия път. Някой казва: „Аз съм православен“. Че какво от това? Това е външната страна на вашето тщеславие. „Ама аз съм християнин.“ Че какво от това? Хубаво, християнин си, но проявил ли си Христовата Любов? – Не. Добре, ти си православен, но проявил ли си своето православие? – Не. „Аз съм човек.“ Чудни са хората, като си турят разни имена! Хубаво, щом казваш, че си човек, трябва да проявиш това нещо. Знаете ли какво значи човещина? Тя включва в себе си всичките благородни качества.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“ Сега, като ви говоря така, във вас вътре може да се произведе една реакция, едно търкане. Може да кажете тъй: Нима ние сме толкова невежи, нима ние сме толкова лоши хора? Е, как ще докажем ние, че сме добри хора? – Доброто без лошото математически не може да се докаже. Злото, това е едно отклонение. Злото в света е едно от най-силните доказателства, че съществува доброто. Това е доказано по законите на висшата математика. И човек, който никога не е опитал злото, той не може да приложи доброто в света. Добро-

то, неговата вътрешна сила може да познаеш само тогава, когато туй добро има известно отклонение.

Сега, за пример, вие заставате и казвате: Защо да се измени моето настроение? Казвам: Имаме 4 годишни времена, имаме 4 главни ветрове, които духат. Тези ветрове имат ли смисъл? – Имат, разбира се. Като се срещнат едно топло и едно студено течение, образуват се условия за дъжд. Питам: Ако тия течения не се срещнат, ще има ли условия да се образува дъжд? – Няма да има дъжд. Ако само студени ветрове духат, дъжд няма да има; ако само топли ветрове духат, дъжд няма да има. Вие питате: Защо животът да е само страдания? Той е само северен вятър. Някои казват: „Любовта на момата била толкова силна, че изгорила сърцето на момъка“. Е, хубаво, трябва две различни течения, за да се образува дъжд. А дъждът е носител на новото учение. Той е, който разнася тези семена. Същите такива противоречия има и в светлината. Във всеки момент на светлината се посрещат две течения. Така става и при тъмнината. Едно тъмно течение се среща с едно светло течение. Тъмното течение, това е студеният вятър. Като се срещнат тъмнина със светлина, дето се срещнат, там започва новият живот. Следователно между една голяма радост и една голяма скръб се заражда един велик Божествен живот. Тогава в тия промени на състоянията има философия. Всичките християни в първите времена са разбирали туй учение. А сега всички искат да бъдат весели, никой не иска да бъде тъжен. И прави са. Половината живот е в скръб, половината е в радост, но те трябва да се съединят. Ако вие изолирате скръбта вън от радостта, вие ще създадете най-голямата отрова. И ако изолирате радостта вън от скръбта, вие ще създадете най-голямата безсмислица в самия живот. Следователно радостта и скръб-

та ще съедините заедно. Тъй както се проявяват на Земята, те са две противоположни течения. Когато дойдем в съприкосновение с тях, ние ще се докоснем до Онзи, Който може да ни оздрави.

Новото, Божественото учение е необходимо за всички съсловия. То е необходимо и за младите, и за старите. Сега хората казват, че религията е необходима само за старите, че духовният свят е необходим само за старите, а не и за младите. Аз правя следующото възражение, казвам тъй: Светлината за кого е, за младите дървета или за старите? Младите дървета се нуждаят от по-голяма светлина, отколкото старите дървета. Следователно младите хора се нуждаят повече от духовен живот, отколкото старите хора. Някой казва: Аз съм стар. Стар и млад, това е друго заблуждение. В какво седи старостта? – Старостта, това е едно топло течение. – Младостта, това е едно студено течение. Старият човек е разумен, той е топъл; у младия няма тази разумност. И всички казват, че младите хора са все глупави хора. Казват: Млад е, но като остарее, ще му дойде умът в главата. Каква философия има в това? Мен ми е чудно! Може ли един момък, който не е разумен в младини, да стане разумен в старини? Това е невъзможно! Разумността си е всякога разумност. И един момък трябва да бъде разумен в младини, за да бъде разумен в старини. А сега някои поддържат туй учение: Тия хора сега не се обичат, но като се оженят, ще се обикнат, ще дойде Любовта. Това е една измама. Ти, за да намериш реалността, трябва да се докоснеш до нея, да туриш пръста си в нея. И когато дойде един от учениците на Христа, казва Му: „Аз не вярвам“. Казва му Христос: „Ела, тури си пръста тук, в тази рана, и опитай тази реалност. Блажен, който не види и не опита, но повярва“.

Днес думите Христови са малко изопачени. Някои искат да ни убедят, че и без да видим Христа, ние пак можем да бъдем истински християни. Не, не, това е лъжливо учение. Аз поддържам едно учение: Човек, който не може да види Христа, нищо не може да стане от него. Някои казват: Вярa трябва! Не, не, това е глупава вярa. Човек трябва да види, но не такова виждане, да видиш от любопитство, да видиш само. Това не е виждане. Виждане аз подразбирам да видиш своя приятел! Сърцето ти трябва да затрепти, когато видиш своя приятел. Умът ти трябва да светне, когато видиш лицето на своя приятел. И не само да го видиш, но има ред въпроси, по които ще се разговаряш с твоя приятел. Обикновените хора не могат да ти бъдат приятели, само умните хора могат да ти бъдат приятели. Само светия със светия може да бъдат приятели. Приятел може да ти бъде само разумният човек! Разумността, това е едно качество на един светия. А приятелството е качество само на един разумен човек! Приятелство ли е това, когато един човек не може да ти помогне в нужда? Аз считам за приятел този, който може да раздели своя залък с тебе. Казват някои: Ние имаме едно и също учение. Питам: Ти можеш ли да разделиш своя залък с мене? Ако аз дойда в твоята къща като твой приятел и те морализирам да разделиш с мене къщата си, това приятелство ли е? Не, аз ще кажа: Радвам се за тази къща, която имаш, и в душата си зная без никакво съмнение, че туй, което ти имаш, си готов половината да го разделиш с мене. Аз зная, че туй, което моят приятел има, е готов половината да го жертва за мене; и туй, което аз имам, съм готов половината да го жертвам за него.

И сега вие мислите, че сте млади. Ще ме извините, няма да считате това за доказание, но ще ви кажа: Вие, старите хора, на топлината, и вие, младите хора, на студа,

защо сте пратени в света? Старите, като задухат от юг, и младите, като задухат от север, какво ще направите, като се срещнете? – Дъжд ще дойде. А като дойде този дъжд, всичко онова отдолу ще поникне.

У всички сега има желание да християнизират младото поколение, да го въведат в църквите. Аз бих желал тия хора да определят най-първо какво нещо е църквата. Всичките съвременни богословски определения за църквата са криви. Във всичките църкви определението за Христа е криво. Вярването за Христа е криво. Аз им казвам право в очите. Криво е! Не че няма Истина там, има Истина, но казвам: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Бог не е Бог на заблужденията“. И ако днес Христос съизволява в църквите, не мислите, че Той седи там заради поповите и владиците. Не, Той седи там заради някои бедни, прости, невежи. За тях той съизволява. Те са предали своето сърце на Господа и зарад тях Той седи. А свещениците какво правят? „Господи, благослови!“ – и подложи ръката си. И в Англия, и в Америка, и в България, навсякъде е така. Каква е тази религия? Аз като казвам „долу парите“, защо говоря това? То е само за свещениците. Търговците имат право, на пазара, там има място за пари, но в църквите, никакви пари! Казват: Това е опасно учение. Ето опасен човек! Не, вие извратихте словото Божие и продавате словото Божие за пари. Не, няма да го продавате! В църквата никакви пари! И ако вие сте благородни хора, вие трябва да ми благодарите, че аз ви казвам Истината в очите. Не само че ви казвам тази Истина, но аз живея в нея. И може да се живее с нея. Някои оспорват думите ми, казват: Този е свещеник, деца има, жена има, как ще може без пари? Хубаво, не оспорвам това. Нека бъде тъй! Но владиката, който няма нито жена, нито деца, защо му са пари? На

свещениците нека им дават, но на владичите? А, има друго, друго, друго! Друго нещо има. Аз не говоря само за българските свещеници, аз говоря за всички. Има друго нещо, което е залегнало в сърцето на хората и те не искат да изкажат Истината. Туй, как работят свещениците, с пари или без пари, това не ми влиза в работата. В моята работа не влиза, но в Божията работа влиза. Ако аз защитавах своя интерес, аз щях да говоря по друг начин, но аз защитавам една велика Божествена Истина, затова излагам своята чест. Ще каже някой: Той е глупав човек! Не, не съм глупав човек. Ще кажете: Той се хвали. Онзи, който се хвали, той не пали, а аз паля. Някои още не са виждали, не знаят какво мога да произведа с ръката си. Някой ще каже: А, какво може да направи? Тази ръка, като я проточа, та като хвана Природата, че като проточа и другата си ръка – нищо няма да остане! Да не мислите, че нищо не мога да направя? Има един Господ, с Когото ние боравим! Ще кажа: Господи, покажи на тия хора, че само Ти Си Господ сега, покажи, че няма друга сила, освен Твоята. Не, не е сила това да убиваме хората. Не е тази задачата на света. Казвам: Ако един ден проточа своята ръка, то ще бъде ръката на Любовта, която да свърже тия хора. И ще кажа: Ето, този е правият път във вашия живот, а пътят, по който сега вървите, този е кривият път.

Сега, най-първо трябва да се освободим от заблужденията, но доброволно. Аз не мога да уверявам хората, да им доказвам кое е право, кое не. Някой път те критикуват туй Божественото и казват: Какво може да направи Той? Това е глупав въпрос. Я ми кажете кой човек досега е направил нещо в света? Всички хора не са ли оставили своите кости в гробищата? И след като умре някой, тогава ще го подигнат и ще почнат да разпространяват учението му. Та-

ка и сега казват: Христос умрял! Аз в умрели хора не вярвам; в умрелия Христос не вярвам. Аз вярвам в живите хора. В хората на Любовта вярвам, но че преди 2000 години някой живял и умрял, аз в него не вярвам, в умрял човек не вярвам. Защо? Аз ще им кажа: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, и в Него всички живеем“. Ще умрем, казват. Не, друго нещо се разбира под думата смърт. Ще умрем, защото грешим, а трябва да дойдем в съприкосновение с онази велика Истина, с Божията Любов, за да оживеем. И когато дойде онова истинското оживяване, ние ще се разберем. Когато ви срещна и погледна в лицето, ще прочета какъв е вашият живот, не вашите слабости. Моята душа вижда вашите нужди. Ще разбере, че моят приятел се нуждае от лек. Ще видя, че животът му е малко тежък, че страда, и ще му кажа: Приятелю, две думи ще ти кажа: Ти ще си вземеш с три пръста малко цвят от пелин, ще го туриш в едно джезве, ще го държиш пет минути да клокне. Тъй, всеки ден, в продължение на десет дни, ще пиеш по една чашка пелин и положението ти 75% ще се подобри. Няма да му казвам да изяде след това една бучка захар. Не, захарта освен че няма да помогне, ще му влоши положението. Пелин, пелин ще му дам, а ако някой ми дойде на гости, тогава ще му дам една лъжичка сладко. И то е пак икономическо. Днешните хора минават икономически. Като намерили туй изкуство да черпят с по една малка лъжичка сладко, минават евтино. Почерпят го, и хайде да си върви! Един американски мисионер отишъл на гости в едно българско семейство, дето му поднесли една фока сладко. Взел една лъжичка, момичето седи, а той, лъжица след лъжица – изял всичката фока сладко. След това казали: „Много яде този американец!“ Едно време българите правеха много добре. Когато им дойдеше някой гост, те го нагостяваха хубаво, а не както сега, с една

лъжица сладко. Аз не съм за лъжичката сладко. Някои хора не се задоволяват само с една лъжичка сладко и не ходят на гости. Някои се сърдят, че не им отиват на именния ден. Ще ви дохождат гости, но ще им опечете една хубава кокошка или от тези хубавите скомбрийки или един голям куркой, напълнен с това-онова. Казва: Виж, такива работи ям аз, другояче не идвам. Аз харесвам това, когато ви дойде някой гост, да го угостите добре. Слушайте, когато дойде ваш приятел, не се скъпете, не минавайте само с вашето сладко! Сега пък се научили другояче. Казват: Може и без бонбонче – изпрати си картичката и свършена работа! Дойде именният ден, прати си картичката, дето трябва – голяма чест направил! Имен ден с една картичка! Е, честит имен ден! Не, приятелю, не е така. Навсякъде ударихме само с картички. Отиваме при Христа, пак с картички. Казвам: Христос, като отворил сега по Рождество Христово чувала, чуди се какво да прави с тези картички.

И чудното е, че всички тези хора седят на един ум и мислят, че са правоверни и че те са хората, които ще внесат култура в света. Казвам: Ами от 2 000 години защо не внесохте тази култура? „Ама Христос ще дойде.“ Ще дойде Христос, но не по този начин, както вие Го очаквате. Не смея да ви кажа по какъв начин ще дойде Христос. Когато дойде Христос в света, всичките ледове ще се стопят, сняг няма да остане и вода в реките няма да остане, а ще се превърне в пара. Ще има такава пара, толкова горене – всичките води, всичко ще се превърне в огън и всичките хора ще се стопят. Е, като се стопят, какво ще остане от хората? Сега хората мислят, че само при туй състояние може да се живее, само с лед може да се живее. Те мислят, че само ледът е нещо реално. Ами ледът, като се стопи, като изчезне, какво дава? – Превръща се на вода. Ами тя? – В пари.

Ами парата? – Тя създава едно движение. Следователно всичките наши качества, всичките наши разбирания трябва съвършено да се стопят. Първото нещо, което трябва сега на хората, то е общо доверие. Че какво липсва на тия свещеници? Чудни са сегашните хора в България – страх ги е от мене! Имат право да ги е страх. Но аз казвам: Вас трябва да ви е страх само от Бога! Какво има да се плашите от мене? Аз зная защо съм опасен. Светлината, при известни условия в живота, е опасна. Те казват, че туй ново-то учение ще намали авторитета на владиците и поповете. Ами когато поповете и владиците се бият с кандилниците, авторитетът им не се ли намалява? Те имаха едно събрание тук, в София, в което техният език не беше тъй благовиден, както подобава за в Народното събрание. Питам: Кой е крив тогава? Един свещеник със своя живот трябва да бъде образец! Тези двама или трима свещеници не могат ли да служат заедно за Христа? Един българин ми разказваше следния случай, станал в Добруджа: В една българска църква една неделя служи български поп, а другата неделя – румънски, а някой път в една и съща неделя ту на български, ту на румънски се чете. И на български служи-ха, и на румънски. Казвам: Много хубаво, и на румънски се служи на Бога, и на български. И хората казват: „Амин“.

„И всички, които се допряха до Него, оздравяха.“

На всички съвременни хора, на всички съвременни философи, на всички учени хора, на всички държавници, владици и попове им трябва, в най-добрия смисъл, да се допрат до Истината! Те са носители на светлината и Господ ги чака. Това не значи, че другите са против светлината, но единствените хора, които спъват за сега културата, това са учените хора, това са религиозните хора, и то техните владици. Те са, които спират идването на царството Божие. Гос-

под пита Христа: „Станаха ли хората?“ Христос казва: „Не са, Господи, те спят още“. И ако дойде сега Христос и пови-ка един съвременен български владика да Му рапортира, какво ще Му рапортира? Христос ще го попита: „Как отива моето паство?“ Какво ще Му каже той? Помнете, че всички ще бъдат съдени според своите дела! И ако аз замлъкна да говоря, в света ще дойде нещо много страшно. Когато казвам „аз“, подразбирам: Когато умните хора млъкнат да говорят, когато поетите престанат да пишат своята поезия, когато песнопейците престанат да пеят, това е един от най-страшните моменти, които човечеството може да преживее. Докато умните хора говорят, докато поетите пишат, докато песнопейците пеят, докато добрите хора изказват свободно своята мисъл, човечеството е на правия път в развитието на своята мисъл и те имат Божието благоволение. Почнат ли те да ограничават човешката мисъл, почнат ли да ограничават човешките чувства, почнат ли да ограничават човешките действия, в света идва нещо страшно. И хубавото, великото в Бога е това: Няма същество в света, на което Бог да е казал „Ти направи това“, а на другото да каже – ти не прави това“. Бог е дал на хората абсолютна свобода, всеки да извърши туй, което е вложено в него, туй, което той вижда за добро. Малкото дете Той го оставил да постъпва като малко дете, възрастният – да постъпва като възрастен. Това е, което Господ върши.

Сега някой казва: „Защо моят Учител ми казва така?“ Пък аз питам: Ами защо моят ученик ми казва така? Да допуснем, че учителят не критикува постъпките на учениците си, а учениците критикуват постъпките на учителите си, светът ще се оправи ли? Нито учителите да критикуват постъпките на учениците си, нито учениците да критикуват постъпките на учителя си; нито синовете да критику-

ват поведението на баща си, нито бащите да критикуват поведението на синовете си; нито дъщерите да критикуват своите майки, нито майките – своите дъщери; нито богомолците да критикуват своите пастири и обратно. Това разбирам прави отношения. Аз задавам въпрос: От моето гледище, за пример, когато някой път задавам въпроса за свещенството, това разумно ли е? Не е разумно, защото аз с туй нищо не придобивам. Защо? – Много пъти от моите фрази, от моите идеи, те все ще намерят нещо да го изопачат. Ще преместват предложението на едно или на друго място и ще кажат: „Той това и това каза“. Не, моето желание е хората да се свържат с Бога на Любовта и да заживеят братски. Ако те имат взаимно почитание и уважение помежду си, туй почитание трябва да почива на един вътрешен закон. Като те срещна, питаш ме защо те гледам. Аз не те гледам като някой апаш, за да те оберат, или както гледам някое говедо, туря си ръката отгоре, пипам го дали е тлъсто. Не, не е тази моята цел. Или, ако ми дадат един кон, моята цел не е да му туря юзди и да се кача на него, но аз казвам: Този кон се нуждае от свобода, той дълго време е орал. Аз не мисля за конете, но сега има много хора, които са станали коне. Някой път казват: „Горкият кон“. Не, има хора, които страдат хиляди пъти повече, отколкото тези коне, и казвам: Кое е това учение, което ще даде почивка на тези хора? Кое е това учение, което ще внесе тази радост, този мир вътре в живота им? – Само онези разумни отношения между хората, само ако между хората дойде Божествената Любов. Само Божествената Любов ще внесе мекота и разумност в живота. Тази Любов ще внесе знания, повече духовност между хората. И държавите ще се изменят. Държавниците ще наредят разумни закони. Тогава и служащите ще се изменят. Всичко туй ще

се нареди така, че законите няма да се налагат с насилие, и хората ще почувстват една вътрешна свобода. По друг начин ще се прилагат тия Божествени закони. Този начин идва сега в Природата.

„Всички онези, които се докоснаха до Него, оздравяха“.

Аз бих желал сега, у вас да се зароди едно интензивно желание да се допрете до самата реалност на нещата и да почувствате силата на тази реалност. Вие сте свободни, нали? Обаче между мъже и жени има разногласие. Събиращ се тези-онези, увещават ги, но и между тях има разногласие, липсва им нещо. Хора, които не могат да живеят добре помежду си, им липсва нещо. Тази идея, в моя ум, представлява следующата картина. Десният крак на мъжа е счупен на 4 – 5 места, а на жената левият крак е счупен на 4 – 5 места. Могат ли тия двама души да се обичат, да си услужват един на друг и да живеят разумно? Тя се хванала за левия крак: „Олеле-олеле!“ Той се хванал за десния крак: „Олеле-олеле!“ И при това положение казват: „Може да живеем по Любов“. По Любов може да живеят само здравите хора. Любовта не е за болните хора. Тя може да услужва на болните, но е за здравите. Туй трябва да го знаете веднъж за всякога. И най-първо, ние трябва да се докоснем до Истина, до здравите, да оздравеем и само така ще разберем великата Божия Любов.

Сега някой казва: Аз искам да се изпълни сърцето ми с Любов. Е, хубаво, левият ти крак е счупен и като се изпълни сърцето ти с Любов, ще те боли повече. Ами да ми направи превръзки! Не, като дойде Любовта, превръзки няма да има. Ще има ядене и пиене. Любовта седи в разходки, в ядене, в пиене и в обличане. Туй ще бъде Любовта. Да се обличаш, в правата смисъл на думата, това е велико нещо! Да се наядеш, да направиш една разходка в

широкия Божи свят, в тази светлина, това е велико нещо! И сега казват някои: Ние не можем да разберем тази Истина. Няма да я разберете, ръката ви е счупена. Ще намерите най-видния хирург да я направи, да я заздравя. Имате някоя малка раничка в стомаха, или където и да е, ще я излекувате. Всичките недъзи във вас трябва да изчезнат веднъж завинаги. А сега, окото ви боли, ухото ви боли.

В света сега проповядват едно учение, че човек като остарее, ще оглушее, ще ослепее, ще се парализират способностите му. Това не е учение на духовния свят. Това учение, което ние проповядваме, което Христос е проповядвал, то не е учение на остаряване, то е учение на вечно подмладяване. Исая преди хиляди години е казал: „Онези, които очакват Господа, тяхната сила ще се възобнови“. И Христос на много места е казал: „Ако не се родите отново от Дух и вода, няма да влезете в царството Божие. И Той подразбирал същия закон. И всеки ден човек трябва да се възражда в себе си, не веднъж, а постоянно да се възражда. И Павел казал на едно място тъй: „Да се обновявате в ума си“. Като се докоснем до тази велика Истина, ние ще приемем Любовта. Не трябва да бъдем в горите, не трябва да бъдем и в църквите. Аз не говоря против горите, не говоря и против църквата. Църквата уподобявам на една хубава Божествена жена. Църквата, това е общение на живи души, в които Христос живее. Те съставляват едно цяло в себе си. Тази Христова църква не седи в тия църкви, които ние имаме; тя не седи и в този салон, в който сме сега, но седи в душите на живите членове в тази църква, не само на тази църква тук, но и на всички църкви по целия свят. Тя свързва всички разумни души, в които живее Христос. Тия хора образуват едно тяло, а Христос е глава на туй тяло във великия Божествен живот. И, ако вие сте вт-

ре в туй Христово тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави да бъдете гладни? Ако вие сте в туй Христово тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави да бъдете невежи? Ако вие сте в туй Христово тяло, мислите ли, че вие ще бъдете чужди за другите хора? Казвате: Отворих сърцето си, но не ме разбират. Не ви разбират, но и вие не разбирате. Ако вие сте в това Христово тяло, мислите ли, че вашето сърце ще бъде празно? – Не.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Сега тъй, както ви говоря, аз забелязвам, че у вас се явява една малка натегнатост, считате, като че ви морализирам. Не, аз ви казвам, че има една вътрешна наука, която ни посочва правилните отношения в живота. Всеки един човек трябва да живее, то е важното. Животът на всеки един от вас трябва да се изрази в най-правилната форма, по най-правилния начин, да има туй същинското съдържание в него. Туй е необходимо. И в църквата трябва да се създадат тия условия, при които всяка една душа да се прояви. Аз желая, като се събирате, да се научите какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо външния свят, какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо живата Природа. Някой път вие се оплаквате, казвате: Всички хора отвън са лоши. Не, не е право, вие изпадате в една крайност. Тези хора отвън не са по-лоши от тия хора вътре. Общо взето, принципално, има хора светски, които са в църквата, но които, също като вас, разрешават един принципален въпрос. Колко хора има такива! Те, макар че не са тук между нас, а в църквата вътре, но като се срещнеш с тия хора, разбираш се. Такъв човек, като го срещнеш, виждаш, че в него има нещо, което те привлича. Не трябва да туряме такива рамки, да мислим, че само хората, които са събрани тук, в това общество, са правоверни. То е хубаво да сме събрани в ед-

но общество, но всеки един човек, дали той е великан или слаб, дали той е англичанин, китаец или японец, всеки един от тях има известни качества, които го свързват с другите хора. Питам: Колцина от вас бихте издържали, ако Христос ви се яви днес такъв, какъвто е, а не какъвто бе преди 2000 години? Той сега се е много изменил. Преди 2000 години Христос беше физически доста слаб, та като Му натовариха един кръст, не можа да го изнесе на Голгота, а трябваше други да Му помагат. Обаче днес Христос е толкова силен, че и да рекат да Го разпнат, не ще могат. Няма да намерят такова голямо дърво, на което да Го разпнат, т.е. ако всички хора биха се събрали да Му приготвяват кръст, трябваше да употребят грамадни суми, да ангажират работници и да иждивят хиляди години време, докато Му изковат един кръст. А дотогава от Небето ще дойде сила, която ще помете света. Много силен е днес Христос, та няма кой да Го закове. И при това днес няма такива гвоздеи, с които да Го приковат. Той е придобил туй изкуство, че като каже: „пуф-пуф“, тия гвоздеи, с които са Го заковали, се стопяват. И десет пъти да Го коват днес, той все ще се разковава. И действително, днес Христа не могат да Го заковат и затова казват: „Оставете Го!“ И всички онези от вас, които се допрат до тази Истина, никой не може да ви закове. Вие сте слаби. Защо? Казвате: „Ами аз не съм ли християнин?“ Ако сте християни, няма да мислите, че сте нещо отделно от Христа. Вие ще мислите тъй, както Христос мисли. И Христос ще мисли тъй, както вие мислите. Той е много деликатен. В Христа има една благородна черта, че Той мисли, както хората мислят, но иска и вие да мислите тъй, както Той мисли. Той като срещне някого, и най-простия, и най-бедния, ще намери един случай да му послужи, да му каже нещо и ще си замине, без да каже: „Аз съм Христос“.

И като Го запиташ кой си ти – не казва. Ще каже: „Пътник“.
Една благородна черта е, че Той никога не рекламира, не казва, че това и това направих.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Сега аз имам едно намерение, хайде да не го казвам, че ще ви изплаши. Аз съм турил коритото отдолу, турил съм и малко житце и държа една малка сиджимка, но вие не ме виждате. Някои от вас отивате към коритото, и щом речете да влезете, вие сте похлупени отдолу. Най-първо вие се радвате, а аз си казвам: Дали ще дойдат, дали няма да дойдат. И като дойдете до дупката, хвана ви със сиджимката, и ха, в коритото. Виждате колко съм искрен! Аз ви плаша сега, казвам: Не влизайте под коритото, ще потегля! Вие казвате: А, ще потеглиш. – Ще потегля! Само че между моето корито и онова, с което малките деца ловят птичките, има грамадна разлика. Ако се хванете в моето корито, ще преминете океана; ако се хванете за това на децата, ще опитате горещата тенджера.

„И всичко, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Великото вътре в живота е да познаем Бога като една разумна Любов без никакво съмнение. Никога да не критикуваме Бога и Неговите постъпки, защото Господ е направил така света. Трябва да изучаваме живота и да знаем, че онова, което Бог е направил, в него няма никаква задна цел, никаква задна мисъл. В Бога има само една цел: Той иска всички същества да бъдат щастливи, да знаят смисъла и на Любовта, и на омразата, и на радостите, и на скърбите, и на доброто, и на злото, и като знаят всички тези контрасти, да разберат, че всичко това е дадено за разумния човек. Това е съобразно стиха, който казва: „Всичко действа за добро на онези, които любят Господа“. Трябва да знаете, че всички сили, които растат върху вас, работят

за добро. Ако вие имате Божествената Любов, ще можете да измените тези сили да работят за вашето подигане. Вие без зло не може да се подигнете, без омраза не може да се подигнете. Ако не ви мразят хората, нищо няма да стане от вас, няма да се подигнете. Я ми кажете кой светия в България не е бил гонен? Я ми кажете кой праведник, появил се между някой народ, не е бил гонен? Как ще обясните това гонение защо е било? И сега, тук в България, искат да обявят едно гонение против нас, но няма смисъл. Кого ще гонят? Това са християнски народи. Те вярват в Христа, и ние вярваме в Христа. Да вярваме в различни неща, разбирам. Лесен е въпросът. Ще повикаме Христа и ще Го питаме: „Сега Ти кажи, кой от нас е християнин?“ Нищо повече! И каквото каже Христос, аз съм съгласен, думата Му на две няма да направим. Ще повикаме Христа. Ще кажете: Ама Той е на Небето. Той ще дойде и ще каже: „Мир!“ Какво спорите? – Кой е правоверен. И казва Христос: „Всеки, който люби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, и всеки, който люби ближния си, както себе си, той е на правата страна“.

Казва се: „Който люби Господа с всичкото си сърце“. Какви са плодовете на сърцето? Какво ще даде този човек?

„Който люби Господа с всичкия си ум.“ Какви са плодовете на ума?

„Който люби Бога с всичката си душа.“ Какви са плодовете на душата?

„Който люби Бога с всичката си сила.“ Какви са плодовете на силата?

„И най-после, онези, които любят ближния си“. Какви са плодовете на тази Любов? Всичко туй се определя

на думи точно, обаче не трябва да се определя само на думи, но и на дела.

И тъй, казвам: Ако между мене и вас се зароди един спор, лесно ще го разрешим – ще повикаме Христа.

„И които се допряха до Него, оздравяха.“

И сега аз желая вие да имате тази опитност, да се свържете с тази реалност, да се домогнете до нея. Няма похубаво, по-красиво нещо в живота от онзи великия ден, в който човек ще почувства, че той е в свръзка с туй Великото, реалното, което носи живот в себе си. Един ден, когато дойдете в свръзка с Христа, с тази велика Любов, като се домогнете до Него, ще почувствате туй не само за един миг. Аз никога не говоря за изгубената Любов. Това не е Любов. Аз говоря за Любов, която никога не се губи. Пак ще турите пръста си там. Някой път, нали имаш случай, търсиш ключа да запалиш електричеството. Ходиш, луташ се тук-там, не можеш да го намериш. Ключът не се изгубил. Той не си е променил мястото, пак ще светне. Колкото пъти и да си туриш ръката в Христовата рана, Той ще ти каже: „Ела и виж! Не бъди неверен, но верен. Не бъди като онзи, който казва: Не струва да люби човек“. Онзи, който люби, не обича да говори за Любовта. Говориш ли за Любовта, това не е Любов. Тихите води са дълбоките води, шумните води са плитките води в живота.

И тъй, оставам ви единственото в света, да се домогнете до Христа, да се докоснете до Христа – и да получите това оздравяване. Това оздравяване именно ще ви направи членове на църквата.

Беседа, държана на 13.І.1924г.

ДОПРЕНИЯТ ВЪГЛЕН

„И допре го до устните ми и рече“
(Исаия 6:7)

Един от видните еврейски пророци, можем да кажем един от най-гениалните, разправя една от своите опитности. Това е една изключителна опитност, не всички могат да я преживеят, това не е реално. Това, което само един преживява, това е реално. То повидимому е едно противоречие, но всъщност не е така. В дадения момент за нас важи само това, което ние преживяваме, което ние схващаме. Преживяването на този пророк седи в това, че той се намира в едно изключително положение. Вижда неща, които не е виждал дотогава, и в него се заражда едно отчаяние. Той казва: „Видях Бога“. Ние не можем да описваме туй, което той е видял; ние не можем да си представим работите тъй, както са били всъщност, но съдим според думите му. Казва: „Понеже видях Господа в Неговата слава и понеже съм грешен човек, ще ме сполетя нещо, някаква смърт“. И тогава един от седящите духове, от тъй наречените „серафими“, духове на Любовта, взема един въглен от олтара, допира го до устата му и казва: „Греховете сега ще ти се очистят“. Ако вземем буквалната страна на този стих, питам: Едно обикновено допиране на въглена може ли да извърши туй? – Не може.

Значи туй е едно особено допиране. Свещеният огън се допира по особен начин.

„И допре го до устните ми и рече.“

Всички неща в живота започват с един вътрешен импулс, с един вътрешен стремеж, с едно вътрешно подбуждение. Дълбоките причини на тия подбуждения, на тия стремежи на човешката душа, в своето съвременно развитие, са неизвестни. Много от вашите състояния са неизвестни вам и вие не можете да си ги обясните. Искате да бъдете богати, имате силно желание за това и можете да посветите целия си живот, но като ви попитат философски защо искате да станете богати, вие ще кажете: „за това, за онова“, но подбудителната причина не е тази. Можете да имате желание да станете някой философ или някой учен, и на това си желание да посветите целия си живот, то да ви коства всичко, но подбудителните причини всъщност са скрити. Ако запитат колелото в една воденица защо се въртиш, и то каже, че иска да смели брашното на господаря си, това така ли е? Чудни са хората! Те, като това колело, казват: „Аз искам да меля брашното на господаря си“. Ами ако нямаше вода, можеше ли да мелиш? – Не можеше. Следователно, ако ти мелиш, водата те заставя. Но зад тази вода седи друга една причина. Топлината ще му каже: „Не зависи от тебе, ако аз не съм, ти не ще можеш да се движиш“. Ако топлината изчезне, водата не ще може да се движи, а следователно и колелото не ще може да се движи. Значи причината не е в колелото, не е и във водата. Ние се спираме до топлината, но зад топлината има друга някаква причина, друго нещо разумно. Значи не е и в топлината. Ако няма някоя разумна сила, която да раздухва онзи огън, можеше ли той да гори?

И сега, учените хора искат да ни убедят, че Слънцето от само себе си гори. Това е една философия, която почива на една здрава математическа основа. Аз питам: Във вашите къщи, във вашите огнища, огънят от само себе си ли се запалва? Не, или вие го запалвате, или някой ваш съсед, или някой ваш приятел. Може вие да сте го запалили и да си заминете, а като се върнете, да кажете: „Този огън гори“. Да, но някой го поддържа. Има някаква причина, която поддържа този огън. Слънцето гори и ние казваме, че от само себе си гори. Сега, човек, сам по себе си, е една запалена свещ. Човекът гори и в туй горене вътре се проявява животът. Обаче, един ден човек изгаря, както почти всички неща изгарят – свършва му се маслото. Не казвам, че той умира, а – изгасва, но ако му турите малко масълце, пак ще гори. Щом имате разумност в себе си, всякога може да възобновите топлината. У Исаия, у този виден пророк, се заражда един страх. Умен човек бил той, но кое е онова нещо, което го уплашило? Можете ли да си обясните произхода на страха, отде води своето начало? – Тази велика сила, Любовта, тя е, която произвежда страха. Страхът, това е една сила, която дава подтик на човешката разумност. Само страхливите хора могат да бъдат учени хора. И ние сме учени, защото сме страхливи. И действително, извадете страха от който и да е човек, и той не може да стане учен. Ами онзи ученият търговец-финансист, защо е станал такъв? – Страхът, бабам. Страхът е, който го кара да държи сметка за всичко. Страх го е да не остане гладен, гол, бос, да не се изложи пред обществото. Онзи ученик защо учи? – От страх учи. Онзи на бойното поле защо се бие, защо воюва? – От страх воюва той. Навсякъде от страх се бият, от страх воюват хората. И после казват: „Тия хора са герои“. Не, аз оспорвам това. Това е лич-

но мое схващане, аз ще ви го докажа. Ще направя едно сравнение, ще ви приведа едно морално положение. То е следующето: Туй, което всички хора вършат в даден момент, е престъпление, а туй, което аз върша в същия момент, е добро. Вие ще кажете, че туй мое твърдение е криво, нали така? Хубаво, аз имам пълна каса със злато. Всеки, който би бръкнал в моята каса, какъв ще е? – Престъпник. Аз мога да го подведа под закон. Но ако аз бръкна в своята каса, аз съм морален човек. Следователно касата, в този случай, признава само мене за морален човек, но всеки друг, който бръкне в моята каса, според закона е престъпник. Аз като бръкна, касата прави за мене изключение. Защо? Я ми кажете! Нали вие сте хора на разсъждениято? Туй са закони на съвременното общество. Ще кажете: Това е илюзия. Не, това е така, но аз питам: На какво основание отгоре аз да съм морален, честен човек, а другите да не са? Касата казва: „Само ти си честен човек и когато ти бръкнеш в мене, аз не се опетнявам“. Добре, но представете си, че аз обеднея и предам тази каса другиму. И той вземе, че напълни моята каса с пари. Ако аз бръкна в тази моя каса, как мислите, ще бъда ли онзи честният човек? Не, аз ще бъда безчестен тогава. Защо? Следователно, всеки човек в момента, когато касата е негова, той е честен човек, а когато касата не е негова и той бръкне в нея, той не е честен човек, той е безчестен. И всички хора, които нямат каси, са безчестни, а всички хора, които имат каси, са честни. Това са положения на съвременното общество, това е съвременната логика. Аз си правя свои изводи, и нека каже някой, че не е така. Туй почива на известни закони. Навсякъде в света съществува същата база.

Ние сме много морални хора. Минаваме за хора, които имат дълбока Любов, религиозни сме. Ще ви приведа

един пример, да видите доколко всичко това е действително така. Баща, богат banker, има дъщеря и син, отлично възпитани. Дъщерята минава за една от най-целомъдрените, ходи скромно облечена, не обича да изнудва баща си и майка си. Бащата не е толкова претенциозен, не обича да се облича добре. Наближава Рождество Христово. Дъщерята идва, прегръща баща си и му казва: „Татко, ще ти поискам нещо“. Бащата първо мисли, че тя ще му поиска пари или нещо друго. Не, тя казва: „Аз искам да си купиш една хубава шапка, нови чепици, нови дрехи. Моля ти се, купи си, ще ми бъде толкова приятно да бъдеш хубаво облечен“. Бащата си казва: „Колко е разумна моята дъщеря, иска да ме види хубаво облечен, с шапка, с нови чепици и нови дрехи!“ Тя е гений за него. „Аз ще дойда с тебе, аз ще ти избира дрехите“. Тръгват, тя ще му избира дрехите. И наистина, избира му хубави дрехи. След като избере за него дрехи, той ѝ казва: „Ами ти за Коледа не искаш ли нещо?“ – Е, сега няма нужда. „Ами тази шапка не искаш ли? Много хубава шапка е. Ами този костюм, тези обувци?“ Облича я той. Питам: Кои са подбудителните причини, че дъщерята иска да купи на баща си дрехи? Ще кажете: Рождество Христово. Не е. Тя е видяла един красив момък и не може да каже на баща си: „Татко, аз се влюбих, искам да се облека хубаво“. Тя не може да се представи пред този момък недобре облечена, затова си служи чрез дипломатия, първо ще облече баща си, а после и себе си. Голяма дипломатка е тя! Така правят хората, а после ще кажат, че са морални, че са умни. Нямам нищо против дъщерята, но в дъното на душата си тя не казва самата Истина.

Сега, като дойдем до онзи вътрешен религиозен живот, и там има такива положения. Някой път ние казваме пред себе си само 50 на сто от Истината, 50 на сто не я

казваме. Някои неща ние крием и искаме да се извиним. Направим някоя погрешка, казваме: Е, обстоятелствата от-
вънка са такива. Някой път едва ли ще кажем 25 на сто от
Истината, съзнателно искаме да се самоизмамваме. А в
дадения случай нещата са математически, точно опреде-
лени. Духовният свят е свят, който не се изменя. Аз ще ви
приведа един пример, да ви покажа кое нещо е морално.
Той е следующият. Сафрио, тъй наречен, един отшелник,
живял в миналите векове, още в най-ранните времена на
християнството. Той принадлежал към един знатен род,
но се числил като член на Всемирното Бяло Братство. Според
окултната философия, той дал обещание, като види,
че някой извърши някое престъпление, никога да не казва,
че го видял. И във всички случаи за никого зло да не мис-
ли, никого да не издава. След като преживял 15 години в
това отшелничество, той попада на следния тежък изпит.
Някоя си богата, видна римлянка, Марциама наречена,
имала свой любовник, с когото се разхождала през една
хубава местност. Нейният любовник я заподозрял в не-
що, забива ножа си в гърдите ѝ и тя остава на място, умира.
Тъкмо по това време Сафрио минава през тази мест-
ност и вижда една жена, лежи мъртва на Земята. Той се
чуди как е станало това убийство. Веднага минават хора
покрай това място и го запитват: „Кой уби тази жена?“
Той видял кой я уби, но дал веднъж обет да не казва кой
извършил престъплението, отговаря: „Аз я убих“. Хващат
го, дават го под съд. Всички се намират в чудо, един от-
шелник от 15 години, да убие една жена! И най-после си
мислят: Някакво ужасно престъпление трябва да е извър-
шил той и за да го прикрие, решил да убие тази жена. Осъж-
дат го на смърт, но той казва на съдиите: „Аз имам пред
умрялата едно задължение и според обичая искам за пос-

леден път да я видя, да изпълня туй си задължение. След това вие ще приложите смъртното наказание“. Ще кажете: Това мит ли е или легенда, че работите стават много бързо? В митовете и легендите работите стават много бързо, не се протакат много. Той се приближава до умрялата, простира ръцете си отгоре ѝ, тя става, издига се. Още един път простира ръцете си, трети път, и най-после тя става, оживява. Той казва: „Сега аз изпълних своето задължение, можете и вие вече да приложите своята присъда към мене“. Тя се обръща към съдиите и казва: „Не е този, който ме уби“. Следователно, когато някой каже, че той не е извършил туй престъпление, което му приписват, то ако той действително не е извършил престъплението, ще има сила да издигне умрялата. Законът е такъв. Аз изваждам един морал: Всеки човек, който не може да поправи една своя погрешка, той е престъпник, а всеки, който може да поправи една своя погрешка, той е Сафрио. И когато някой път аз ви казвам, че вие можете да поправите погрешката си, вие казвате: Не мога, аз съм слаб. Не, всички можете да бъдете като Сафрио. Ако един Сафрио можа да въздигне Марциама, умрялата, нима вие ще бъдете по-слаби да изправите една своя погрешка?

В какво седи сега благородството на съвременните хора? Кое е ценното в тях? Ако нас, в съвременното общество, ни запитат кои са онези особени качества, които отличават човека от животните? – Говорът, ще кажете. Че и животните говорят! Я вижте онези врабченца как чуруликат! Като мине някой сокол покрай тях, извикват: „Чврък“ – и моментално се скрият. Щом замине соколът, дадат си един знак и пак излизат всички. Имат си и те знакове. Казват: Разумното слово е, което отличава човека от животното. Но в какво седи разумното слово на човека? Някои каз-

ват: Да вярваме в Бога! В какво седи тази вяра? Нима оно-
ва животно, което гледа към своя господар и изпълнява
неговата воля, та този човек не е в неговия ум като един
Бог? Каква разлика има между тебе и туй животно, когато
ти служиш на Бога? Човек е само онзи, който изключва от
себе си всяко престъпление, всяка лоша помисъл, всяко
лошо желание, всяко лошо действие. Нищо повече! Чо-
век е само онзи, който не отнема живота никому. Той е
човек, той е Сафрио. Ако след като се скарате с някого, във
вашия ум се яви мисълта: Чакай, аз имам един нож, ще го
забия, ще му отмъстя – човек ли сте? Нима онази възлю-
бена жена, след като обича своя възлюбен и види, че той
обича някоя друга жена, каже: „Аз ще му отмъстя“ та това
е човешко? Какво има от това, че люби друга? Хубаво,
всички жени минават за честни, сега по вашето разсъжда-
вам. Ако попитат вас, жените, ще кажете: А, ние сме чест-
ни. Всички минават за честни. Хубаво, ако вашият мъж
се влюби в една жена и тя минава за честна, кое е онова,
което може да го обезчести? И ако вашата жена се влюби
в един мъж и той минава за честен, кое е онова, което мо-
же да я обезчести? Щом има нещо във вас, което може да
ви обезчести, то е друг въпрос. Но вие всички твърдите, че
е така, че туй е 100 на сто. Питам тогава: Ако вие всички
жени сте честни, защо се подозирате тогава? Кое ви дава
повод да се подозирате сега в дадения случай? Имате ли
право в дадения момент да ограничавате душата? Вие вът-
ре в душата на вашия мъж ли сте? В ума на вашия мъж ли
сте? Знаете ли какви са онези дълбоки подбуждения от ми-
налото, какви са отношенията между две души? Вие каз-
вате: Той се влюбил. Може да не е така, но привидно да е
само. Като каже някой, че се е влюбил, какво подразбира
влюбването? Нима някой не може да се влюби в моята

каса; нима не може да се влюби в моите обуща? Щом се влюби, задига ги. Един ден, щом видя моите обуща на други крака, аз ще кажа: Аз се радвам, че тия мои обуща ще ти служат така, както и на мене. Ако подам заявление и се оплача, какво ще спечеля? Какво от това, че не са на моите крака, а са на неговите? Следователно ние напушаме Божия закон и се спираме пред неща, които са извън морала. Ние, съвременните хора, считаме едно положение за морално, а друго – за неморално. Всяко едно неморално положение има особена черта на човешкото лице. И форма си има то. Престъплението в света живее и то също си има форма. Престъпната мисъл си има особена форма, престъпното желание си има особена форма, престъпното действие – също. Тези най-тънките неща, за пример, и те имат своя форма. Някой път ние не искаме да признаем това, но в погледа се вижда – лош поглед има такъв човек. С този поглед казва: Ти направи тъй, но и аз зная как да постъпя. Той направи някоя гримаса с устата си или си затвори едното око, тъй, понамигне с него. Е, казвам: Според вашата философия какво лошо има в това, че някой мъж намигнал на някоя жена? В какво седи престъплението? Какво от това, че си затворил едното око? Тъй както си е затворил окото, той казва: „Аз съм много честен човек, гледам само с едното си око, имам само един закон“. Ние го даваме под съд, че извършил едно престъпление. Ние казваме, че когато някой човек затвори едното си око, това е престъпление, а когато гледа жената с двете си очи, това не е престъпление. Намигнал ѝ. Питам: Где е моралът? В какво седи моралът? Че затворил едното око, това се счита за престъпление!

Седят всичките моралисти, искат да ни убедят, че в света имало морал, имало установени положения. Едно

морално състояние дава едно морално разположение, едно вътрешно разположение. То едновременно внася в ума светлина, в сърцето внася ширина, а във волята внася сила. Всяко едно положение, което внася светлина в ума, разширение в сърцето и сила във волята, това е само едно морално положение, не е още морал. Някои хора казват, че са морални. От това гледище, в съвременното общество има малко хора, които са морални. И онези, които създават законите, като се поставят в положение да ги изпълнят, те сами ги престъпват. Съвременното общество създава закони и само не ги изпълнява. Значи английските закони не са валидни за България и българските закони не са валидни за Англия. Питам тогава: Нали трябва да има един общ знаменател? Имаме американски закони, имаме английски закони, имаме германски, французки, руски, китайски, японски, но где е общността на тия закони, где е валидността им? Валидни ли са едновременно за всички? И ние виждаме, че в България, ако убиеш в мирно време един човек, ще те затворят, ще седиш в затвора 10-15 години и ще минеш за безчестен. Но ако ти във време на война убиеш 10 души, ще ти турят един Георгиевски кръст, ще те считат герой. Това не е само у българите. И у англичаните, и у русите, всички общо ще турят кръст за храброст. В мирно време всички поддържат, че престъпления не трябва да се вършат, а във време на война казват: „Колкото повече убиеш, толкова по-добре.“ Туй раздвояване откъде е дошло? Сега, ще кажат някои, че това е, за да очистим света, за да го подобрим. Добре, уверени ли сте, че светът се нуждае от такова пречистване? Когато един български лозар изпраща някой да му реже лозето, какъв човек ще прати? – Разбира се, някой майстор, който разбира от рязане. Не всяко рязане е правилно рязане. Каз-

ват: Да се създаде един закон! Да, но не е само това. За да се създаде един закон, трябва да се съберат най-умните, най-учените, най-силните хора в света. А в съвременния свят, в съвременна Европа кои правят законите? Тия техни закони аз наричам закончета. Обаче, в света има един велик вътрешен закон, който едновременно наказва и законодателя. Всеки един закон, който не е в съгласие с живата Природа, всеки един закон, който не е в съгласие с Бога, той не е истински закон. За не говоря за този Господ, за който говорят хората. Не, има един Господ в света, Който въздава на всичките народи едновременно.

Аз няма да се спирам сега да ви обяснявам, че всички тези промени, всички тези икономически пертурбации, глад, болести, всичко това е резултат на онези извратени закони на държавите в света. Колкото по-малко закони има в една държава, толкова тази държава е по-добре, а колкото повече закони има в една държава, толкова тя стои на едно по-ниско ниво в своето развитие. Някои ще ми възразят. Питам тогава: Ако законите са едно естествено положение на съвременното общество, где са кодексите, когато един мъж и жена се оженят и народят деца как да ги възпитават и отхранват? Има ли написани закони? Има ли някакви закони, според които майката да съди сина си и дъщеря си? Има ли някакви закони, според които бащата да съди сина си и дъщеря си? Има един закон, но написан ли е? По някой път, ще видиш, бащата и майката държат там една пръчица и казват: „Видиш ли я.“ Там е всичкият закон – в пръчицата. И някой път майката я вземе, намагнетиса малко по задницата малкото дете, то попее и всичко се свършва. Добре, една държава не е ли една фамилия? Нека и държавата си има една малка тояжка там. Ако казват за съвременното човечество, че е пропаднало,

аз предлагам това, което и друг път съм предлагал. Нека всички управляващи, цялата полиция, властта, всички съдии, стражари да се оттеглят, да остане без тях, и нека в продължение на 5 дена да се даде свобода, всеки да се прояви свободно. Да видим тогава дали ще има повече кражби и престъпления или по-малко. И аз казвам: Настанала е една такава епоха, когато всичките религиозни хора трябва да се самоопределят.

Ще се върна към стиха: „И допре го до устата ми.“

Аз наричам този огън, огън на Любовта. Устата, това е символ на разумното в света. Уста има само разумният човек, а всички онези хора, които са неразумни, те нямат уста. Ако вие считате отворстието на устата и езика, които имате, за уста, това е не уста. Устата е създадена за един разумен разговор. Тази уста трябва да бъде сладка, да няма в нея никакви горчивини. Този, който е създал езика, никакви горчивини не е внесъл в него, затова и никакви горчивини не трябва да има.

В сегашните културни хора, в хората на новите течения – разните окултисти, теософи, християни, хора от каквато и да е религия, аз поддържам: Техните усти и техните езици трябва да бъдат чисти. Ако всички онези водители на религиозните течения биха постъпвали като Сафрио, да казват: „Туй престъпление е наше“, светът щеше да се оправи. Ако всички духовници биха казали: „Освободете всички затворници, защото за войните, за всички нещастия ние сме виновни“ то, като потеглят три пъти ръцете си, целият свят ще възкръсне. Ами че туй е положението, в което съвременният свят трябва да дойде. Да кажем, всички вие, които ме слушате, очаквате нещо, но ако ви попитат защо сте дошли на Земята, какво ще кажете? – Е, да се осигурим. Но, действително, можем ли да се осигу-

рим? Аз бих желал да видя един осигурен човек от хиляди години. И тогава казвам: Силният човек може да стане слаб и умният човек може да стане глупав. Не са положителни неща тези. Юнакът в младини, като стане на 60-70-годишна възраст, ще бъде така безсилен, както най-малкото дете. Онзи учен човек може да заболее и неговият мозък от едно заболяване може да изгуби всичкото свое знание. Значи всяко нещо, което можем да загубим, всяко нещо, което не е вътре в нашата воля, то не съставлява същността на нещата.

И тъй, чисто духовният свят е свят, създаден от идеални форми. За пример, как се проявява Любовта? В съвременния свят Любовта може да се проявява само чрез Добродетелта, иначе тя е недосегаема. Самата Добродетел се изявява чрез материали, а Любовта, като принцип, е нещо нематериално. И човешкият ум, тъй както се проявява, е нещо нематериално. Човешкият ум се проявява само чрез човешките мисли. Разумната човешка воля е една чисто духовна сила, но само чрез своите действия тя се материализира.

Този серафим, Любовта, трябва да се докосне до нашите устни. Тя се е докоснала до този велик пророк да го въздигне и оттам насетне този пророк е писал тези хубави работи. Откак се е докоснал този серафим до Толстоя, оттогава той е почнал да пише тия хубави работи. И всеки човек, до когото се допре този свещен огън на Любовта, всичко може да направи, всичко хубаво може да напише. Питам: Кое е по-хубаво в света, да имаш нещо, от което да се ползваш, или да го придобиеш и да ти го вземат? Вземете сега съвременния културен свят, съвременна Европа, какво придоби в тази обща война, в която умряха 30 милиона хора? – Всъщност нищо не придоби. Развратът в

най-голямата си сила влезе в съвременния свят и сега идват още по-тежки страдания. Да не мислите, че идва мирен живот. Не, сега сме пред вратата на още по-лоши неща и ще видят какви неща ще станат в Природата. Най-много след 10 години хората ще видят какви промени ще станат в живата Природа. За всяко нарушение в живата Природа тя иска своето равновесие. Всички тези хора, които са измрели, техният живот, който еволюираше и се спря, създаде известна отрова вътре в света. И всякога след една война се ражда развратът. В съвременното общество трябва да има опомване. Опомването се състои в това, хората трябва да съзнаят, че известни положения са грешни. Сега и англичаните, и французите, и българите искат да ни уверят, че войната е в реда на нещата. Не, войната е едно изключение, не е в реда на нещата. Една случайност е тя, едно изключение, а изключенията, това са един закон за проявяване на разумния живот. За пример, някои си, които имат запичане, може да им се даде рициново масло. Но рициновото масло е една случайност, едно изключение в живота, то не е една необходимост. То не може всякога да се взима. То е само за да се урегулира човешкият стомах, да се премахне онова състояние, което е против растенето на неговия организъм. Сега колцина имат този характер на Сафрийо? Съвременното духовенство казва: „Ние не сме в състояние да оправим света. Учителите, те са виновни за младежта, те са безбожници, не ги учиха на бащината им вяра.“ – Ако питате учителите, те ще кажат: „Родителите са виновни, обществото е такова.“ Ако питате обществото, то ще хвърли вината другиму. Всички слагат прегрешенията един на друг и всички са все чисти и праведни. Казват: „Природата е такава, Господ е създал такъв света.“ Всичко слагат на Бога. Господ казва: „И Христос, като

дойде едно време, и Него осъдиха, заковаха Го на кръста.“ Неговите ученици мислеха, че Той е много силен. И Юда, който Го предаде, казваше: „Аз ще Го предам, за да се прояви Неговата слава.“ Той мислеше, че като Го предаде, с един замах Христос ще се освободи. Обаче видя, че Той бил слаб и умря като другите хора. Като Го разпнаха, той съжаляваше. Какво мислеше Юда? Той мислеше, че Христос е много силен, ще стане цар, да управлява света, а Юда ще стане Негов пръв министър. Но като видя, че нищо не можа да стане от това, което очакваше, той се самоуби. Друг един от Христовите ученици взе нож да Го брани.

И във времето на Христа имаше хора, които казваха, че светът без нож не може да се поправи. Този ученик искаше да вземе много ножове, но Христос му каза: „Вземи само един нож, за да си направиш опита. Едни нож ти е достатъчен“. И Петър взе един нож, наточи го хубаво в градината. Смел беше той, не знаеше какво можеше да го сполети. Тогавя нямаше комунисти и анархисти. И като взе ножа, видя, че бил много страхлив. Страхлив беше той, ще ви докажа. Като отиде в градината, от треперенето на ръката му едва можа да отсече ухото на слугата и Христос му каза: „Слушай, ти нищо не можеш да направиш, аз виждам, но скрий ножа в ножницата“. И Петър казва: „Учителю, само да пожелаеш ти, аз съм готов на всички жертви, аз съм силен, ще те браня“. Той скри ножа си и след туй офейка. Отидоха идеи, всичко отиде. И всички се разбягаха. Като отидоха там, в преторията, казват на Петра: „И ти си един от Неговите ученици“. – А, аз съм човек с други възгледи, не съм от Неговите ученици – отрече се. Три пъти се отрече от Христа и след туй Христос го попита: „Петре, где ти е ножът?“ И като Му каза Христос тия думи, той Го разбра. Докосна го Христос с онзи огън на Любовта и

му каза где е пътят за избавлението на човечеството. Не чрез нож ще се избави светът, но сърце трябва, ум трябва, безстрашие трябва, а ти си, Петре, страхлив, страхлив като заек! Аз съм ви привеждал онзи анекдот за заека, който казвал: „Дотегна ми вече в горите, аз ще изляза навън в света.“ Купил си два кобура, въоръжил се, разхожда се. Паф! – тракнало нещо, подскочил и избягал. „Втори път няма да бъда страхлив“. Тракнало пак, пак избягал. Колкото пъти тракнало, все избягвал в гората. Та и ние сега сме герои. Англичаните в първо време бяха герои, но после в хоризонтално положение дрехите им. Германците – също, отначало бяха горди, но после в хоризонтално положение пардесютата им. Като ги разбиха, и те бяха в същото положение. Не сме видели герои. И българите, като бягат, и техните пардесюта са в хоризонтално положение. Всички бягат, но като се върнат в отечеството си, казват: „Като нас герои няма!“ Не, не, приятели, геройството се ди в друго. Аз бих счел герой ето кой народ: Когато излязат някои народи да се бият, то истинските герои от тях, като си дигнат ръцете, да приспят своите неприятели, да отидат при тях, да им вземат оръжията, да ги нахранят хубаво и след това да ги върнат при техния цар, като им кажат: „Слушайте, ние сме миролюбив народ, не искаме да ни закачат.“ Втори и трети път, като дойдат, да направят същото. А нас сега ще ни разкажат, че сме герои. И картеният огън тъй прави: тък-тък-тък! Но и от неприятелската страна: тък-тък-тък. И едните, и другите се избиват. Каква философия има в това избиване? И във всички църкви учените учат, че Бог е Любов, че майките и бащите трябва да се обичат. Питам тогава: Ти защо ще разплачеш тази майка с убиването на този неин син? Тази майка, която го е целувала, милвала и казвала: „Синко, синко, без тебе не

мога“ – ти ще я разплакваш. Защо да ѝ нанасяш тази рана? Този, когото убиваш, той има сестра, брат. Всички разплакваме. И сега всички свещеници, всички проповедници на този живия Христос седят и казват: „Така трябва да бъде.“ Не, не трябва да бъде така. Не трябва да разплакваме нашите майки и бащи; не трябва да разплакваме нашите сестри и братя. Така трябва да мислят и англичаните, и французите, и китайците, и японците, и русите, и българите. Като мислим така, ще се оправи този свят.

Сега в света иде една велика сила, аз я наричам живия Господ, който иде в света. И ясновидците, дори и най-видните учени хора, виждат вече това. Иде Господ! Ще видят всички това. Всички казват: Да видим Господа! Аз ви казвам положително: Вие всички ще Го видите. Не днеска, но един ден вие ще Го видите всички. Не след 1000 години, не и след 900 години, малко по-рано ще бъде, не и след 800 години, не и след 500 години, още по-рано ще бъде. Аз мога да се спра на 500 години. Ще кажете: То е в далечното бъдеще, не е заради нас. Още по-близо е. И знаете ли какво ще бъде положението на съвременното човечество, когато дойде Господ? Всички хора ще бъдат прострени на Земята с лицето си надолу. С всички, без разлика, така ще бъде; цялото човечество ще бъде простряно на Земята. Всички ще лежат, ще мине тогава Христос и ще каже: „Онези, които са правили добро, които са се подчинявали на Божия закон, ще възкръснат. А онези, които не са ходили по Неговото учение, ще останат отвън. И следователно, като потегли Христос ръцете си върху тях, те ще възкръснат. Христос ще пита колко има между българите, които са ходили по Неговото учение? Колко американци, германци, французи, руси и други има между всички, които са ходили по Неговото учение? Той ще види кои са истин-

ските и вие ще видите между кои сте. Ако станете, вие ще Го видите, ще видите онова велико лице, което казва: „Гладен бях, нахранихте ме; жаден бях, напоихте ме; в затвор бях, посетихте ме; болен бях, прегледахте ме.“ Но това са само символи, зад които се крият велики Истини.

Сега туй учение на Христа не е само един импулс, да се въодушеви човек временно, то не е само едно въодушевление. Божественото учение мяза на един малък огън, който се постоянно разгорява. И всичко, което прави човек, прави го само заради Бога. Питам ви: Защо става всичкият спор сега в света? Вие ще се срещнете някой път, ще кажете: А, шапката му е хубава. На дрехите му ще погледнете, на знанието, но всички тия неща са външни украшения. Онова, което отличава човека, е друго. Аз ще ви приведа едно сравнение. Минавате през едно планинско място, някой овчар си направил там някоя малка колибка с една стаичка. Той ви покани, нагости, посвири ви и вие си заминете. След 15 години минавате пак през това място, няма колибката. Този овчар разбогатял, продал всичко, направил си един хубав палат, купил си автомобили, наредил си палата добре, с електрическо осветление, с банята му, и си казвате: „Положението на този овчар се подобрило.“ Но я попитайте онези овчари, съседи, какво ще ви кажат за него! Ще ви кажат, че той не е първият човек вече, не е такъв, какъвто беше. Той вече е богат, има всичко, голям палат, шарени прозорци с хубави завеси, той е сам облечен в копринени ризи, но на колко вдовици той е взел имането, колко сиромаси е опропастил! Питам: Где е тогава щастието му? Често вие казвате: Колко е светнало лицето на този, а на онзи колко е пожълтяло! Аз обичам по някой път жълтите хора. Ами че те ни трябват! И колкото повече жълти хора имаме, толкова по-добре. Онези,

оправените хора, не са най-добрите. Това е едно заблуждение. Онзи, с изпъкналите очи, не е най-добрият. Аз наричам красиви очи знаете ли кои? Когато си обезсърчен, отчаян, среща те някой, тури си ръката на главата ти, погледне те и ти каже: „Братко, не бой се, не бой се, има добри хора в света.“ Ти усетиш една топлина и в тебе настане цял преврат. Това е човекът с добрите очи. Жена или мъж, като тури ръката си отгоре, повдига този, отчаяния. Казвам: Bravo! Но ако тя тури ръката си върху него и го смъкне, казвам: Съжалявам. Ако един мъж тури ръката си върху главата на една развратна жена и я спасява, казвам: Bravo! Ако неговата жена се сърди, че той спасил тази жена, казвам: Жено, ти не разбираш един от великите Божии закони, ти не разбираш волята Божия, твоят мъж не е дошъл да служи на тебе, Той ще служи първо на Бога, после на себе си и най-после на тебе. Туй е едно положение, което съвременните хора трябва да разбират. Вие казвате: Този човек, като ни проповядва това нещо, върши ли го така? Ами когато всички спят, какво прави той, какъв е неговият интимен живот? Ами ако нас само тъй ни забавлява? Да, тъй прави светът, възможно е и аз да го правя. Нали всичките хора, света, Господ го е направил? Да, Господ го направи, но в него има сила да изправи всичко. И един ден Господ ще оправи света. Аз ви казвам: Проверете един закон в света! Намерите се в едно безизходно положение, опитайте Господа тогава! Ако вие искате да опитате великата Истина, кажете си в душата: Ако всичко това Господ е създал, от сега грях не правя. Кажете ли си така, всичките ваши недъзи, умствени, сърдечни и волеви, всичко туй ще изчезне и вие ще бъдете свободни. Аз употребявам вашия израз, защото Господ вас не ви е създал. Роденият от Бога грях не прави.

Сега често някои ми казват: Учителю, кажи една дума! Но като се каже думата „Учител“, аз подразбирам друго едно значение. Аз разбирам, че в света има само Един Учител, Един е Той! Един е Този, Великият Учител. Когато аз разпаям туй, моят ум другояче мисли. Ще ви приведа един пример. Тази сутрин, беше се вече съмнало, седя в стаята си и съм дълбоко замислен. Ключът на лампата ми е затворен. Седи при мене един мой приятел и веднага лампата светва. Казвам си тъй, по човешки: Как така съм оставил лампата да свети? Простирам ръката си да я изгася. Казвам си: Тия отвън, по инсталацията, си играят с електричеството, играят си с тока – ту го пушат, ту го спират. Чакай да затворя ключа! Затварям ключа, тя пак светва. Казвам: Лампата свети и при затворен ключ. Отварям я, пак свети. Питам този приятел, който седи при мене: Какво става? Той ме пита: Ама възможно ли е? Значи електричеството и като е отворено, се проявява, и като е затворено, се проявява. Аз мога да ви обясня това и научно, но изведнъж се спирам и какво виждам! Един мой заминал приятел дошъл и ми казва: „Аз искам да ви кажа, че едно време живях между вас и като тази лампа светих, та сега искам да ви обърна внимание.“ Неговото име е Иван. Казвам му: Как си ти от онзи свят? Какво правиш? Добре дошъл! – Много добре, авангард съм изпратен в България, идем вече отгоре! Е, вие какво ще кажете сега, като ви разпаям този анекдот? Да оставим това дали вие вярвате или не. Онези, които вярват, считат това за една действителност, а онези, които не вярват, считат това за един мит, разказ или за една басня, тъй хитро скроена от мене. Но както и да е, питам тогава: Красивото в живота, в какво седи? – Красивото в живота седи в общението с Бога на Любовта. Туй, което разширява сърцето, туй, което дава

светлина на ума, то е само когато срещнеш едно същество, на което сърцето трепти като твоето, когато видиш неговата светлина, когато видиш неговата воля, която действа като твоята. Този човек е разумен и тебе е приятно да говориш с него. Само между разумни хора може да има едно разумно общение. Някой те погледне и набързо свали погледа си надолу. Аз считам хубав поглед този, да те погледне някой с една нежна усмивка, а не да те погледне и после да свали крадливо надолу погледа. Така прави младата мома. Тя иска с това да покаже, че има срамежливост. А какво нещо е срамът? – Срамът дойде, когато хората съгрешиха. Когато направиха едно престъпление, те се усетиха голи, туриха си дрехи. Не е хубав този поглед, да се погледне някой тъй нахално, с един хипнотичен поглед. Хубав поглед е мекият поглед. Да те погледне някой с един мек, нежен поглед и да каже: „Братко, в името на Бога на Любовта, който живее в мене, аз съм готов да извърша всичко онова, което е за твоето добро“. И когато той ме погледне, да каже същото.

Сега това не е едно учение, да знаете как да сте спрямо мен. Не, аз за това не се нуждая, но всеки да погледне така към всеки един страдущ. Колко страдущи, колко вдовици има, колко бедни има, те не се нуждаят само от дрехи, от обувка. Колко хора има, които зимно време хвърлят обувката. Не само от това се нуждаят хората, но от една вътрешна подкрепа. Казват: Мил поглед искам. Какво е милият поглед? – С мил поглед се предава нещо. Когато аз кажа: Ето, този човек беше много добър, но сега не е такъв, прав ли съм? Може ли човешката душа да се измени? Ще ви дам един пример. Майката обича детето си. Тя го милва, целува. Бащата донесе бонбончета, ябълки, и то си хапва от това-онова. Майката казва: „Хайде, мама, хай-

де, хапни си!“ Но по едно време се разстройва стомахът му. Кой е виновен? – Майката. Тя го вземе, тури в коритото вода, измие го, то стане чисто. Та сега всичко туй, което вършат хората, това са малките деца, които са оставили своите извержения. Какво правим днес хората? – Уловим престъпниците и ги съдим според законите. Не, сега ще постъпим като майките. Ще вземем коритата, ще ги измием и те ще станат чисти. Ще кажем: „Тъй, мама, друг път няма да правиш така, няма бонбончета“. Казвате: Туй е една философия, която не търпи никаква критика. А съвременните закони търпят критика! Кой от съвременните закони търпи критика?

И тъй, ангелът на Любовта трябва да се допре до нас. Кой е този ангел? Единственият ангел, който ние знаем, който се е въплътил на Земята, който е страдал, това е Христос. Той е един от ангелите. Той е ангел Господен. Той е наречен още и Син Божий. Ангелът е служител Божий. Следователно първият ангел, който е слязъл на Земята, Той е Христос. Той е единственият ангел, който е облечен в плът и кръв. Единственият ангел, който е закован на кръста, това е Христос. По това се отличава Христос, един от Великите Учители, че Му забиха гвоздеи. Историята не помни друг човек, който да е бил закован. Следователно истинският ангел се отличава по това, че той носи белезите на това заковяване. Мнозина искат да носят Христовото име. Някои ми казват: Христос е дошъл на Земята, еди-кой си е Христос“. Казвам: Аз се радвам, но вижте ръцете му пробити ли са. Ако са много меки и нямам дупки, той не е Христос. После, вижте и краката му, вижте и сърцето му. Тази дупка седи ли в сърцето му? Той я носи. Някои казват: Как ще познаем Христа? – Пет белега носи Той: Два на краката, два на ръцете и един на

сърцето. А, казват някои: Учителю, да ви прегърна и да ви целуна. Ти, който не си бил разпъван, можеш ли да целуваш? Разпъваният може да го целуне онзи, който е бил разпъван. Болният може да влезе в положението на болния, но здравият в положението на болния не може да влезе, той може само да му послужи. Следователно, ако ние не минем през онази дълбока опитност, през която Христос е минал, ако нашето сърце не се закваси с онази дълбока самопожертвователност, през която Христос е минал, как ще служим на Бога? Сега казват: Христовата кръв ще ни очисти. Коя е Христовата кръв? – Това е великата жертва, великото учение на Любовта. А сега всички църкви от хиляди години турят венци, чакат пришествието Божие. Казват: Идва Господ! И ние казваме: Идва Господ! А те казват: „Не слушайте този проповедник, той е малко смахнат, има време още. Аз няма да се спирам върху това, те са наши братя и те са прави, и аз съм прав. Техните часовници са на турски, моят е алафранга. Казвам: Приятели, една грешка има, вашият часовник е на турски, чакайте да ги преведем под еднакъв знаменател. И тогава, като ги извадим, ще видят, че и те са прави, и аз съм прав. Времето е дошло, само че нашите часовници не са верни. Казвам: Христос иде! „Нека малко се позабави, че да се очистим от греховете си.“ Казвам: Според Христовото учение може да се очистим веднага. Кажете: „Аз служа на Христа“, и раздайте всичкото си имане! Казва: Аз ще го раздам, но ще оставя за себе си поне 10 000 лева. Не, всичкото си имане ще раздадеш, а пък ако нямаш да раздадеш, не раздавай нищо! Помня, преди 10 години, един богат мой приятел, доктор Миркович, ми казва: „Слушайте, Учителю, да ви оставя настойник на моето богатство“. Казвам му: Аз не се нуждая да ставам настойник на твоето имане, но ще

ти дам един съвет. Ако искаш да изпълниш точно волята Божия, ще раздадеш всичкото си имане на бедните и тогава ще работиш с мене. Но понеже имаш много роднини, да не кажат, че сме ти опетлили ума, ти ще продадеш имането си и ще го раздадеш на тях. Не трябва да се опетни името Божие, да не кажат, че вървиш подире ми. И така направи той. Един от братята на доктор Миркович, като умря, остави след смъртта си около 40000 лева, които завеща за направата на един параклис, обаче роднините му взеха парите и ги разпределиха помежду си. Явява се на сън той на брата си и му казва: „Моля ти се, не мога да бъда спокоен, иди кажи на роднините да раздадат богатството ми на тази църква, за която съм го определил.“ Аз му казвам: Брат ти, като жив, трябваше да си уреди въпроса, сега нека той сам да си го урежда. Аз не обичам да се занимавам с уреждането на материални работи. Така направи и ти, за да нямаш после неприятности. Някои казват за някого: „Богат човек е този, нека дойде между нас.“ А, користолюбива е вашата цел! „Ама учен е този.“ Не, користолюбива е вашата цел! Ние искаме хора със сърца. Не че не почитаме този или онзи, нека си е учен, нека си е богат, но ако дойде при нас, нека да разполага с богатството си тъй, както си иска. Ние не искаме да му кажем тъй или иначе да направи. Не, ако иска да изпълни волята Божия, тъй да направи, ако пък не иска да влезе в съблазън със своя живот, нека раздаде имането си на своите роднини.

Сега, този ангел иде! Не е въпрос как аз живея, как вие живеете. Ще ви кажа едно нещо, което и друг път съм казвал: Ако има единствено същество в света, което живее чист и свят живот, това е само Бог! Следователно, единственото за нас е да се съединим с Бога. Някои ги е страх да

се съединят с Бога, да вложат своите капитали в Него. Казват: „Ако се съединим с Бога, капиталите ни ще изчезнат.“ Вие влагате в банките 10-50-100 милиона, не ви е страх, от хората не ви е страх, но като кажем да ги внесете в Христовата банка, казвате: „Христос е много щедър, ще ни хвъркне капитала.“ Не, духовният свят си има статистика, има си и банки, но по какво се различават тия банки от светските? Там никой не краде, дивиденди не се губят. Нито стотинка се губи от тях. Кой каквото си е изработил, то си остава за негова сметка. То е красивото в света. Онзи, който живее добър живот, съответното му се връща; онзи, който живее лош живот, и нему съответното се връща. За всяко нещо си има сметка. А добрите хора там са много щедри. Като те намерят беден, дават, но пари назаем не дават. Днес си гладен, за обяд ще те нахранят, а за утре вече е друг въпрос. Там за пари не те уславят на работа. Ако отидеш на лозето, ще работиш без пари, ще оставят на твоята добра воля и като се върнеш вечерта, ще те нагостят много добре, без да ти платят нещо. Но законът у тях е следният: Този човек, у когото си работил веднъж, можеш през целия си живот да отиваш да ядеш при него. Ще кажете: А, то е много добре. Ние сме икономисти, един ден да работиш и после – Аллах-бабам – осигурена работа!

И тъй, трябва да оставим този ангел на Любовта да се докосне до вашите сърца. Днес е денят! Но във вас не трябва да има туй състояние, от което хората полудяват. Полудяването в света произтича от един закон: Щом човек се раздвои в своите убеждения, той полудява. Туй трябва да го знаете, а не че доброто учение полудява хората. Всеки, който се е раздвоил, всеки, който не е изпълнил волята Божия, все полудява. И съвременният свят към това оти-

ва. Единственото нещо, което може да ни направи трезви, е да имаме една основна мисъл: От Любов да служим на Бога и като Сафрио да не осъждаме никого. Ще дойде осъждането, но във всички случаи да кажем: Аз съм причината за това. Някой път, като ви говоря, говоря, казвам: Тия хора са добри, тия хора са способни, аз съм причината, че не ме разбират, трябва да намеря някакъв метод да им разправя хубаво, има в тях добро. В мене е погрешката, аз трябва да направя още по-големи усилия. Тъй говоря, за да бъда положителен. Щом кажа, че погрешката е у вас, аз съм на отрицателната страна. Аз не се отричам от злото, нито от доброто. Доброто аз направих, и злото аз направих, но аз, който мога да направя туй зло, мога да направя и доброто. Сегашните хора обаче са на другата страна. Щом дойде за доброто, казват: „Аз направих това добро“. А щом дойде до погрешките, там ги няма. Ще бъдем доблестни да признаем своите погрешки пред себе си, да се разтърсим и да кажем: „Слушай, приятелю, ти още не си живял по закона на Любовта. Сега, според туй учение, някои искат да знаят дали живеят по закона на Любовта. Аз ще ви дам един начин, и за млади, и за стари, да разберете дали живеете според Любовта. Влезте в един дом веднъж, дваж, три пъти. Ако в този дом става подобрение, вашите влияния са добри, Любовта ви действа. Но ако след като влезете в този дом, произведете една малка дисхармония, нямаме Любов. Мнозина имат особена тактика, особена психология. Те, като влязат в един дом, гледат дали мъжът или жената е по-съобразителна, искат нея или него да ги предразположат. Гледат да задоволят единия от тях. Не, ти като влезеш в един дом, ще бъдеш и към мъжа, и към жената, и към децата честен. От твоето сърце ще блика Любов и на всички същества, които са излезли от Бога,

ще гледаш като на живи души, ще гледаш с чист поглед, няма да имаш никаква задна мисъл. Това е Христовото учение, което всякога можем да приложим. Така ще бъдем щастливи.

Този Господ, който ни говори, Той не е отвън, Той е вътре в нас. Той ни говори, говори, говори. Страданията, мъченията, нещастията, това са истинският Божествен език. Страданията, това са според Божествения език въздишките. И когато видя, че някоя жена въздъхне, аз не се смея тогава, но казвам: Научила е едно нещо. А щом се засмее, казвам: Ти още граматиката учиш. Щом видя сълзите й, казвам: Тя е на правата страна, тя чрез въздишки мисли. Казват: „Слабохарактерна е.“ Не, онези, мъж или жена, които плачат и въздишат, в моите очи ги турям много високо. Чудни са хората! Казват: „Тя е баба, плаче.“ Питам: Какво шеше да бъде, ако времето не плачеше, ако слънцето не печеше? Ами че тогава печенето на слънцето не е ли бабешка работа? То е същият закон. Плаче човек, но в тия сълзи се крие нещо. Някой път и небето плаче, но в тия сълзи растат цветята, зреят плодовете и ние живеем и растем. Много пъти, като видиш на очите на майка си или на баща си две сълзи, те действат на децата много повече, отколкото ако им говорят. Свещени са тия сълзи! Сега да не отидете на другата страна, да мислите, че всички сълзи са свещени! Не, два вида сълзи има. Има актьори на сцената, които турят зад ушите си по едно мехурче, пълно с вода, съединено с конче, та като се натисне, да пусне вода, да даде вид, че плаче. Не е плач това. Вода е това! Друг пък ще го убиват. Тури под дрехата си един мехур, дебел около една педя, пълен с червена течност, че като се яви на сцената, другият го мушне с ножа и протече буйно онази червена кръв. Това не е истинска кръв. Боя е това. Казват

за него: Плаче той. Но какво? – Вода е това! „Кръвта му изтече.“ Каква кръв? – Кръвта на онзи престъпник, боя е това! Като боднаха Христа, кръв и вода протече от Неговото сърце. Това е истински страдащият човек.

Туй учение е за новите хора. За тях казват, че са сектанти. Не, те не могат на учението на тия сектанти и най-малкия пръст да обърнат. Пък сегашното веруя! „Ама тъй е казал Христос.“ Какво е казал Христос? Христос е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, а ближния си, като себе си.“ Или: „Който се гневи на брата си без причина или който рече напразно всяка реч...“ Това са писани неща. Защо тогава да притуряме на Христа това, което не Му идвало на ум да каже? Ако на нашата планета, до времето на Христа, се явил един ангел на Любовта, и след Христа пак ще се яви този великият, и Любовта Му ще бъде по-голяма. Като се яви по-рано Христос, Любовта Му не беше тъй голяма, че да поправи света. Но този път, като дойде Христос, Любовта Му ще е по-голяма и ще може да оправи света. Като Го туриха на кръста, Той каза: „Този път аз пропуснах нещо, взимам го предвид, но втори път като дойда, няма да го пропусна.“ И сега Христос, като дойде на Земята, ще донесе това новото нещо. Разбирате ли? Вие ще бъдете зрители на тази новата култура, на туй Божествено благо, и ще разберете, че вътре във вас, във вашите сърца, във вашите умове, във вашите души има нещо ново, туй, за което не сте сънували. И Павел казва: „Има нещо, за което не сте нито помисляли, нито сънували.“ И онова, което Бог ви е приготвил, то е скрито във вашите души.

Та, не се забавлявайте с вашия свят, т.е. не отвличайте ума си! Отворете сърцата си, сега са последните вре-

мена в света! И ако чакате да дойде друга епоха, вие ще останете назад. Може да дойде друга епоха, но сега е време за работа.

Казва се: „И допре го до устата ми и рече.“

Какво рече? – Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и с всичко, което се крие в това сърце. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум и с всичко, което се крие в този ум. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа и с всичко, което се крие в тази душа. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си сила и с всичко, което се крие в тази сила. И да възлюбиш ближния си като себе си и туй, което се крие в ближния ти.

Това е великият закон, който Христос носи сега на Земята!

Беседа, държана на 20.I.1924г.

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ?

Тогава пристъпи Петър при Него и рече: „Господи, до колко пъти, ако съгреши брата ми, да му прощавам, до седем пъти ли?“

(Матей 18:21)

Съвременният културен живот, аз го наричам „живот на спор“. Това е от хиляди години така. Хората спорят, но този спор съществува не само между хората, съществува и между най-дребните буболечици; и те спорят за нещо, разискват, важни въпроси разрешават. Естествено, този спор на сцената се явява като едно странно явление, явява се тъй нареченото чувство на обида. В човека има едно чувство на обида. То е чувството на личния човек. Някои мислят, че само хората съзнават, че са личности. Не, има и малки, дребни същества, които съзнават, че са личности, т.е. разбира се, схващането на животните за личността не е такова, каквото на хората.

Сега ние ще се спрем върху онова вътрешно схващане за обидата. Обидата често нарушава вътрешното равновесие в живота. Вие може да имате едно прекрасно настроение, но една дума, казана не на място, може да наруши цялото ви равновесие, да се върнете дома си неразположен духом и цяла нощ да не можете да спите. Нас може да

ни утешават, че трябва да простим, че трябва тъй да направим, иначе, но защо трябва да простим? Сега Петър спори, види се, той е бил малко запознат със законите на вероятностите, и пита Христа: „Според закона на вероятностите до колко пъти трябва да се прощава, до седем пъти ли?“ Казва му Христос: „Не до седем пъти, но на седемдесет места по седем“. Той се намери в чудо. Казва: „Тази математика е много сложна“. На седем места по седемдесет пъти! Целият ни живот ще отиде в прощаване. Е, представете си, 490 души да седят на вратата ти и да казват: „Прости ни!“ – и всичките да седят по 5 минути, докато им простиш. Представете си да идват толкова души през годината, да хлопат на вратата ти, да идват по толкова пъти и всеки да седи по пет минути, а ти да ги прощаваш само! Царете, за да избягнат тази неприятност, често издават един манифест, един общ указ, с който изведнъж прощават всички, че видели ги, не ги видели, прощават им, за да не ходят да ги безпокоят. Но това не е прощаване.

Сега аз ще подведа този въпрос малко по-другояче. Някои го разглеждат по църковному. Ние сме слушали, слушали, казват: „Да си простим!“ Защо ще прощаваме? То е прощаване, без да е простил; извинение, без да е извинил. Това са празни думи. Някой ви пита: „Ако колата, с която ще прекарвам своето брашно и с която отивам на далечен път, се счупи, до колко пъти трябва да я поправам? Аз ще кажа: До тогава, до като ми служи, ще я поправам, защото без нея не може да се кара. Тя е една необходимост. Следователно прощаването, това е поправяне на колата. Счупила се тя. Представете си, че един кон ви ритнал някъде. Трябва ли да му счупите краката? – Трябва да му простите, понеже той ви е необходим. Сега някои разглеждат ближния като един посторонен човек. Не, този

ближният ти човек е близен, защото той е една необходимост за тебе, ти трябва да му простиш. Трябва да му простиш, защото не му ли простиш, твоята каруца е счупена и ти сам ще носиш брашното на гърба си, нищо повече! Окултният закон казва, че с каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери. Това са положения, които трябва да се различават в живота ни, за да стане сносен. За пример, вие може да ме слушате, че трябва да си прощавате, без да разбирате закона. Казвам: Трябва да си прощавате. Казвате: Може ли? – Може да си простим, защо не? Ако след като се върна от разходка, питам: До колко пъти трябва да си чистя дрехата, този въпрос на място ли е? Определено ли е по колко пъти трябва да я чистя? Всеки ден трябва да я чистя, тя ми е необходима. Всичките лепенца, колкото ги има, все ще се очистят.

Защо трябва да простите на своите близни? В този закон за прощаване седи следующата опасност. Ако ти не простиш на своя близен, в тебе ще стане едно подпушване, едно благо ще се образува и там ще почнат да се образуват милиарди микроби. И най-първо ти, със своите деца, ще бъдете подложени на тази отрова – нищо повече! Следователно за твоето благо не само че не трябва да се подпушваш, но ще простиш на своя близен, ще направиш един канал, чрез който изтичането да става медлено, да не образува никакво благо, да няма никакви условия за тези милиарди микроби. Сега някой ще възрази: „Ама туй е егоистично!“ Ами че кое не е егоистично в света? Кои неща не са егоистични? Някой казва: „Всичко е егоистично“. Не е тъй. В егоизма има две страни: Има егоизъм по възходяща степен, има егоизъм по низходяща степен. И нека разберем тази дума, тя си има своята добра страна. Да съзнаваш, че си едно разумно същество, изпатено на Земята

да извърши волята Божия, че са ти дадени известни сили, известни способности, известни богатства, с които да разполагаш, туй състояние у тебе го наричат личност. Сега мога да го обясня. Ако вие изпълните вашата длъжност по най-благороден начин, да услугите на вашия ближен, както е в реда на нещата, ние казваме, че вие сте една благородна личност, едно благородно „аз“, едно благородно „его“. Ако обаче вие служите само на себе си, ние, във втория случай, наричаме такъв човек егоист, човек, който се е превърнал в молец. Питам: Малецът, който е преминал от една дреха в друга, придобил ли е нещо? Какво спечелва? Някаква печалба има ли? Попитайте го какво е спечелил от тези дупки? Той е направил няколко тунели. Питам го: Колко ти платиха за тези дупки? – Нищо! Ако те срещне тази модерна госпожа, ще те пипне между ноктите си и ще те убие. Дрехата е обаче пак пробита. Питам: След като намерите молеца в сандъка, дето дрехата е пробита, какво ще му дадете? Аз зная: Смъртно наказание – тъй както държавата постъпва. Вие сега се бунтувате, че държавата е прокарала един закон, според който всеки едного, когото заловят с оръжие или убие някого – смъртно наказание! А вие като намерите, че един молец пробил някоя дреха – смъртно наказание! Каква разлика има между държавата и вас? Казвате: „Тук хора се убиват“. А тук молци! Да, молец е той. Онзи, който може да убие един молец, за в бъдеще ще може да убие един човек.

Ние разсъждаваме детински, казваме: Какво съм направил, моите грехове са много малко. Да, една паяжина няма да те обеси, но 100 000 паяжини, като се съединят, могат да направят едно въже, и да те обесят с него. Едно време, когато Господ изпратил паяка в света, тогава той бил много благороден, изтъкал една тънка нишка. Като се

върнал на Небето, питали го: „Защо изтъка такава тънка нишка, защо не изпреде нещо по-дебело?“ Той казал: „А, Господи, като видях колко са лоши хората, разбрах, че ако направя дебело въже, ще се обесват. Разбрах ги какви са и се опасявам за тях“. Господ похвалил паяка, че направил тънка нишка, за да се не бесят хората. А сегашните фабрики изкарват въжета, дебели като ръката, че не един човек да се обеси, но 10 души да се обесят с едно такова въже. Всичко в света зависи от съчетанието на нещата. Ако няколко малки погрешки в живота ви, по отношение към вас, се съчетаят така, че да образуват едно дебело въже, вие имате един дух на непростителност в себе си и казвате: „Няма да му простя. Той ме обиди кръвно“. Питам, чисто по търговски: „Ако не простиш, какво печелиш?“ Ако печелиш, добре, не прощавай, но нищо не печелиш. Печалбата в моралния свят всякога стои в негативната страна, а загубата – в положителната, т.е. печелиш ли пари на физическия свят, в моралния свят губиш, и обратното. Като прощаваш, ти печелиш. Като не прощаваш, ти губиш. За да прощаваш, изисква се силен човек. Да прости, това може да направи само силният човек, човекът с воля, а да не прости, това и бабите могат. Характерът на човека се показва само при условия, дето неговата воля може да се прояви. Във физическия свят войникът, като извади ножа си, колкото повече хора убие, толкова е по-силен, но в духовния свят законът е обратен. Там по никой начин не можеш да убиеш един човек. Ти можеш 20 пъти да му отсечеш главата, тя пак отива на мястото си. Отсечеш я, пак се връща. Е, тогава как ще можеш да му отсечеш главата? Можеш да го мушкаш и 20 пъти, и пак не умира. Разправяше ми един мой приятел, сънувал един сън, той е следующият: „Влизам в стаята си, виждам един разбойник, отваря

касата ми и задига всичкото ми богатство, всичкото ми злато. Изваждам камата си, мушкам го, той седи. Мушкам го още един път, не умира. Той държи златото и не го дава, а гледам, кръв не тече от него. Гледам го, той ми казва: „Слушай, защо си толкова будала, аз съм фантом, не можеш да ме мушкаш!“ И ние, съвременните хора, илюзорните неща в живота считаме за умни. „Аз“, казва, „трябва да го мушна.“ Ами че ти можеш ли да познаеш, че си го мушнал? Ако си го мушнал, то е много добре, но вие сте като онзи войник, цял ден мушките онзи сламеник. Питам: Какво е спечелил този войник? – Научил се да мушка, за бъдещето се приготвява. Да, готви се, но онзи съвременен картечен огън и онези бомби не му позволяват да мушка. Отиде вече мушкането! Освен че не може да мушка, но 4-5 м. седи той заровен долу в земята със своя нож. Значи, мушкането е излишно. Казва: „Аз трябва да го мушна“. Е, как мислиш? Няма ли друг начин за воюване? – В духовния свят има други окултни сили, които работят, и те са по-страшни от съвременния картечен огън.

„По колко пъти да прощаваме, по седем пъти ли?“

Числото седем е число на съвършенство. Христос му казва: „До 70 пъти по седем“. Защо не му каже 7 по 7 пъти, а туря една нула отзад? Числото 7 без тази нула е число безплодно. Христос казва: „Ще трябва да се размножаваш“. Тази нула представлява Любовта. Всякога зад прошката трябва да седи Любовта. Някои казват: Това, жената е само чувство. Не, не, единственото здраво нещо, което крепи живота, то е тази нула зад 7-те. Тя е гаранция на света. Не са нашите мисли, които крепят света. Това са онези наши деликатни чувства, на които днес се смеят. А, казват, това са детински работи! Ами кои са мъжествени работи? Да допуснем, че вие имате всичките скъпоценности

в света, да допуснем, че вие имате всичкото богатство, а Господ ви затворил гърлото, затворил ви стомаха, червата ви се преплели и не можете да ядете. Питам: Какво струва това ваше богатство? Да допуснем, че вие имате всичката красота, но очите ви се повредят, какво струва вашата красота? Да допуснем, че вие имате много приятели, които говорят много хубаво, сладко, но слухът ви се повреди, какво ви струва това хубаво, сладко говорене? Значи грехът, туй чувство на егоизъм, за което не сме готови да простим, то покваря най-хубавото, най-благородното в нас. Значи, за благо на своята душа трябва да простим. Любовта изисква да се премахне всяко недоразумение, тя не търпи недоразуменията. Само така ще дойде тя. Този Божествен закон е всякога готов. Вие може да направите опита си, както искате. Ако вие простите, трябва да простите в душата си, в себе си, а не само да разгласявате, че сте простили. Да простите, без да разгласявате. Аз съм срещал и мъже, и жени, тръгнат да разправят, че простили. Казват: Аз му простих. Не, онзи, който разправя, че е простил, не е простил. Като простя, трябва да имам туй самодоволство в себе си, че съм простил. Какви са признаците на прощението? По какво се познава, че съм простил? – Аз имам връзка с Бога вече. Нищо повече! Щом простя, както Бог иска, веднага ще дойде в ума и сърцето ми светлина и топлина и в душата си ще се усещам силен и мощен. Прощаването е вътрешен процес. Някой път аз мога да кажа, че съм простил, а като се върна вкъщи, пак изскочи грехът в ума ми. „Аз прибързах, че му простих, трябваше малко да го оставя да се помъчи.“ Мъжът и жената се скарват, тя решила в себе си да му прости, но не го изявява на дело. Сутринта не му направя леглото, не му очиства обувката, не му сготвя, а като дойде той да ѝ говори, тя си обръща

лицето или излиза навън. Някой път тя излиза, той върви отподире ѝ, така вървят 1-2 ч. И после, като дойдат въщи, той ще ѝ говори доста любезно, но тя отива на другата страна на стаята. Той на едната страна, тя на другата страна, и започват да се разхождат из къщи. Той върви, тя върви, и по цели часове спорят, че туй било, онуй било. Цял ден спорят и най-после вечерта се върнат примирени. Примирение станало! Но какво примирение? Той обещал да ѝ купи хубава шапка, чепичета, копринена рокля, един златен часовник, златна верижка. После жената казва: „Аз му простих. Той е доста чувствителен. Благородно сърце има“. Да, той е чувствителен, защото дал. От своя страна той е постъпил много благородно, но жената не е постъпила благородно. Той съзнал своята погрешка и искал извинение, но ти си използвала неговата слабост, наложила си му глоба и казваш: „Аз му простих“. Не, не, това не е прощаване.

Петър запита Христа: „По този път ли, тъй ли да прощаваме? По седем пъти ли да прощаваме?“ По 7 пъти, значи да имаме подарък златни часовници. Казва Христос: „Трябва да прощавате 70 пъти по 7, и то без часовници“. Прощението изключва всички тези работи.

Сега ние, съвременните хора, трябва да се пазим от самоизмамата. Преди няколко дни един приятел ми разправяше един анекдот. Аз ще ви го приведа. Двама млади, от доста завидно положение, се залюбват, но и двамата имат по един недъг, който старателно крият един от друг. Момъкът имал едно изкуствено око, но никой не знае това. И момата имала едно изкуствено око. На момъка било извадено дясното око, на момата – лявото. Момъкът бил с черни очи, момата – със сини. Оженват се те и в продължение на 5 години тъй изкусно водят живота си, че нито той, нито тя подозирала измамата. Той мислил, че негова-

та възлюбена имала и двете си очи здрави. И тя мислила, че очите на нейния възлюбен са здрави. И двамата мислили така. Една вечер отиват на бал, върнали се малко пийнали, а във било така студено, както сега. Легнали си веднага. И двамата набързо си свалили окото и в бързината си забравили кой къде го оставя. Сутринта, като станали, жената в бързината си взима окото на мъжа си – черното, и си го туря. И мъжът, става изведнъж, и той туря по погрешка нейното око. Гледа по едно време, едното око на жена му – черно. Чудна работа! Да не би да ѝ е станало нещо снощи от бала? Как тъй? „Ами че твоето око пък е синьо, как тъй?“, казва тя. Едва тогава и двамата разбрали, че са с по едно око и са разменили очите си. Аз не бих имал нищо против, ако ние можем да разменим така тия Божествени Добродетели, но разменяване може да стане само в нашите грехове. Добродетелта никога не може да се размени, но грехът – всякога може. Този закон е най-ужасният закон в света. Туй, против което човек въстава най-много, то ще му дойде до главата. Забележете това сега, то не е играчка. Туй, което не искаш, то ще ти дойде до главата. Ако ти искаш да изгониш туй малко зло, от което не си доволен, непременно ще ти дойде по-голямо зло. Този закон, по отношение закона за Добродетелите, действа в обратен смисъл. Ако малката Добродетел не искаш, голямата не идва. За пример, имаш едно малко благородно качество, но ти не си доволен от него, не си благодарен; бъдете уверени, че щом не си доволен от него, голямата Добродетел няма да дойде. В злото, ако не си доволен от малкото зло, голямото зло ще дойде, а при доброто е обратно. Ако не си доволен от малката Добродетел, и голямата няма да дойде. Действително, една от най-малките Добродетели, това е да простиш! И защо хората не искат да про-

щават? Казват: Да прощаваш, това е детинска работа. Да прощаваш, това аз считам най-малката Добродетел.

Върху тази най-малката Добродетел почива цялата съвременна култура. Въгрешното устройство на цялата тази култура почива върху тази прошка на Земята, върху тази почва. И плодородието на Земята почива върху прощката. Ако съвременните културни хора биха държали една статистика, щяха да забележат един велик закон на причини и последствия. Ще забележат, че всички гладни години, че всички епидемически години се дължат на липсата на тази най-малка Добродетел. Липсва ли тя, веднага идват тези велики катастрофи. Най-първо започват между самото общество, за пример започват между църквите. Вземете сегашните верующи, християнските верующи. Явява се гонение между една и друга църква, коя от тях е на правата страна. Аз наричам права църква само онази, която прилага закона на прощението, прилага Любавта. Тя не трябва да вижда погрешките у брата си. И онзи, който вижда погрешките, трябва да знае как да ги поправя, трябва да знае един закон за изправяне на погрешките. Даже и в себе си, като виждаме погрешките, има един закон и трябва да го знаем, трябва да знаем как да изправяме погрешките си. Ами че туй е цяла наука! Някой казва: Аз не мога да бъда мек. – Ще бъдеш мек. Това е цяло изкуство! Ще бъдеш учтив. Това е изкуство! Ще разсъждаваш. Това е изкуство!

Много християни, като вземат Евангелието, четат стиховете и казват: „Христос това е казал, онова е казал. Не е важно само какво е казал Христос, но в казаното от Христа има толкова методи за приложение! Тези методи вие учили ли сте ги? От сега нататък трябва да се учите да ги прилагате. Вие цитирате стиха и казвате: „Трябва да се обичаме“. Е, това е само едно философско разсъждение. А да

знаеш да обичаш, без да подозират това хората, то е цяло изкуство! Онзи човек, който е научил великия закон на Любовта, ето какво може да направи. Ако той влезе в едно общество, дето хората се карат, веднага се изменя духовното им състояние. Те ще се парализират и веднага в тях ще дойде една вътрешна топлина, изобилие ще дойде. Всички съвременни хора имат едно изобилие. За пример, сегашните християнски народи, сегашните европейски народи, в тяхна сила и власт е да поправят сегашния свят. Америка, Англия, Франция, Германия, навсякъде, в тяхна сила е да поправят сегашното общество. Те не са в сила, защото не искат. Църквата също е в сила да изправи всички свои недъзи. И често в Америка или тук в България, или другаде, една църква ще дава бал, за да събере малко пари за бедните. То е смешно! Защо чрез балове? Аз нямам нищо против игрите, може и чрез танци да се помогне, но това е един от хилядите и милионите начини за помагане на бедните. Защо само чрез танци? Другаде пък ще се дава концерт в полза на бедните. Защо само чрез музиката? Някои ще държат сказки. Защо само чрез говорене? Ние ще се опретнем всички на работа, всеки ще отиде при ближните си и ще каже: „Слушайте, ние имаме една наша сестра, трябва да ѝ помогнем. Макар че нейното поведение е такова и такова, но ние трябва да ѝ помогнем, такава е волята Божия“.

В съвременното общество съществуват много заблуждения, които спъват хората в тяхното развитие. За пример, казват: „Времето ще поправи нещата“. Това е първото заблуждение. Второто заблуждение: Бог ще оправи нещата и света. Третото заблуждение: За в бъдеще, когато ние се развивем, когато станем силни и богати, тогава ще оправим света. Това са все заблуждения! Значи Бог досега не си е

оправил работите, че за в бъдеще ще ги оправя. Божиите работи абсолютно са оправени. Бог няма какво сега да ги оправя. Времето пък, то има съвсем друго предназначение. Времето не е създадено да оправя живота. Времето само хроникира нещата, то е една справочна книга. Като отидеш при времето, то ще ти каже: „Господине, преди толкова и толкова хиляди години ти направи тази погрешка“. То е справочна книга. Ние казваме: Времето ще изправи живота, Господ ще изправи живота. Не, нито Господ ще изправи живота, нито времето ще изправи живота, а ти ще си кажеш: Аз ще оправя живота си съобразно Божиите закони! Аз зная какво иска Господ от мене. Всеки ден трябва да туряте в ума си тази мисъл. Щом някой сгреша, Господ му казва: „Покажи Любовта си!“ Е, в какво ще покажем ние своята Любов? Има два начина. Аз съм правил много опити и съм дошъл до следующето заключение. Всяко насилие, всеки лош поглед, всяко лошо чувство, всяко желание да убиеш, всички тези неща са негативни и не носят нищо добро в света. Даже и един светия, даже и един благороден човек, ако употребят едно насилническо средство, то е в техен ущърб. Онзи, който е поставен на това насилие, той може да се ползва, но онзи, който прилага насилието, нищо не се ползва. Затуй много по-добре е да бъдем индиферентни, но с търпение да издържаме погрешките на един свой брат. Не трябва да се наказва, но трябва да му се каже нещо. Ще го повикам, ще му разправа приятелски, разумно, всички причини и последствия от тази негова погрешка. Имате син, който отива в странство. Баща му има 10 000 лева, а той започва да се хвали, да разправя, че баща му имал 100 000 лева. Един българин, сега той е учител, отива в Америка и започва да се представлява, че е от княжеска фамилия, че е български принц. Нав-

сякъде той минавал добре, отдавали му голямо внимание и почести, но благодарение на това, че баща му бил княз, а той – български принц. Защо прави това? Кой му позволява? – Това е користолюбие! Казват: „Е, като нашата църква друга няма“. Користолюбие се крие в това! „Ама като християнското учение друго няма.“ Користолюбие се крие и тук. Ти опита ли Го? Защо говориш неща, които не са проверени? В името на Истината, ние сме длъжни да говорим само туй, което сме опитали. Казват, че християнството било идеално учение. Аз вярвам, че е идеално, но Христовата вяра ти приложи ли я? Досега не съм я приложил, но за в бъдеще ще я приложа. Колкото е била голяма вероятността в миналото да я приложим, толкова е голяма и за в бъдеще. Същият закон е.

Туй, което засега се изисква от нас, то е приложението на Христовото учение, в дадения случай – да изпълним волята Божия – да простим! Но знаете ли колко е трудно да простим? Не е достатъчно само да простиш, но тъй да простиш, че да не помниш, да забравиш всичко, да не остане в душата ти никакво злорадство. Тази обида, която ти е нанесена, на мястото ѝ да посадиш най-хубавите растения; от туй зло да изкараш най-хубавите плодове. Този човек, който те обидил, един ден да го направиш най-добрия си приятел. Ами че така е! Двама души, които се убиват, които са си направили най-голямото зло, Господ един ден ще ги направи най-добри приятели. Ще им смеси кръвта. Не мислете, че вие можете да се избавите по някакъв начин, да не си простите. Не, по хилядите съчетания, този човек, който ви е направил най-голямото зло, Господ един ден ще го направи най-добрия ви приятел. Ще ви смеси кръвта. Не мислете, че вие можете да се избавите по някакъв начин, да не си простите. Не, по хилядите съчета-

ния, този човек, който ви е направил най-голямото зло, Господ един ден ще го направи ваш брат, ваш господар ще го направи, ваш слуга ще го направи, ще ви постави при всичките възможности и условия да си простите. Ще ви накара да признаете, че този човек, колкото и да е лош, и той си има добри качества. Е, представете си сега, че ти не си простил някому, а той стане цар. Тогава? Но, ако си му простил, този цар един ден ще те повика и ще ти даде едно угощение.

И тъй, главният закон седи в прошката. Ние казваме, че сме верующи, че обичаме Бога, че вярваме в Христа. И затова, първото нещо, християните питат: „Ти вярваш ли в Господа Исуса Христа?“ Сега пък аз запитвам християните: „В какво седи туй верую?“ – Че Христос умрял заради хората. Защо? – За да ги примири с Бога. В какво седи туй примирение с Бога? – Да научим онова изкуство, че когато ние се разкаем, Бог ни е простил греховете. Той ги направил свой дял. Добре, Бог създал този закон, че когато ние се разкаем, Той ни прощава греховете, но по същия начин прощаваме ли греховете на нашите длъжници? Ето въпросът, който остава неразрешен. И понеже този въпрос не е разрешен, всичките спорове, туй честолюбие, туй вътрешно докачение, туй разногласие, този дисонанс, който държи злото, се дължи на онази язва вътре в нас, която остава неизлекувана.

Сега идваме до въпроса: Ами как трябва да прощаваме? За да прощава човек, той трябва да бъде високо интелигентен, много разумен човек. Съвременните християни казват: „Нас наука не ни трябва, изкуство не ни трябва. Науката не струва нищо, изкуството не струва нищо, ние трябва само да се молим на Бога“. Аз питам: В какво седи добрата молитва? Молитва, аз разбирам, първото нещо:

Като се приближим до Бога, да кажем: „Господи, аз се постарях да простя на всички тъй, както Ти си ми простил“. Това е първият разговор. Вие казвате: Аз искам да се разговарям с Христа. Като те срещне Христос, първото нещо, което ще ти каже, е, че не си простил на своите длъжници. Някои казват: Аз прощавам. Не, не тъй. Христос ще ти каже, че ти не си простил тъй, както Той прощава. И ако кажеш най-малката лъжа, току изведнъж Христос ще дрънне със звънеца си, веднага ще дойдат всички онези, на които не си простил, и ще кажат: „Господи, не ни е простил“. Всички тия, на които не си простил, те са хроми, клосни, сакати, те си носят раните. Христос ще каже: „А, братко, хем не си простил, хем знаеш да лъжеш!“ От где иде лъжата? – Когато човек не е изпълнил Божия закон, а иска да се покаже правдив пред хората, той ще тури лъжата. И после ще почне да се извинява, че условията били такива, че Господ тъй направил. Не, не са виновни условията, не е виновен Бог. Като изучавате естествената история, ще видите случаи, дето животни, по-нисши от човека, са направили чудни работи. Има един пример за един гълъб и за един плъх. Случило се, че крилцето и кракът на този гълъб били счупени, та седял няколко дни гладен. Това забелязал един плъх и започнал да идва редовно да му донася зрънца, докато крилцето и кракът му оздравеят. Ще кажете: Това е приказка! Не, това е факт. Зародило се у този плъх едно чувство на милосърдие. Ако у един плъх се зароди чувство да отхрани един гълъб, ще бъде чудно, ако в нашата душа не се подигне това чувство, да превъзможнем това, което ни мъчи. И тогава, като кажеш: „Господи, аз простих“, всички онези, на които си простил, ще излязат с хубави дрехи пред Господа и ще кажат: „Да, простил ни е“. Като кажеш лъжа, пак ще излязат онези, на които не

си простил; и като кажеш Истината, пак ще излязат онези, на които си простил.

Казвате: Ама в онзи свят ще има ли виждане? – Ще има, братко, ще има. Сега вие не виждате, защото сте с маски, тогава ще бъдете без маски. Този свят сега е бал-маске, не го знаеш от где е. Не, не, всички тези маски ще се снемат и в онзи свят нещата ще бъдат реални. Сега виждаме колко са неестествени хората! За пример, мъж и жена сядат у дома си, смеят се, шегуват се, това-онова, но идва по едно време проповедникът отвънка. Набожни хора са те! Набожните хора имат една особена маска. Веднага казват: Свещеникът иде! Всички се изправят като войници, посрещат го. Седне проповедникът: „Е, как сте вие с Господа?“ – Много сме добре. Ние постоянно четем Евангелието, колко хубаво е това Евангелие, какви хубави неща са писани за Христа, за страданията Му, за сърцето и т.н.! Свещеникът казва: „Много хубаво, моето стадо, Господ да ви благослови!“ Излезе си вънка, а те след него: Кис-кис-кис! Той се качи на амвона и казва: „Вчера посетих едно семейство, отлични братя са те, четат Евангелието и плачат“. Плачат, да, но това е представление! Свещеникът ще дойде, ще поръси този-онзи и ще си замине. И всички намират, че работите вървят много добре, а всъщност работите не вървят хубаво. Преди повече от 15 години пътувам през селото Гюлекюр за Николаевка, правя една есенна екскурзия, както често ги правя. Излизам към южната страна на селото Гюлекюр, гледам, насреща ми тича един щъркел. Тича, тича, спре се. Дойде до мене, положи си главата на коленете ми, но гледам, едното му крилце, тъй надолу – увиснало. Пипнах го, видях, че крилото му е счупено. Питам: Кой го застави да дойде при мене? Сега аз разговарям с този щъркел. Казва ми: „Господине, какво ще правя, моето крилце е счупено, моите другари за-

минаха, а аз, ако остана тук през зимата, ще умра“. Казвам си аз: Такова нещо е човешката душа, счупило ѝ се крилцето. Всичките души отиват при Бога, а тя остава при лошите условия. Седях половин час да се разговаряме с щъркела, помилвах го, погладих го, разпоредих се пред турците, казвам им: Този щъркел ще го гледате цяла зима, разбирате ли? – Да, ефенди, ще го гледаме. В тях има религиозно чувство. И действително, те го гледаха цяла зима. По едно време, гледам го, той поизраснал малко, питам го: Как си? Е, наместиха ти крилцето и сега можеш да отидеш при Бога. Питам: Кое е това чувство, което накара този щъркел да дойде при мене? Вие ще кажете: Това е една случайност! Добре, второто положение. Някои, които вярват в духове, ще кажат: „Някой дух е влязъл в него“. И това е вярно, този дух ме познава. Едно от двете: Или този дух е дошъл по една случайност, или второто положение – някой мой познат дух е влязъл в щъркела. Ако някой дух е влязъл, какво отношение има той към мене? Ако някой проповедник срещне този щъркел, ще каже: „Е, сега с щъркел ли ще се занимавам? Аз съм проповедник на Словото Божие“. Не, аз казвам: Ако аз не съм в състояние да иждивя половин час да се разговарям с щъркела, с хората никога не ще мога да се разговарям. Като гледам тъй нежно този щъркел, казвам си: Като го помилвам, аз съзнавам, че един ден той ще бъде отличен философ. И после, като ме срещне на Небето, ще каже: Аз те познавам. Как ме познаваш? – Едно време аз бях в щъркел и ти ми помогна в селото Гюлекор. Е, казвам: Това са малките случайности вътре в живота. Ето благодното в нашия живот!

Всяко нещо, което Бог е създал и му е вложил живот, вложил му е и своя Дух. Пред това същество ние трябва да седим с благоговение. Да обичаш Бога, то значи да зас-

танеш пред който и да е човек тъй, че да не гледаш на неговата форма. В Божествения свят аз благоговея пред този човек. Бог е вложил своя лъч, аз благоговея пред него. Следователно, като правим добро комуто и да е, ние го правим заради онази велика Любов, която действа у него, заради онази велика Любов, която блика навсякъде.

И Петър пита Христа: „По колко пъти, Господи, да прощаваме? По 7 пъти ли?“ „Не,“ казва Христос, „на 70 места по 7.“ Но за да можем да развием ние това чувство, трябва да проследим съвременната наука, да проследим философията, тя ще ни научи да разсъждаваме, да търсим причините на нещата. Затова е потребна философията, да научи човека да разсъждава, а не само да се изучават философски системи, да се знае кой какво казал. Човек трябва да изучи и всички естествени науки, да се научи да наблюдава формите на разните растения и животни, да намира разликата между една форма и друга, да изучава разните условия, в които живеят. Той трябва да изучава изкуствата, музиката. Защо? – Всичко това е едно малко тониране, облагородяване, шлифоване на неговите чувства. После, той трябва да изучава обществения живот, да изучава туй, което хората наричат педагогия, да се научи как да се приложи тази велика наука вътре в живота. Защото ние имаме три разумни отношения към нещата: Неща, които се отнасят до нашия ум; неща, които се отнасят до нашия живот, и после неща, които се отнасят до нашата чувствителност, от която именно съвременните хора страдаме най-вече. Ако някой човек не го нахраните, веднага се нарушава неговата чувствителност, той изгубва присъствието на духа си. Всеки човек трябва да се научи да регулира своя стомах, т.е. да регулира своите чувства. Той никога не трябва да употребява излишна храна, излишно ядене, което не може да асимилира. Той трябва

ва да си намери подходяща храна, която да произвежда всякога разнообразие в неговите чувства. Знаете ли какво значи разнообразие? – Разнообразието е закон на доброта. Всяка храна, която произвежда едно тягостно чувство, тя е неестествена храна. Щом е естествена, тя трябва да произвежда радост и веселие.

Сега ние ще приложим закона на прощаването. Можем ли да простим, или не можем? Ще кажете: Как ще се научим да прощаваме? Ето как. Имаш някой познат, комуто не можеш да простиш. Ще седнеш при хляба и ще си кажеш: Туй жито е минало между камъните, смляно е заради мене, пожертвало е живота си заради мене. Имаш едно хубаво теленце или агънце, заклано е, ще си кажеш: Това агънце е станало жертва заради мене. Ще погледнеш дрехите си, ще кажеш: Колко овци пожертваха вълната си заради мене! Ако всичко това стана жертва заради мене, аз не мога ли в дадения случай да направя една жертва, да простя на един мой брат? И то не заради него. А заради кого? – Заради Онзи Великия Бог на Любовта, който седи в дадения случай пред мене, и който ми е дал всичко. Господ никога няма да ви каже: Да простиш! Ако чакате Той да ви каже да простиш, много се лъжете. Не, заради Господа е все едно и когато мразим, и когато любим, Той няма да ни каже нищо. И ако ние не изправим нещата сами, Той ще ги изправи. Ако ние не простим навреме, Той ще вземе този, когото мразим, ще прекара ръката си върху него, ще заличи всичките му язви, ще заличи твоето име от неговия ум, и тогава този човек няма да съществува заради тебе. Той ще го заличи. Господ ще направи него свободен, но ти ще почувстваш една голяма скръб, ще почувстваш, че си едно нищожно същество в света. Някои казват: „Господи, да се махне този, не го искам!“ Виж, то-

ва може да направи Господ, но щом махне него, и тебе ще махне. Не, не, не, в ума на твоя враг и в ума на твоя приятел ти трябва да седиш като една запалена свещ, ти трябва да бъдеш като един любовен обект. Ти трябва да кажеш: „Има в света едно същество на Любовта! От този човек, от неговия живот аз разбирам какво нещо е Любовта“. Тъй трябва да бъде! Но трябва да дълбоки разсъждения.

А сега, седнат някои да спорят за много маловажни неща. Някоя сестра ще каже тъй: Аз живея на Небето. Друга ще каже: Аз пък живея на Земята. Казвам: Сестри, и двете живеете на Земята, и двете живеете на Небето, само че и двете не изпълнявате волята Божия. Това е, което аз зная. Едната живее на Небето и виждам, че и тя не прощава; другата живее на Земята, виждам, че и тя не прощава. Не, не, то е на сцената. Всички трябва да се освободим веднъж за всякога от тези лъжливи измами! Аз познавам Христа. Не, не, рязко и положително. Когато срещнеш един човек, да не ти е отворителен, да не те е страх от него. За пример, срещнеш една мечка и в първо време те е страх от нея. Ще трябва да привикнеш да не те е страх. Ще се приближаваш постепенно, постепенно към нея, докато се научиш свободно да се занимаваш с нея, свободно да се разговаряш. И после тя ще ти каже: Защо те е страх от мене? Аз не съм тъй страшна, както мислиш, не съм тъй отворителна. Знаете ли колко благородни неща има скрити в нея? Знаете ли колко благородни неща има скрити и в най-лошия човек? В затаените кътища на човешката душа се крият добродетели, които тепърва искат условия, за да се развият. И ние виждаме греха, с който е обвита човешката душа, но тя пъшка отдолу и казва: „Няма ли някой брат да ми помогне? Ти си брат, дошъл в името на Христа, можеш

ли да ми помогнеш?“ Как ще ѝ помогнеш? Ще кажеш: Аз живея в Небето. Е, хубаво, аз те покания вкъщи и нищо не ти дам, казвам ти, че живея в Небето, и си седя спокойно. Да, но ти си гладен. Хляб се иска тук! Човек, който живее в Небето, трапезата му никога не трябва да се дига. Той винаги има трапеза за своите ближни. И като му дойде някой гост, той ще бъде първият, който ще го посрещне, ще му послужи и след като му послужи, няма да казва: „Само аз мога да направя това“. Не, той ще каже: „Много малко нещо направих“. Такъв човек е много скромен. Аз обичам следната черта в човека, тя е Божествена: Като направим най-хубавото, да кажем: „Аз можеше още да направя, сега малко направих“. Всякога, като направим някому нещо, у нас трябва да остане туй чувство, че още можехме да направим. Като ти даде някой нещо, или направи нещо за тебе, тъй да каже, а ние се заблуждаваме, мислим, че много нещо правим. Не е в многото даване, не е и в малкото даване. Малкото може да е много, и многото може да е малко. Аз мога да ви дам 100 000 лева и да ви убия на пътя, а мога да ви дам 10 ябълчни зрънца и да ви кажа: Посадете ги в градината! Но тези ябълчни зрънца може да ви послужат повече, отколкото парите. Сега много и малко, това са неща относителни.

Вие, които ме слушате сега, можете да кажете: Философски трябва да се обяснят тия неща! Аз мога много неща да ви обясня, философски. Мога да ви обясня произхода на света; мога да ви обясня защо е създаден човекът; мога да ви обясня философски защо жената е жена, защо мъжът е мъж; мога да ви обясня защо се женят хората и т.н. Но какво ще разберете, какво ще се ползвате от тези философски обяснения? Всички тия неща мога да ви обясня, да ви ги докажа практически. Добре, но за

да се докажат нещата, ние трябва да бъдем разумни, добродетелни и пълни с Любов. Ако аз, който свиря, съм един велик виртуоз и се въодушевлявам, а вие сте глухи или слепи, то вие ще ме разберете ли? Вие ще се мъчите, ще се мърдате на местата си, като ще мислите, че и вие се въодушевлявате. Аз свиря, напъвам се и питам този-онзи: Благодарни ли сте от моето свирене? А те не са ме чули, не са ме видели. Следователно, ако аз ви доказвам защо човекът е станал човек, а не ангел, защо слугата е станал слуга, а не господар, трябва да ви го докажа чрез закона на Любовта. Ако слугата беше станал господар, нивите щяха да останат неразорани. Защо ученикът е станал ученик, а не учител? Защото ако беше станал учител, предметите на науката щяха да останат незаучени. Хората са чудни! Всички искат да станат учители. Учители в света няма. Само отношенията на хората в света създават учителите и учениците. От учители няма нужда. Ученици са потребни, защото много неща има да се учат. В света има само Един Учител и Той е Бог! В пълния смисъл на думата, в света има само едно същество абсолютно добро, което нито мрази, нито люби, нито прощава – то е Господ. Ще кажете: Как, Господ не прощава ли? Да, Господ не прощава. Защо? Защото когато казваме, че Господ прощава, ние Му придаваме един човешки колорит. Той е благ всякога. Следователно, ако вие искате да работите, то когато дойдете да говорите за Бога, Той във вашия ум трябва да седи като едно съвършено същество. И туй същество не трябва да седи някъде далеч от вас. Вие трябва да Го считате като едно същество, на което умът е тъй подвижен, сърцето тъй пластично и благородно и волята тъй мощна, че в даден момент да може да направи всичко. Няма неща невъзможни за Бога! Ние за Бога не мо-

жем да мислим, както мислим за себе си. Следователно, ние трябва да се стремим към Неговия образ.

В Евангелието се казва: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще простиш на онези, които са ти съгрешили; повярвай в Господа Исуса Христа, и ще възлюбиш онези, които не обичаш; повярвай в Господа Исуса Христа, и сърцето ти ще бъде милостиво към страдащите; повярвай в Господа Исуса Христа, и ти ще служиш Нему, няма да убиваш хората“. Повярвай, повярвай – навсякъде се казва това. С тази вяра всичко можеш да направиш. Тя е една положителна вяра. И всички трябва да я приложите, но не само тук. У майките, за пример, ако една майка обича едно от децата си повече, това е пристрастие. Еднакво ще ги обича. Знаете ли в какво седи обичта? – Ти ще дадеш на всяко дете изобилно, но всяко дете ще го поставиш при тези условия, при които то може да се ползва. Като поливаш едно цвете, ти ще го поливаш изобилно, че то да каже в себе си: „Господарката ми тури повече вода“. Тази вода трябва да прелее, та цветето да остане доволно. И затуй жените, като поливат цветята, аз ги следя и зная кои жени са добри и кои – лоши. Добрите жени така поливат, че водата прелива от саксиите. А някои жени, като поливат цветята, бързат, сипят им по няколко капки вода и казват: Да не прелее водата. Не, не, всякога трябва да прелее. Един българин дал угощение на един турчин и му налива сладко винце, но тъй му налива, че като дойде до един пръст от чашата, оставя я празна и казва: „Заповядай, ефенди!“ Като дойде да налива на себе си, прелее чашата и казва: „Утира!“ – т.е. случайно преляла. Изпиват първата чаша, после пак налива. Но как? – Налее на турчина чашата малко празна, а на себе си прелее и пак казва: „Утира!“ Турчинът гледал, гледал и най-после казал: „Ефенди, направи

тъй малко „утира“ и на мене, да пия и аз от тази чаша!“ Така правим и ние. Като дойде за себе си, тъй малко с „утира“, а като дойде за другите, няма „утира“. Не, ще прелееш и за себе си, и за другите. Нашата Любов трябва да се даде тъй преизобилно на това цвете, да съзнае то, че ти си му дал, че си излял върху него много. Ще прелееш, ще кажеш: „Утира!“ На детето си ще дадеш преизобилно, да почувства, че майка му е дала своите чувства. В умовете на децата майката трябва да седи като един идеал. Затова майката трябва да се моли, да каже: „Господи, вярвам в Тебе, вярвам, че мога да приложа Твоята Любов“. И действително, тя може да се приложи. Няма абсолютно никаква причина, която може да ни спъне. И църквата, и държавата, и тия закони, тъй както са създадени, те не могат да ни препятстват. Какъвто закон и да създаде държавата, с нищо не може да ни спъне, с нищо не може да ни препятства. Ама че ние сме искали повече! В света има само един велик закон, на който трябва да се подчиняваме. Е, хубаво, държавата прокарва един закон, че не трябва да стават никакви преврати. Защо създава този закон? Понеже държавата от направените погрешки вижда, че с всеки преврат ще станат хиляди избивания, че най-малко 20-30 хиляди души ще станат жертва, затова прокарва такъв закон и казва: „Не ни трябва оръжия, не трябва да стават преврати“. Тя намира, че превратът не е нещо естествено. Хубаво, ние сме съгласни. Че това е един Божествен закон! В света съществува една Божия държава и тази държава се управлява с един велик закон – Любовта я управлява. И поданиците ѝ не трябва да се убиват помежду си. Не само това, но всички поданици трябва да живеят братски. И всички хора: И свещеници, и учители, и управляващи, всички могат да живеят братски.

„До колко пъти да си прощаваме? До 7 пъти ли?“

Аз искам сега във вашия ум да остане една красива идея, тя е следующата: Аз мога да бъда такъв човек, какъвто Бог иска!

И единственото нещо, което аз зная, че Бог го желае, че Бог го изисква от нас, то е да бъдем същества любвеобилни, умни и силни по воля, да творим Неговата добра воля. Той не съизволява, когато хората страдат, боледуват и се убиват. Това ни най-малко не съществува на Небето. И когато висшите духове отиват на Небето да носят сведения за Земята, те никога не казват, че в България са избити около 20 000 души и че в Русия има около 20 милиона убити, нещастни. Те казват на Господа тъй: „Всичко добре върви, Господи“. Ами че всяка една душа, още като е умирала, тя е въздъхнала и изпратила чрез един ангел своето оплакване до Бога. В Бога всички живеят. Понеже те живеят в Бога, то щом въздъхнат, Бог простре ръката си върху тях и казва: „Не бойте се, аз ще ви възвърна живота“.

„До колко пъти да простим? До 7 пъти ли?“

– До 70 пъти по 7. Прощаването е необходимо. Аз искам да се създаде един идеал у вас. Хората никога няма да вярват освен ако видят всичко на опит. Някои казват: Новото общество. Какво е новото общество? – Да живеем като старото общество! Не, аз не съдя църквите, не съдя никого, но питам: В какво седи новото общество? Трябва да го доказвам. – Новото общество седи в това, че ние трябва да прощаваме така, както Бог изисква, а не както хората ни налагат. Ние със закон не може да прощаваме. Тъй както досега сме прощавали, това не е прощаване. И в нас прошката, това е най-малката добродетел, с която ние се занимаваме, тя е най-малкото изкуство. Това нещо

няма да се постигне в една година, нито в две или в три години, нито в цял живот, изискват се най-малко 100-200 години, докато се научим да прилагаме тази Добродетел. Да простиш, това аз наричам най-малкото изкуство. Аз го наричам най-славното нещо. Да простим, то значи да приложим всичката наука и философия на миналото, всички изкуства, всичко това, което ангелите знаят. Това значи да разрешиш най-малката задача в света. Знаете ли какви проблеми са свързани с нея? Като гледам лицата ви, не виждам нито един от вас, който да е простил тъй, както аз искам. Това не е упрек, не казвам, че не сте добри, но не сте научили това изкуство. Вие сте добри като мене, но не сте научили изкуството да прощавате тъй, както аз разбирам. Виждам един стремеж, виждам малки зачатъци, но туй изкуство, да прощавате, още не сте го научили.

Сега аз съм между вас. Една заслуга искам от вас да ми отдадете и тя е следната. Като се върна при Господа, да мога да Му кажа: Господи, аз научих хората как трябва да прощават. Не само че ги научих да прощават тъй, както се следва, но им дадох и един пример и по форма, и по същество. Сега вече, Господи, можеш да слезеш на Земята, те научиха туй изкуство. Че научиха това изкуство, ще познаеш по това, че втори път като слезеш на Земята, няма вече да Те разпъват.

И сега църквата казва, че Христос няма да дойде на Земята. При това положение не само сега няма да дойде, но и след 10 000 години няма да дойде. Страх Го е! Казвам, че Го е страх. Ами че този кръст, който Той носи на гърба си, от ума Му не излиза! Тия хора тогава Му забиха гвоздеи. Защо? – Защото във времето на Христа хората не бяха готови да прощават. И днес не са готови, а ме питат: Кое е правоверно и кое не? Аз турям своята най-малка

максима: Прав човек е този, който знае да прощава – нищо повече! Това е първата формула на новото учение. Кой е правоверен? – Онзи, който може да прощава от всичкото си сърце, от всичкия си ум, от всичката си душа, от всичката си сила и който може да изпълнява волята Божия. Който може да прощава, това е велико нещо!

Сега виждам, някои между вас казват: Учителю, амат ли за нас трябва да имаш особено мнение. Аз имам за вас такова мнение, каквото имам и за себе си. По-горе от себе си не мога да ви туря. „Ама за нас трябва да имате особено мнение.“ Чудни са хората! Казвам: Аз за себе си нямам особено мнение, че за хората ли? Не, ние трябва да се научим да прощаваме, защото туй разумно прощение ще внесе мир в домовете, мир в обществата. Разумно прощение трябва! То е цяла наука. Аз ви говоря само върху някои твърдения, но има известни методи и начини, как да простиш. То е цяло изкуство!

„По колко пъти да простя? По 7 пъти ли?“ – Не, на 70 места по 7. Туй изкуство вие ще го научите и то ще образува новото общество. И ако ви питат сега: В какво седи вашето общество, какви са принципите му, какъв е уставът му, какво ще кажете? – Първият член от устава на новото общество е да прощаваме не по старому, а по новому. Какво правят хората днес? – Прощават, но по старому си взимат парите, а отгоре на това и по 12% лихва. Ще простиш, но по старому, отгоре на това ще има рокля, чепичета ще има, всичко. И държавата прощава, дава амнистия, но все те държи в черния списък. Ще те простят, но ще знаеш, че ще има детективи след тебе. Веднъж Ломброзо отишъл да посети Толстоя и казва: „Аман от руските детективи! Дойде някой да го посети, и веднага ще дойдат да разберат защо са дошли, какво говорят и т.н. Все поглеждат!“ Така и тук.

Аз гледам, дошли някои да ме слушат и казват: Виждаме го ние, той уж от името на Бога говори, но има воля, надълбоко рови. Е-е-е, този шмекерства, ние ги знаем! Аз на всички ви ще докажа, че съм прав, защото аз не зная какво нещо е лъжа. Туй изкуство не го зная. Има нещо в света, което не зная. Аз съм крайно невеж човек в това отношение, аз не зная да лъжа. Ще кажете: Е, не знаеш! Не си ли казал досега някоя лъжа? – Не, никой път досега не съм казал лъжа. Ако някой от вас може да ме научи на туй изкуство, ще му бъда крайно благодарен. Ще взимам уроци от него. Тъй, както вие знаете лъжата, това е едно изкуство вече. Да знаеш как да смахнеш някого, изкуство е това! Може да се посмеят на такъв човек, но той ще бъде майстор да вземе брашното, сиренцето и масълцето. Аз наричам лъжа не това да знаеш какво нещо е лъжата, но да знаеш как да я представиш. Ще ви приведа един пример. Някой среща един свой приятел, който обича да лъже, и му казва: „Я ми кажи една лъжа!“ Остава се, аз се отказах, не лъжа вече. Остава това, ами баща ми умря, викат ме на погребение, а нямам нито пет пари. Разказва това и четири реда сълзи му текат. Изважда той 100 лева, дава му ги. „Е, тази е последната лъжа, която ти казах.“ Да, но това не е лъжа, това е изкуство! Защо? – Защото лъжата не се казва, а се представя. Това е последното изкуство на лъжата.

„До колко пъти да простя?“ – На 70 места по 7.

А това показва само степента на Любовта. Само Божествената Любов може да прощава така. Това не е човешка Любов. При сегашната човешка Любов, която имаме, туй правило не може да се изпълни. Можеш да ореш и да сееш само при благоприятни условия. Може да прощавате само тогава, когато тази Любов, това ново съзнание

ни посети. Тогава можем да приложим напълно Христовото учение.

Защо Христос дойде на Земята? – Да научи хората в приложение на тази велика наука да прощават. И първата фаза на бъдещата култура, аз я наричам „култура на прощката“ – прошка към всички, Любов към всички, и към малки, и към големи.

Туй е най-малкото правило, което можете да приложите, което Христос изисква днес от своите последователи.

Беседа, държана на 27.1.1924г.

ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА

„А плодът на Духа е Любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание,„
(Галатяном 5;22)

Всяка форма добива своята ценност от съдържанието си и всяко съдържание добива своята ценност от смисъла си. Имате някой планински връх, имате някой планински извор или някоя хубаво построена чешма. Кое е онова, което дава ценност на чешмата, на извора или на върха? Кое е онова, което дава ценност на една чешма? Камъкът, мраморът или водата, която изтича от курната на тази чешма? Имате някой знаменит университет в Европа. Кое е онова, което дава знаменитост на университета? Неговите книги и библиотеки ли? – Не, неговите видни професори. Имате църкви, изградени от онзи хубав камък. Кое е онова, което дава смисъл на църквите? – От една страна, богомолците, от друга страна – свещенослужителите. Имате някой прочут хотел, някоя странноприемница. Кое е онова, което дава смисъл на хотела? – Хотелджията. Имате някоя прочута гостилница. Кое е онова, което дава смисъл на гостилницата? – Главният готвач, който знае да готви. „Гостилницата без готвача, училището без учителя, църквата без свещеника, домът

без домакинята, всичко туй огън да го гори!“ – тъй казва българинът.

Новите времена изискват нови разбирания; новите времена изискват една нова логика; новите времена изискват една нова граматика, нов правопис. Някои от вас мислите, че много знаете да пишете, нали? Аз се чудя някой път на българските писатели. Аз не съм срещал още между българските писатели такива, които да употребяват всяка дума на своето място. И минават за много видни писатели! Не само между българите не съм срещал, но и между английските писатели. Това не е един недъг на съзнанието, но съвременните народи не са достигнали още до тази висша степен на развитие да разберат съдържанието на езика. Съвременните народи говорят само по форма. Едно предложение е хубаво само по форма. Един млад поет може да пише тъй: „Върхове високи, долини дълбоки!“ Тия думи имат ли смисъл? – Имат смисъл, защото при всеки един връх седи една долина. „Върхове високи, долини дълбоки!“ Сега някой може да се смее на стихотворението на този поет. Друг млад поет казва тъй: „О, ти си красива като някой планински крем, ти си като някой турски шадраван“. Този поет може да се коригира. Вземете превода на свещените псалми от еврейски език. Те се четат много мъчно, не са преведени както трябва и онези, които са ги превеждали, те са били далеч от да разбират вътрешния смисъл на онези псалмопевци, които са ги писали преди хиляди години. Следователно не е упрек, че те не могат да преведат вътрешния смисъл на един псалом или пък да разберат съвременното Евангелие, което е писано преди 2000 години, или пък посланията на апостолиите, за пример посланието на апостола Павла. А днес те седят и се догаждат тъй, както геолозите се догаждат за

Земята, както астрономите се догаждат за Слънцето, както биолозите, химиците, физиците се догаждат по известни въпроси. И всички все с догадки ходят. Предполагат, допускат, измерват, но колкото и да измерват, има известни величини извън човешките схващания, ние ги наричаме ирационални числа. Мериш, мериш, все остава известен малък излишък, не можеш да го делиш. Делиш, делиш, оставяш го настрана, казваш: Е, няма нищо. Не, тези най-малките излишъци, които остават, те са, които създават най-големите страдания на съвременното човечество. Ти казваш: Пари, пари, хляб, облекло, къщи, това е най-важният въпрос. Действително, хлябът е важен, облеклото – също, къщата – също, но къщата, хлябът и облеклото не са едни от първостепенните елементи. Ако къщата беше един от първостепенните елементи, хората нямаше да умират. То е хубаво да има човек къща, но не е всичко в къщата. Тялото, и то е една къща. Аз ще ви приведа един анекдот, взимам го от един неиздаден роман. Разправя се в този роман за двама графове, и двамата големи спортисти, ходят по авджилък, както казват турците. Единият се казвал граф Капони. Един ден той излиза със своето чифте, тъй да кажем по модерному, из гъсталака да търси заек и хоп! – пада в една голяма дупка, стар един кладенец, дълбок 7-8 метра. Гледа отдолу, не може да излезе. Надава вик и наоколо му един овчар. Приближава се овчарят: „Какво има?“ – Паднах в тази дупка. Можеш ли да ми помогнеш? – Мога. Овчарят имал едно дебело въже. Донесъл го. Но забележете, че този граф Капони бил много деликатен човек, с нежни ръце, с всички европейски маниери. Като се хваща за това въже, ръцете му се поохлузили. Той казва на овчаря: „Ти, господине, не може ли да ми спуснеш едно по-нежно, копринено въже, охлузилах ми се

ръцете?“ – Е, фабриките сега са изкарвали такива въжета, не са изработили още копринени въжета. Ако искаш, ако не – ще седиш още долу. Изважда го най-после. Като излиза графът от кладенеца, удря три плесници на овчаря. „Ти трябва да знаеш, че си овчар в тази местност, трябваше да затвориш тази дупка, да не ми причиняваш такива страдания.“ Хубаво, скоро ще затворя тази дупка. Графът си заминава. Овчарят отива в града да заръча един капак за кладенеца, но в това време друг един граф, Бермуцио, като обикалял около тази местност, хоп! – пада и той в кладенеца. Дохожда овчарят, затваря дупката, чува един глас: „Моля ти се, братко, недей затваря кладенеца!“ – Как, преди малко извадих друг един. „Не, моля ти се!“ – Как, двама ли сте? „Извади ме, моля ти се!“ – А, ще те извадя! Преди малко извадих един и той, като излезе, удари ми три плесници, че въжето било много грубо, та си охлузил ръцете. „Не, аз ще ти бъда крайно признателен, хвърли ми каквото и да е въже.“ Овчарят го изважда и от благодарност графът го вика на угощение. Питам сега: Защо тези двама графове имат две различни разбирания? Вие ще ми възразите: „Туй е невъзможно, тези неща авторът ги е направил така“. Но аз питам: Защо съвременните християнски църкви, една православна и една евангелска, не се разбират? Защо, като се срещат, си обръщат гръб? От какво произтича туй неразбиране? И едното, и другото не е ли Христовото учение! Туй Евангелие не е ли туй спуснато въже в един кладенец! Туй въже не е ли едно и също? – Едно и също е, но на единия ръцете се охлузват, а на другия – не се охлузват. Защо? Казвате: Това е навик, това е възпитание, това е, защото тъй сме родени. Не, това не е разяснение на живота. Не е само да кажем, че майка му, баща му така го родили. Да, но дядо му, прадыдо му преди

4-5 поколения не са били такива пияници, отпосле дойде това наследство. Следователно, известни недъзи, които съществуват в света, това не са недъзи вътре в самия живот.

Сега да се върнем към същественото в живота. Павел, който е минавал за един добър знаток на мистическата наука, говори кои са плодовете на Духа. Някои като чуят „окултна наука“, почват да гледат с криво око. Като говорим за спиритизъм, за духове, почват да гледат с криво око. Казват: А, духовете, това е лошо нещо. Не, духовете, това е единственото разумно нещо в света. Под думата „дух“ разбирам онова разумното, най-хубавото нещо в света, което осмисля живота, което изпълва всичко, което носи всичкото благословение и дава онова най-хубавото умствено, сърдечно и волево разположение в живота. Когато Духът говори, в света няма да има никакви противоречия. Ако бихме се ръководили от този Дух, който ръководи всичко в живота, ние всякога щяхме да се разбираме. А като говорим за духове, в обикновения смисъл на думата, това са изостаналите човешки души в пътя на своето развитие. По някой път и те говорят, ние тях наричаме духчета. Някои казват: Духът ми проговори. Какво ти проговори? – Направи това и това. Когато дойде Духът, кои са качествата, по които ще Го познаем? Няма да ви оставям вие да го налучквате, ще се докачи вашето честолюбие, че не сте познали, а като кажа аз, и да направя една грешка, ще кажете: Е, Учителят направи грешка. Значи аз взимам всичката отговорност, ще направя една погрешка.

И тъй, присъствието на Духа всякога произвежда топлина на физическия свят; присъствието на Духа всякога произвежда движение на физическия свят; присъствието на Духа всякога произвежда растене в живота; присъствието на Духа във физическия свят всякога произвежда цъф-

тене, завързване плодове. Духът носи живот в себе си. Следователно Той разширява съзнанието. Там, дето този Дух дойде, ако Му дадеш място, ще видиш, че Той донася радост в цялата къща. Онзи, който има този Божествен Дух, от него лъха нещо обилно, той е като един планински извор и всичките растения наоколо познават този Дух. Защо? – Той внася живот. Сега не си правете никакви други илюзии. Когато Духът отсъства, у вас веднага ще се зароди друго едно състояние: меланхолия, безсмислие в живота, антипатия, съмнения, подозрения, глупости, не ти се работи, не обичаш хората и т.н. Следователно, присъствието на Духа има една положителна страна. Тази страна сега Павел я застъпва.

Другата страна наричаме тъмни сили на живота. И те са активни. Тъй че в света има два вида съзнания: Едното съзнание е съзнание на светлината, а другото съзнание е съзнание на тъмнината. Затова има хора, които аз наричам „хора на светлото съзнание“ и „хора на тъмното съзнание“. Дето и да срещнете тези хора, в Англия, в България, те се отличават. Виждаш един човек, на когото съзнанието е тъмно. Докато не измените неговото съзнание, не можете да измените и неговия характер. Ако майката роди едно дете с тъмно съзнание, каквито професори и да му вземе, то ще стане един занаятчия. Няма да употребя френската дума „вагабонт“. Думата вагабонт отпосле е взела този смисъл.

И тъй, първото проявление на Духа, първият плод, това е Любовта. Любовта, това е първият, необоримият подтик на живота, срещу който никоя сила в света не може да се противопостави. Тя е сила, която руши всичко. Следователно, този първият подтик в Природата е най-силният. Той е първият подтик, срещу който вие трябва да отворите царския път. Ако не го отворите, той сам ще си го отво-

ри. Любовта не признава никакви закони. Аз ви говоря за Любовта като сила. Тя идва в света и ние я познаваме, ние я виждаме отдалеч с нашите телескопи. Вълна от нашата Вселена идва една велика вълна и тя върви с една грамадна бързина. Тя ще залее целия свят и всички онези, които ѝ се противопоставят, тя ще ги задигне и завлече със себе си. Къде ще ги завлече? – Ще ги завлече там, където отиват и някои работници в някоя железарска леярница. В някоя железарска леярница, някои от невнимателните работници, като разтопява желязото, по невнимание падне в пещта и майсторът забелязва, че температурата ѝ се повишава с няколко градуса. Като изчезне работникът от физическия свят, температурата на пещта се увеличава с два градуса. Разбирате ли? Тъй и тези работници в света, които бъдат завлечени от тази вълна, само ще повдигнат температурата на Божествената пещ с няколко градуса. И ние само ще хроникираме това. Когато говорим за повдигане на температурата, то значи, че онези работници там, по невнимание паднаха в пещта и повдигнаха температурата ѝ. Те влязоха вътре, за да научат законите на Любовта.

Сега, по някой път, ние осъждаме външния свят, че турил такива закони, че направил туй-онуй. Хубаво, ние ще оставим външния свят, но ние какво направихме? Външният свят е отражение на вътрешния свят в нас. Външният политически свят е израз на нашия вътрешен живот. Няма какво да се сърдим на управниците, на държавата. Те са излезли от същия живот, прилагат законите и принципите, които са учили в него. Какво има да им се сърдите? Всяка дума трябва да се ръководи от Духа. Присъствието на Духа носи Любовта. То е един вътрешен подтик, необорим подтик. Когато в света идва нещо велико, един от признаците е, че всякога настава едно затишие, без ни-

какво движение. Туй се нарича мир, Любов. Мирът означава едно вътрешно затишие в духа, както когато очакваш да стане нещо важно. И след туй идва радостта.

Радостта е един вътрешен изблик на Любовта, която е дошла. Тя се предшества от мира, който носи една вътрешна тишина. В тази тишина всички седят в недоумение, очакват великото, славното, което идва в живота. И тогава веднага виждаме туй разцъфтяване на всяка душа в света. Следователно в света идва вече тази радост. Радостта показва, че животът започва да цъфти. Не разберайте, че цъфтенето се отнася само до растенията, че само във става този процес. Не, в съзнанието на човека става това цъфтенение. То значи, че този човек досега е ял, пил, крал, лъгал, и дойде един красив подтик в него, и той казва: Отсега нататък аз ще бъда благороден човек, няма да си позволявам никакво насилие.

Има много герои в света, които мислят, че са силни хора. И ако бих запитал в какво седи силата на един човек, как бихте отговорили? – Да изяви своята Любов. Но как ще изявиш Любовта си? Да прегърнеш някого? – Не. Да целунеш някого? – Не. Да му съградиш къща? – Не. Да го пратиш да се учи? – Не. Аз ще ви кажа най-важното. Представете си, че вашите ръце и крака са вързани, цялото тяло ви е свързано. Ако дойда аз пръв при вас, кой е онзи акт, който трябва да употребя? Трябва ли да пристъпя и да ви наказвам? Трябва ли да ви галя, да казвам: О, моето пиленце, много си измъчено! Ако съм една майка, трябва ли да го целувам и да кажа: О, мама, много се измъчи! Малко чорбица да ти дам, малко хлебец, това-онова. Трябва ли на ръце да го нося, дрешки да му давам? Това ли трябва да направя? Не, първото нещо – мълчание. После, полека ще взема ножчето и внимателно ще разрежа тия въ-

жета. Няма да говоря. Това е мир, това е разцъфтяване. Като разрежа туй въже, тогава ще дойде разцъфтяването. Тогава краката ще се освободят, ръцете ще се освободят и радостта ще дойде. Значи първото нещо: Любовта се изразява чрез освобождаване на онзи, когото обичаш. Вие ще ме питате: „Как да го освободя?“ Ако твоето сърце е стегнато и ти се тровиш отвътре, ти не можеш да го освободиш. Онзи, който те обича, той знае как да постъпи. Ще вземе ножчето си, ще бъде внимателен, няма да засегне кожата ти никак, ще засегне само това въже. Той трябва да разбира твоето естество, твоята душа, твоя ум. Този е човекът, който те обича. Онзи, който разреже кожата ти, той не те обича. Някои казват: Аз те обичам. Ще направим опит. Теглите ножа си и казвате: Ама мене ме е страх да не те закача някъде. Значи не си от онези, които любят. Онзи, който люби, той е смел, веднага вади ножа и знае къде да го постави.

Сега съвременните реформатори, учители, възпитатели са много смели, казват: „Да възпитаваме децата, да възпитаваме съвременното общество“. Отлична идея, но да се приложи. Как да възпитаваме децата, как да възпитаваме обществото? От 8 000 години насам хората се възпитават, какви ли не методи са употребени, но тези методи нямат резултат, т.е. имат малки резултати, но онзи истинският метод, който Божествената Любов носи, още не е приложен. И в света още работят много възвишени същества, много ангели, но ние виждаме, че и в техните методи още има един недъг, един малък недостатък. И забележете, всеки един народ иска да се подигне. Една отлична идея! Всеки един народ иска да стане велик, силен, мощен. Прав е. Кой е онзи човек, който не иска да расте и да стане мощен? Кой е онзи човек, който не иска в неговото сърце да

има ред и порядък? Следователно, хората затова се и организират, искат да имат ред и порядък вътре в държавата. Но, кой е начинът сега, за да се тури този ред? Павел обяснява кои са плодовете на Духа. И аз ще се спра отчасти, няма да ви обяснявам всичко. Да не мислите, че всичките тайни ще ви разкрия! В тази си беседа аз ще ви дам само по едно бонбонче и ще ви кажа: Като дойдете втори път, ще ви дам по още едно бонбонче. Вие, като излезете от тук, ще кажете: Защо не ни даде по още едно бонбонче? Много пинтия е този човек – обещава, дава по една хапчица хляб, покаже хляба, скрие го и каже: Стига толкова! – като че ли от сърцето му ще се откъсне. Свещеният хляб всякога се дава на много малки трошици. Небето няма такива големи фурни, както тука. Печенето на хляб там не е тъй, както тука, там не се печат такива големи самуни. Някой казва: Дайте един голям самун! Небето не знае такива методи – да пече големи самуни. Аз, като взема някой път вашите самуни, че се чудя как да ги дигна. В Небето, в едно малко пилюлче има толкова голяма сила, стига да знаеш как да го използваш. Който знае, ще го използва, пък който не знае, той ще носи големия товар. Често, като минавам покрай някое село, гледам някои големи свини носят на врата си такива големи триъгълници, обърнати надолу. Има и адепти, които носят такива триъгълници. Българите, като знаят, че тяхната свиня е много немирна, за да не минава през чуждия плет, окачват ѝ един такъв триъгълник, и тя, отиде до плета, види, че не може да мине, върне се назад. Не може, закон за равновесие е този триъгълник. Българинът казва на свинята: „Ще учиш този триъгълник, той е закон на равновесие, послушание към Бога“. И свинята, като дойде до плета, погледне насам-нататък, върне се назад, казва: „Има нещо на врата ми“. И

сега, от невидимия свят Господ е турил на хората такива триъгълници. Аз ги срещам все с такива триъгълници по врата. Ние се смеем на тия свини. Казваме: Свиня е това! Е хубаво, ако един държавник идва да подобри положението на един народ, ако идва да създаде такива закони, които да подобрят положението му, а създаде цяла анархия, право ли е това? Ако онзи български генерал е дошъл да помогне на народа си, а обяви война, че претърпи някое поражение, та пардесютата на всички останат в хоризонтално положение, не трябва ли да търси вината в себе си? Или, като Пилата, ще си измие ръцете и ще каже: „Грехът е пак ваш“. Не е така. Ако генералът иска да воюва, трябва да знае защо. Ако държавникът тури един закон, трябва да знае защо. Ако свещеникът служи, трябва да знае защо. Ако учителят преподава, трябва да знае защо. Ако майката ражда, трябва да знае защо. Навсякъде има едно криво разбиране. На младата мома никога не трябва да ѝ представят кривата страна на живота. Вие ѝ казвате: Ти като се ожениш, ще живееш добре, момъкът е богат, от знатен род е, образован е, ще те гледа като писано яйце. И тя казва: А, тъй ли? – решава да се жени. Една българска сватба, това е знамение на времето! Дойдат сватове, девери, кумове, това е цяла седмица! И момата казва: „Намерих смисъла в живота“. Дойде свещеникът, благослови ги, казва: „Живейте като Аврама и Якова“. Да, но не излиза като Аврама и Якова. И после казват, че момъкът е виноват. Ама не е само той виноват. Нима, тази, парцаливата мома живееше по-добре? Ами че тя и майка си не слушаше! Като че не я зная колко пъти хвърляше паничката на майка си. „Вземи мама.“ – Хм. Не иска да вземе. А сега казват: „Горката мома, момъкът я направи нещастна!“ Не е всичката вина в него. Да, има вина в него, той не трябва да бъде груб. Той

трябва да бъде справедлив и благороден. Да, но тя не трябва ли да бъде? – И тя трябва да бъде благородна. От мъжа едно, от жената друго се изисква. Законът на Любовта трябва да се приложи. Павел казва кои са плодовете на Духа.

„А плодът на Духа е Любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание.“

Мирът е едно вътрешно затишие. Радостта, това е цъфтене. Благостта, това е вътрешен аромат, туй, което се съдържа вътре в самия живот, в самото съзнание. В самото съзнание вътре трябва да има известна благост, т.е. в съзнанието вътре трябва да има известна мекота. Милосърдието, това е приложение. Значи тази благост трябва да има отвън един метод за приложение.

Втората фаза, това е вярата. Павел се спира върху вярата. Вярата е качество на ума. В нея трябва да се прилагат умствените добродетели. След туй идват кротост и въздържание. На какво може да уподобим кротостта и въздържанието? – Кроткият човек е силният човек, а въздържаният човек е богатият човек. Въздържан човек е само този, който има богатство в себе си. Той задържа туй богатство.

Тия са плодовете на Духа. Те са сили, които действат вътре в нашето съзнание. Само когато намерим отношението между Любовта, мира, благостта, кротостта, въздържанието, вярата и милосърдието, тогава ще разберем какво нещо е Духът. Забележете, че тия сили във всеки човек не се явяват по един и същи ред. Това зависи от степента на човешкото съзнание.

Всеки човек иска да има топлина. И действително, топлината е един хубав признак. Но, ако при тази топлина се усилва горенето, вече се явява едно болезнено състояние. Когато веществата горят и не изгарят правилно, енер-

гиите не се превръщат напълно, остава един малък излишък, явява се едно болезнено състояние, а болезненото състояние всякога се отразява върху главата. Щом главата ви е топла, имате едно болезнено състояние. В главата на човека не трябва да има топлина, трябва да има хладина, т.е. в главата трябва да има светлина, а в стомаха – топлина. Такъв е законът. Измени ли се туй нещо, т.е. в главата да има топлина, а в стомаха светлина, ние обръщаме света с главата надолу. За пример, как турят майките светлината в стомаха на детето си? – Детето е здраво, майката вземе бонбончета, казва: „Вземи, мама!“ Бонбончето е светлина. Мислят, че като турят туй бонбонче в стомаха, ще придадат нещо на детето. Не, само ще го развалят. Майката казва: „Хайде, мама, още едно!“ Турят още едно бонбонче в стомаха му. Най-после се явява коремоболие. Викат лекари. Майката казва: „Не зная какво му стана“. Майката от голяма Любов туря светлината в стомаха, топлината в главата, и после не знае какво му стана. И лекарят, като не знае какво му е, предписва рициново масло. Защо предписва рициново масло? Като говорят някои за рициновото масло, те разбират друго нещо. Рициновото масло подразбира, че на този живот липсва нещо. Като влезе рициновото масло в организма, то най-напред изхвърля всички нечистотии. Маслото показва, че нищо нечисто в живота не трябва да остане, всичко да се изхвърли навън. Стомахът ви трябва да се освободи. И сега, ред физиолози спорят колко часа трябва да се мине, докато се смели храната, какъв трябва да бъде процесът на храносмилането и т.н. Не, не, хубави храни са тези, които най-лесно се смилат и от които храни остават по възможности най-малките излишъци. Излишъкът всякога представлява едно уседяло състояние. Човек, който се движи, не може да има из-

лишъци. Онези хора, които почват да почиват повече, отколкото трябва, те затлъстяват. Що е затлъстяването? – Затлъстяването е ненужно богатство. Този си оставил в банката своите вносове, втори, трети, четвърти, всички тия си оставили ред книжа в складовете. От всички тия складове ние трябва да се освободим.

И тъй, първото нещо в света: Любовта трябва да се разбере като един закон, в нейното приложение, да се приложи в нашия индивидуален живот. Любовта има ли приложение в търговския живот? – Има. В семейния живот има ли? – Има. Във войската има ли? – Има. Навсякъде има приложение и трябва да се приложи! Тя има разни приложения. Тя трябва навсякъде в света да носи благо. Защо отиват да се бият хората? – За да се даде свобода. Защо пишат? – За свобода. Следователно, в основата си всеки има за цел да направи окръжаващите си свободни, но трябва да бъдем умни, да знаем как да приложим тази свобода. Ако свободата, действително, е постигната по един разумен начин, тя съдържа едно качество в себе си – носи радост. За пример, този, който като разрязва въжето, за да ме освободи, ми осакати ръцете, той неправилно ме е освободил и аз няма да съм радостен. Но ако ме освободи правилно, първото нещо, което ще стане, то е, че ще почувствам радост за свободата, която ми е дадена. Следователно, радостта всякога произтича от факта, че сме свободни. Защото като видим онзи, който ни люби, сърцето ни почва да трепти, знаем, че той ни носи свобода, т.е. радост носи, а радостта, мирът означават, че всички онези препятствия, които разбъркват живота ни, ще се премахнат. Сега, някои казват тъй: Аз нямам мир в живота си. – Нямаш мир, понеже не си добил Любовта. Любовта трябва да се получи в нейната същина. Не че вие нямате тази Любов, имате я, но в тази Любов има

нешо примесено и трябва да я пречистите. Вие обичате само вашите деца, вашата жена, но и тях обичате при известни условия. Много мъже обичат жена си, но докога? – Докато е млада, докато е красива. Щом почне да остарява, щом почне да боледува, охладяват към нея. Щом почнат да виждат красиви жени отвън, сърцето им почва да охладява. Питам тогава: Това Любов ли е? – Любовта не седи във външните форми. Любовта, това е обръщане на една разумна душа към Бога.

Питам тогава: Що е религия? – Религията, това е втората фаза на живота, обръщане на душата. Много хора влизат в религиозния живот тъй, както в светския живот. В религиозния живот никакви светски отношения няма, никакви материални сделки не трябва да има. Когато аз отида на едно място, не разбирам, че трябва да ме посрещнат светски, не разбирам, че трябва да ме нагостят хубаво, да ми дадат хубави дрехи и легло. Това е най-малкото, което може да ми се даде. Онзи, който ме обича, той ще ми даде и повече. Нима, аз като дам на онзи хотелджия 50-60 лева, та няма да ми даде една хубаво отоплена стая, с чисто легло и юрган? – Ще ми даде такава, но за какво? – Заради парите. Ами, че онази жена, която мъжът ѝ глади и милва, за какво прави това? – Заради парите ѝ. Хората казват, че се обичат, но за какво? – Все за някакъв интерес. Някой казва: Аз обичам жена си. Но защо? – Защото е здрава и хубава. Нека да полежи 7 години, че да раздадеш всичкото си имане заради нея и пак да ти е приятна, да не ти омръзне, тогава ще те видим. А тъй! Той скоро се отегчава от нея и казва: Нека умре тя, че да си взема някоя по-млада. Не е Любов това.

И при това положение всички вие минавате за културни! Някои казват: „Новата култура!“ Новата култура е

старата култура. Новите разбирания са старите разбирания. Сега, гледам шопите тук, в Софийско, отвън е европеец, а отвътре – шоп. Културен отвън, а отвътре – старият живот. Ние минаваме за християни отвън, а отвътре водим стария езически живот. Това е днешното християнство. И казват: Кажете ни Истината! Хубаво, аз искам да ви кажа Истината. Аз, като говоря Истината, засягам и себе си, разбирате ли? Работници излизат една вечер от рудницата, и всички са очернени, но никой от тях не вижда това. Между тях има и жени. Минава някой от работниците, другите му казват: „Ти трябва да си много красив“. – Ама и ти трябва да си много красив. Всички са работили в рудницата, тъмно е вън, не се вижда. Един от тях драсва кибрит, виждат, че всички са черни, не са красиви. Те трябва да се върнат дома си, да се очистят, да се облекат, че тогава, като излязат на светлината, ще бъдат красиви. Ние, съвременните хора, излизаме от тази рудница, от този свят. Не е злото, че сме дошли на Земята и сме почернели. Не е злото в тази чернота, тя не е отвътре, навън излиза тя. И когато някой каже: „В грях ме зачна майка ми“, грехът не е отвътре, но майка ми, като работеше в рудницата, беше очернена, та и мене отвънка очерни. Това почерняване е само външно. Аз по същество, в душата си, искам да любя Господа. И ако по същество се изменя, това ще бъде само кога? – Когато изопача Любовта, а това нещо се отнася до възпитанието. Някой казва: „Умен трябва да бъдеш!“ В какво седи разумността на човека? – Разумността седи в това: Към всеки човек ти трябва да бъдеш много внимателен – спрямо неговите мисли, спрямо неговите чувства, спрямо неговите желания. Аз не говоря за онези неестествени желания, аз говоря за онези красиви, хубави чувства у човека. Някой си посял едно дръвче, няма да му го оса-

катиш. Някой си направил една хубава къща. Нищо лошо няма да говориш заради него.

Сега, ще оставя външния свят, ще говоря за онези, които са вътре. Аз говоря за вас, а не за онези, които са на Небето, те са научили закона. Някои от вас ще отидат на Небето, ще станат граждани на онзи красивия свят на Любовта. Като говоря за Небето, спомням си, един свещеник ми казваше: „Да беше наредил Господ друг начин за отиване на Небето, не чрез смъртта, защото ще има скърцане със зъби“. Обръща се към себе си и казва: Е, попе, попе, ти опяваш хората, но и тебе ще опеят един ден. Ти сега ги прашаш на онзи свят, но и тебе ще те пратят един ден. И тогава, за успокоение, хората казват: „Ще ни упокои Господ. Ще дойде мир“. Да, но онзи мир, който Любовта носи, той е уталожване. Мирът е едно от великите качества на Любовта. И тогава, като имаме пълна вяра на онзи, който ни обича, напълно се осланяме нему и можем тихо и спокойно да легнем да спим, както Христос заспа. Христос заспа един път в лодката, като мислеше, че учениците му са силни, ще Го пазят. Но щом заспа, лодката се развълнува и учениците Му казаха: „Учителю, стани, лодката се развълнува, тази работа е опасна“. Стана Христос, подухна времето и всичко утихна. И казват: Христос украти времето. Украти времето, но не можа да украти онези римски войници, онези свещенослужители. И знаете ли защо не можа да ги украти? – Защото времето, през което живееше Христос беше такова. Тогава не познах Христа.

Аз често употребявам думата „извън времето“. Когато казвам това, то значи, че живеем извън времето. Времето не хроникира нашите дела. Знаете ли защо не ги хроникира? – Хроникират се само умни работи: Еди-кой си поет какво написал, еди-кой си философ какво казал. Ами

глупавите работи хроникират ли се? – Не, те остават извън времето. Следователно, хората живеят свободно. Защо? – Защото времето, Природата не хроникира техните дела. Тя казва: „Това са още малки деца, деца на каприциите“. Само тук-там има неща, които могат да се хроникират. Даже и съвременните хора, като казват много неща, всичко това не се хроникира. Някои казват: Е, Любовта ние сме я слушали. Любовта не може да се слуша, тя се предава само чрез контакт, когато две души се доближат. Знаете ли какво значи доближаване на душите? Когато Любовта се допре, образува се една вътрешна топлина, а тази топлина дава свободния живот. Когато се допрат тия два живота, образува се светлина. И следователно, животът има две посоки: Едната посока към центъра на Земята, а другата – към Слънцето нагоре, т.е. едната посока към вас, най-първо ние обичаме себе си, а после искаме да обичаме и другите.

Ще ви приведа един пример за тази борба, която съществува между хората, която е съществувала и преди хиляди години. Един от древните царе, Рама Северан, адепт на Великото Бяло Братство и Алиман Белима, също цар, управлявали своите царства, но били с противоположни разбирания. Рама представлявал закона на Любовта. Той издал заповед, според която, спрямо всички хора да се отнасят по закона на Любовта и никакво насилие не трябва да се прави. Цар Алима поддържал сегашното учение: Картечен огън, бесилки, ножове. Той казвал, че всичко неприятелско трябва да се прекара под нож, навсякъде трябва да се внуши страх и трепет. Само така неприятелят ще трепери от него. Всички съседни народи, всички градове и селища, дето минавал Алима, всичко било изгаряно. Всички жители забегнали по гори и планини. Когато

минавали пътници, питали: „Защо тези села и градове са изгорени? Казвали: „Алима тук царува. Неговият закон е свещен и които не се подчиняват, пострадват“. Пращали пратеници до цар Рама с молба да им помогне. Той, като живял по закона на Любовта, пращал свои хора, които в едно кратко време всичко възстановявали: Селищата, градовете отново заживявали и хората заживявали вече по закона на свободата. Ние виждаме тези два закона и в съвременния живот. Там, дето се явяват разумни държавници в една държава, като в Англия, в Америка, историята ги отбелязва, те дават насока към нова култура. Обаче, явяват се и хора с противоположни възгледи, и то не само в държавата, но и в науката, и в религията. Това съществува в домовете, и навсякъде. Мъж и жена могат да се разделят само заради своите убеждения. Между братя и сестри съществуват пак същите противоположни възгледи в убежденията. Не всички хора имат едни и същи възгледи.

Сега, вие съвременните хора, искате да живеете по братски, но не знаете как да живеете. Вие със своето незнание може да разрушите най-хубавото нещо. Ако вие задържите за по-дълго време ръката на една съвременна млада жена, може да развалите най-хубавото ѝ настроение. Ако задържите една минута ръката ѝ, тя веднага ще си състави добро понятие за вас. Питам: Защо трябва да задържите за по-дълго време ръката ѝ? Ще кажете: От обич. Хубаво, защо на старата баба не искате да задържите за по-дълго време ръката ѝ, а бързате? Не, това не е философия. Когато аз задържам ръката на една млада жена, това е користолюбие. Когато ме хване един апаш, един разбойник, и каже „горе ръцете!“ – защо прави това? – Бръква в джоба ми, за да ме обере. Като ме обере, пуща ме. Колко пъти дълго време ме задържа, за да вземе всичкото ми съдър-

жание. Щом вземе всичкото ми съдържание, казва: „Свободен си сега“. Следователно, питат ме някои млади момичета: До кога ще ни обичат? – Докато ви вземат всичкото съдържание. До кога ще ме търпят в обществото? – Докато вземат всичките ти пари, всичкото ти съдържание. Или, казано на съвременен език: Ще те търпят, докато те изтискат като лимон, и ще те изхвърлят навън. Това не е култура, това не е човечество!

„Радост, мир, дълготърпение.“

За да се реализира каквато и да е Любов, човек трябва да бъде дълготърпелив. Любовта трябва да изтърпи всички мъчнотии, които се зараждат вътре в нашето съзнание. Не е тъй лесно. Ние завъждаме приятели и тези приятели ни оставят, разваля се туй приятелство. Първото нещо е да задържим Любовта си за по-дълго време. Сега, аз бих ви задал един въпрос, на който и ще ви отговоря. Този, когото обичаш, колко време трябва да го гледаш в очите? Този, когото обичаш, колко време трябва да го държиш за ръцете? И този, когото обичаш, колко време трябва да го държиш в прегръдките си? Ние казваме: Дълго време. – Не, не трябва дълго време. Майката колко време носи детето си на ръце? Колко години? Някои казват: Ама аз изгубих Любовта си. Жената се оплаква на мъжа си: Едно време, докато бях млада, ти ме обикаляше, целуваше ме, а сега не ме поглеждаш. Ами, че така и детето може да каже: Едно време майка ми ме държеше на ръцете си, а сега ме остави на краката си да ходя. Ами че кое е естественото положение? Жената да благодари, че не я целува вече мъжът ѝ; и мъжът да благодари, че не го целува вече жена му. Ами че ако те целува още, той е апаш. Щом те целува, ти ще дадеш нещо. Той те целуне, каже: „Миличка, ти ще идеш при баща си, той е богат, ще му кажеш, че

Великден идва, нека си развърже кесията. Колко си хубава, гълъбче!“ И гълъбчето отива при баща си, целува го. „Татко!“ – И тя иска нещо. Бащата казва: „Колко е добра дъщеря ми!“ Питам сега: Това Любов ли е? Ние сами себе си лъжем. Често аз разглеждам човешкия живот. Срещам понякога мъж и жена се целуват на улицата. Казвам: Защо се целуват? При баща ѝ ли я праща? Той иска нещо от нея. Когато видя, че тази целувка е чиста, мене ми е приятно и казвам: Ето двама души, които могат да живеят по Бога. А като погледна други, казвам: Далеч са още те.

„А плодовете на Духа са Любов, радост, мир, дълготърпение, благодост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание.“

Това са плодовете на този Божествен Дух, който идва сега в света. Казвам: Една нова фаза настава сега в целия Космос. Нашата Вселена е достигнала на половина своя път на развитие. Следователно, ние ще имаме един обратен процес на развитие. Досега цялото човечество, не само тук на Земята, но във всички светове, които съществуват във и вътре във Вселената, всички минават в една нова фаза. Не само на Земята, но в целия Космос става едно преобразуване, макар че всички не са на една степен на развитие. Всички същества са дошли на половина в своето развитие. Новата вълна, която идва, няма да ви остави на старото място. И ако вие не възприемете новото учение, у вас ще настане такава голяма скръб, която ще произведе у вас цял ад. Адът не е нищо друго, освен въздействието на тази Божествена вълна. За в бъдеще тия страдания ще се увеличат и ще знаете, че колкото страданията ви са по-големи, толкова е по-голямо вашето съпротивление, а дали е съзнателно или несъзнателно, то е друг въпрос. Ще знаете, че сте в противодействие на тази вълна,

затова ще се хармонизирате и ще кажете: Аз трябва да бъда в съгласие с великата съзнателна Любов, с Божествения Дух и ще действам тъй разумно, както Той действа.

Искам да се осветлите върху действието на Духа. Някои казват: Духът ми казва това. Духът ми казва онова. Когато Духът говори, има няколко начина, по които Той се изразява. Този Дух може да ти говори чрез един твой приятел, когото ти обичаш. Той може да е на половин метър разстояние от пред очите ти. Разумният човек на разумен говори. После, някой ще ти говори близо до ухото, ще ти каже: „Господине, нещо тайно ще ти кажа, голям секрет“. Това са външни начини. После, има и други начини. Някой казва, че някъде под сърцето, под лъжичката нещо му заговаря или нещо на главата му заговаря. На всички все им говори нещо, но резултатите на туй говорене не са едни и същи. Когато Божественото начало у нас започне да говори, лицето добива една нежност, една малка светлинка, в очите се чете една разумност, погледът е устойчив и такъв човек е готов, в дадения случай, на всички услуги. Каквото му поискаш, той казва: „Удоволствие ми е да ви услужа. Пак заповядайте, пак елате при мене! Ако вие ми платите за труда, ще ми причините голяма неприятност“. Имате някаква нужда, той ще се подпише зарад вас. А ние, сега, при тези насилия, при тези изнудвания, минаваме за честни, за разумни хора. Не искам да ви подложат на изкушение, но казвам: Разумният закон може да се приложи само от разумните хора. И следователно, ние трябва първо да проповядваме разумния живот, та като влезе разумният живот в нас, по-разумно ще постъпваме. Аз казвам: Всяка една ваша постъпка, всеки един ваш поглед, всяка една ваша обхода трябва да се изтълкуват правилно. Преди години аз пъгувах за Търново, и в трена, до мене, седи

един господин, наметнат с пелерина. Друг един господин седи от лявата му страна. Той се обръща към него: „Господине, не виждате ли, ръката ме боли, не се доближавайте до мене!“ Колко трябва да бъдем внимателни! Ако този господин не иска да се доближавам до неговата ръка, аз трябва да зная защо. Трябва да разтълкувам правилно защо той се е наметнал с пелерина. Неговата ръка не е здрава, затова той се наметнал. Ако някой човек не иска да ми услужи, то е защото има едно болезнено състояние в него. Ако не ме люби – също. Това са все негативни състояния.

Първото нещо за онези, които тръгват за Божествения път, е да приложат великия закон на Любовта. Приложат ли го, те ще бъдат свободни, и техните ближни също ще бъдат свободни. Учените хора трябва да пратят тази мисъл по целия свят. Светът само тъй ще се освободи. Ние трябва да бъдем носители на тази свобода. Ако вие проектирате една силна мисъл за свобода, към когото и да е, някое нежно сърце ще възприеме тази мисъл и ще помогне, където трябва. Сега ще кажете: Ама какво от това, че съм пожелал и изпратил една мисъл? Желанията и мислите са, които създават съвременния свят; те са, които ще донесат свободата. Ако почнем да говорим за Любовта, Любовта ще дойде. Ако почнем да говорим за свободата, свободата ще дойде. А ние, хората, казваме, че не му е дошло още времето. Хората казват: Война ще дойде, убийства ще дойдат – и всичко туй идва тъй, както мислят. Ние ще бъдем на противното мнение. Ще направим един опит, ще призовем този живия Господ, който идва сега в света. Ще направим един велик опит, да видим може ли светът да се поправи с Любов или не. – Може. Някои ще ни кажат, че тази Любов е неразумна. Разумна е Любовта. Ако някой каже, че Любовта е неразумна, той не разбира думата Лю-

бов. Най-разумното нещо в света е Любовта. Всички онези наши изкълчени чувства, които имаме, това са останки на насилия от културите на миналите векове.

И туй, първото нещо: Ние се нуждаем от жени на своето място. Понеже жените са магнетичният елемент, те трябва да застъпят своето място. Те не трябва да бъдат мъже. После, ние се нуждаем от млади хора, но не само млади хора по форма, защото аз срещам много млади хора, които преждевременно са остарели. Млади, разбирам такива, у които блика живот. Млад човек наричам този, на когото въжетата са развързани. Стариият човек е завързан. Младите хора са носители на новото учение. Старите им казват туй: „Вие сега сте млади, но един ден ще остарееете като нас“. Не, ако вие остарееете като старите, не ви трябва да носите новата култура. Първото нещо: Трябва да турим в ума си мисълта, че няма да остарееем – нищо повече! Ами казват, че човешкото лице се сбръчквало. Туй, че моето лице се сбръчква, това не съм аз. Ако моята дреха остарее, това не съм аз; ако моите чепички остарееят, това не съм аз. Аз съм нещо повече от своята дреха; аз съм нещо повече от своите чепички; аз съм нещо повече от своето лице. Аз съм онази възвишена, благородна мисъл, която никога с никакъв клин не може от мене да изхвърли.

Едно от най-отвратителните качества, което имаме, то е докачението. Докачил се някой, обидил се. Да, ти можеш да се обидиш, но само за нарушението на един Божествен принцип. Ако аз обидя някого, веднага отивам да поправам тази грешка, която служи за обида. Минавам някоя вечер по улицата и гледам, някой изкопал една дупка, която прави лошо впечатление, пък и пакост може да причини. Аз не търся виновника, но взимам някоя вечер една

копаня и поправям дупката. Втори път няма да ми прави лошо впечатление.

Сега, аз ви говоря върху този велик Божествен Дух, но в умовете на всинца ви може да седи още мисълта: Какво мисли Господ за нас, как ще завършим нашия живот, кой ще ни гледа на стари години, ами деца имаме и т.н.? Оставете светът да мисли за тия работи! Светът е измислил отлични работи, ние трябва да му благодарим. Той е построил къщи, уредил е войска, турил е стражари, всичко е турил в порядък. А ние ще кажем: Тези стражари да ги няма по пътя! „Не, нека си седят тези стражари по пътя! Защо аз като мина по пътя, да не кажа на един стражар: „Братко, ти извършваш една почетна работа, ще бъдеш нежен и внимателен към окръжаващите те“. Някои казват: Как ще може да разрешим въпроса за мира? В какво седи нашият мир? – Ние трябва да бъдем силни. Аз съм силен човек. Минавам, двама души се карат. Казвам: Чакайте, приятели, какво има? – Този има да ми дава 1000 лева и не иска да ми даде лихвите. Взема, че го наложа. – Чакай, ти не можеш да ме налагаш, то не е твоя работа! Тъй ли? Хвана го за краката, дигна го във въздуха, обърна го с главата надолу, казвам му: Ти ще ме слушаш ли? Ако е за сили, знаеш ли какво мога да направя с тебе? Колко ти дължи той? – Толкова. Изваждам кесията, дам му парите. На, няма да изнасилваш брата си. А сега ние казваме: Слаби сме. Не, силни хора трябва да управляват света! Кога можем да бъдем силни? – Само Любовта може да ни направи силни. Без Любов не може да бъдем силни. Страхливите хора са хора без Любов. Глупавите хора са хора без Любов. Жестоките хора са хора без Любов. Престъпните хора са хора без Любов. И тогава, ще ни говорят за Любов към народа! Нека оби-

чат те своя народ, аз ги похвалявам. Всички народи, които и да са, всеки от тях си има своето предназначение. Всички държавници, каквито и да са те, нека застанат на своето място! Понеже те са най-умните, нека дадат един пример на света! Сега, ще дадат ли те един пример или не, то е друг въпрос, но тъй пише горе, ние виждаме и знаем, че има силни хора на Земята, които скоро ще се изявят. Като говоря тъй, някои казват: „Да не са някои комунисти, да не са някои анархисти“. Не, не, комунистите, анархистите, това са хората на света. А тия, които ще се изявят, те разбират великите закони на Природата, те са хора светещи. Тогава ще разберете какво нещо е човек! Като го погледнеш, ще разбереш, че пред себе си имаш един благороден човек, на когото можеш да разчиташ. Те ще бъдат въоръжени отгоре до долу. Ще кажете: А, въоръжени! Да, но съвсем другояче ще бъдат те въоръжени. Няма да бъдат с кобури, но ако речеш да се противиш, той ще простре ръката си и ти ще се намериш на земята долу. После пак ще те дигне. И като простре три пъти така ръката си, всичките твои идеи, всичките твои криви разбирания, от 8000 години ще изчезнат. Няма да можеш да им се противопоставяш и ще кажеш: Господи, от сега нататък ще Ти служи, няма да Ти се противя. Кажеш ли, че ще се противиш, на гърба си ще се намериш. Тия, които идват сега, ще възстановят всички европейски народи, ще турят навсякъде ред и порядък. Те работят сега отвътре, те работят в България, навсякъде работят. Ще кажете: А, работят те! Да, работят. Един ден аз ще повикам един от тези братя, но когато не го очаквате. И знаете ли какво ще стане, когато го видите? Този салон ще трябва да бъде поширок, защото ще се намерите всеки с лицето си на земята. Чистота се изисква, чистота на човешката душа!

Аз искам най-възвишеното, най-благородното във вашата душа, което от хиляди години се крие, сега да се покаже. Сега му е времето. Сега или никога! Това, един век, хиляда години, милиони години, те могат да се съберат в една минута. Времето може да се съкрати, може и да се продължи. Този въпрос е философски. Сега е време да вложите това в душите си и всички да възприемете Любовта, т.е. да влезете в нея и да заживеете в контакт с този Божествен Дух. Той сега иска да се прояви. Този Дух иде, скоро ще се прояви. Той е в първият лъч. Ако вие се подигнете във вашето съзнание, вие ще видите неговия лъч от изток и ще кажете: Сега разбирам какво велико предназначение има човешкият живот; сега разбирам какво нещо е човешката душа; сега разбирам какво нещо е Бог! Тогава Земята ще отвори своите богатства и ние няма да орем, както сега. Без да орем, тя ще дава плодове. Тогава няма да има нужда да ядем тъй много, както сега. Вашите кухни съвсем ще се преустроят и вие ще кажете: Благословен е Господ, който ни е дал такива синове и дъщери! Благословен е Господ, който ни е дал такива приятели! Навсякъде тъй ще бъде. Всички ще се благославят, навсякъде хората ще се познават. Туй, което иде, ще бъде! Някои казват: Я бъде, я не. Ще бъде!

Когато казвам, че Христос иде, то е най-великото, което може да дойде в света. Бог ще се открие в своята красота, в своето разнообразие, и ще обърше всяка сълза от човешките очи. Ще премахне всички тъги и скърби, ще направи всички хора да живеят един чист и почтен живот, ще бъдат всички свободни граждани на Земята. И крави, и волове, и мухи, всички ще скачат и ще се радват. Кравата, като я срещнеш, ще ти се усмихне, ще те пооближе малко. Всички ще бъдат весели и радостни, не само хората.

А сега някои казват, че Христос умрял заради нас. Не, Христос иде! Иде, не за прощение на греховете, Христос иде да донесе новия живот за възкресение на всички онези, които Го очакват.

Плодовете на Духа са: Любов, радост, мир, дълготърпение, благост, вяра, кротост и въздържание.

Беседа, държана на 3.П. 1924г.

ИСКАШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ?

„Искаш ли да оздравееш?“

(Йоана 5:6)

В живота има въпроси, които само известни хора могат да ги разберат. Ако запиташ болния иска ли да оздравее, той разбира добре въпроса и ще ти даде един правилен отговор. За да могат всички да разберат този въпрос, „искаш ли да оздравееш“, той може да се зададе в друго отношение. „Искаш ли да бъдеш богат?“ – Искам. „Искаш ли да бъдеш учен?“ – Искам. „Искаш ли да бъдеш честен човек?“ – Искам. „Искаш ли да бъдеш добродетелен?“ – Искам. Разбира се, ако аз задам въпроса „искаш ли да бъдеш учен човек“, този въпрос може да го разбере само онзи, в душата на когото се крие неутолима жажда за знание. Ако задам на един човек въпроса „искаш ли да бъдеш добродетелен“, това може да го разбере само онзи, в душата на когото се крие жажда за добро. Онзи, в душата на когото не се крие тази жажда, не може да го разбере. Ще бъде смешно да питам сития човек: Искаш ли да ядеш? Той ще каже: „Не се интересувам от този въпрос“. Но гладният, жадният, болният ще разберат този въпрос.

Ако днес би дошъл Исус Христос, Той би задал много въпроси на съвременния културен свят; много въпроси би задал на съвременните учени хора; много въпроси би

задал на съвременните църкви, на държавниците, на управляващите, на всички би задал много въпроси. Разбира се, всички биха дали по един отговор. Таи се нещо в човешката душа. Няма човек в света, който да не обича доброто; няма човек в света, който да не обича знанието; няма човек в света, който да не обича парите. Духовните хора казват, че не обичат парите, но това е само привидно. Например, спорен е въпросът дали да има пари или не, но защо спорят дали да има пари или не? Кой създаде парите? – Човекът. Парите, това е един продукт, едно изобретение на човека. Следователно, докато той е господар на парите, той ще иска пари. После, когато казваме, че трябва да има ред и порядък в света, кой създаде реда и порядъка в света? – Човекът. Следователно, докато той казва, че в света има ред и порядък, ще има. Някои казват, че трябва да има анархия в света, и както казват, така излиза. Гледайте историята на всеки народ! Пролива се кръв. Историците, философите, държавниците, учените търсят причината за това, но всяко нещо има своя истинска, дълбока причина. Когато един човек се разболее, коя е причината за разболяването му? – Този човек не се е хранил естествено. Може да има и други причини. Неговата къща може да е нехигиенична; храната, с която се е хранил, може да е нехигиенична и т.н. Важно е, следователно, да се разрешат тия въпроси, понеже те ще засегнат нашия живот. Чудни са съвременните хора!

Аз ще ви приведа два примера от Френско-пруската война. Намират на бойното поле двама войници, един французин, друг германец, и двамата спорят за своя народ. Французинът иска славата на Франция, германецът иска славата на Германия. Хващат се и единият забива ножа в гърдите на другия, и вторият забива ножа в гърдите

на своя противник. Намират ги и двамата умрели, със забити ножове. Това е единият пример. Какво спечелват двамата на бойното поле? Французинът подигна ли Франция? Германецът подигна ли Германия? Нека историците се произнесат за това. Другият пример. На едно място намират един французин и един германец, и двамата ранени. Французинът превързва раната на германеца, след това германецът превързва раната на французина, а после и двамата братски си приказват. Питам: Защо първите двама си забиха ножовете в гърдите, а при втория случай германецът превързва раната на французина и обратно? Някои ще кажат, че културата изисква това. Не. Когато човек се напие и почне да лудува, това не е свойство на човешкия дух, това е винцето вътре в него. Не у всички хора, обаче, винцето действа еднакво. Един човек, като се напие, почва да лудува, а друг, като се напие, отива да спи. Следователно, това зависи от моралната стабилност. Има хора, които и като пият, са трезви, а има хора, които като пият, изисква се най-малкото разклащане, за да се прояви тяхната морална стабилност.

Сега, какъв е дълбокият смисъл на нашия живот на Земята? Хората от 8000 години са правили хиляди и хиляди опити да разберат смисъла на живота и да подобрят човечеството. Това е отлично. Цялата история показва тези опити. Има хиляди хора, хиляди лекари, които са посветили живота си да лекуват човечеството. Има хиляди хора, които са посветили своя живот, за да проповядват морал на хората. Никога не е имало толкова училища, толкова университети, тъй добре устроени, както сега. Разбира се, трябва ли ние да се спрем, да кажем, че сме достигнали върха на своето развитие? – Не. Ние сме едва в началото на своето развитие. Значи у човека се крие нещо по-

възвишено и по-благородно. И коя трябва да бъде онази мярка, с която да се обуславя живота ни? Когато майката започне с възпитанието на децата си, кой трябва да бъде първият принцип, който трябва да всади в своето дете? Кой въпрос трябва да зададе майката? Вие сега сте майки и знаете, че въвн от желанието си това дете да бъде здраво, вие искате това дете да бъде умно и силно. Вие искате, щото то да бъде не само умно, но и, в широк смисъл, добродетелно, защото умен човек може да бъде само добродетелният. Туй трябва да се тури като максима. С всяка една култура, като например с идването на християнството, се започва нещо ново. Нова култура иде! Религиите всякога предшестват културата, за да дадат основа на един умствен подем на човечеството. Така е било в миналото, така е сега, така ще бъде и за в бъдеще. Трябва да се урегулират човешките енергии и чувства и тогава ще дойдат хората, наречени „гении на човечеството“, за да подемат повдигането на човечеството. Това е грандиозна работа! Повдигането на човечеството не е работа на един човек. Казваме: Е, някой учен, някой философ или някой писател ще стори това. Не, милиони майки трябва да работят, милиони бащи трябва да работят, те са първите работници, а след туй ще дойдат плеяда все благородни хора, за да работят за туй повдигане.

Сега важният въпрос, който Христос зададе, е: „Искаш ли да бъдеш здрав?“

Често, когато хората слушат някоя беседа, те се впусчат в един анализ, искат да знаят каква е целта на оратора, който говори. Това е външната страна на въпроса. Някога и най-лошият човек може да ви направи добро и да спаси живота ви. А някой път и най-добрият човек може да ви направи едно зло несъзнателно. Ако един добър чо-

век, който няма понятие от медицината, иска да ви направи едно добро, да ви изцери, то като ви даде някое лекарство, от което не разбира, той може да ви умори. Ще кажете: Такава е била волята Божия. Не е била такава волята Божия. А онзи лошият, но умният човек, може да ви даде едно лекарство от Природата и да ви помогне. Когато един човек препоръчва едно лекарство, ние имаме предвид, че този човек трябва да има знания. На онези, които искат да боравят с човешката душа, аз им казвам: Вие трябва да разполагате с една висока интелигентност и разумност, да разбирате тия вътрешни процеси, които стават в човека. Срамота е за хората на ХХ век, хората на просветата, да си служат със средствата на миналото човечество! Първото нещо: Хората трябва да се отличават със своята честност. Всеки трябва да бъде истинолюбив – да обича Истината. Не е въпросът за нашите погрешки. Ние трябва да имаме едно непреодолимо желание, непреодолима жажда за онази Истина, която дава човешката свобода. Това не трябва да бъде само за българите, но всички народи трябва да имат туй желание. Желанието ще даде онези резултати, които всеки човек се стреми да придобие. Стремещът е важен. Всеки иска да бъде икономически свободен само че средствата ни са ограничени. Мислите ли, че всички тези французи, англичани, германци, всички видни хора, които управляват света днес, не искат туй? Мислите ли, че в тях няма този стремеж към добро? – Имат, но те се намират пред една грандиозна задача. Ние можем да ги осъждаме, но не е тъй лесно с един замах да се създаде един закон. Ако е така лесно с един закон да се подобри човечеството, досега хората биха го направили. Не, от друго нещо се нуждае човечеството. Законът, това е едно ограничение, а приложението на закона, приложението на тия сили, които са

в живота, в разумната Природа, те трябва да станат достъпни за човешкия дух, за човешката душа. Следователно, човешкият дух и човешката душа, това са Божествени прояви; умът и сърцето са прояви на духа и душата, а тялото е само едно следствие.

Следователно ние, хората, посвещаваме целия си живот на тялото, на следствията. Там е всичката погрешка. Майката посвещава на тялото на детето си целия си живот. Тя му милва очичките, ръчичките, носа, но не се стреми да погледне какво има в душата му, да види туй, което се крие вътре в нея. Тя казва: „А, моето ангелче!“ Но тя не знае още какво могат да направят тези ръце. Това дете може да бъде един Наполеон, може да бъде един Калигула, може да бъде един Толстой, може да бъде един Христос, не този Христос, когото очакват, но Христос, човекът с непреодолимата Любов към цялото човечество. Като казвам Христос, разбирам човекът, който има непреодолима Любов към човечеството, който е намерил доброто, благото в живата Природа, и всичко туй иска да го предаде на другите тъй, както го намерил за себе си. Това е целта на Христа. И следователно, ние, съвременните хора, сме се заблудили, взели сме изопачено Христовото учение и сме турили вътре в него неща, които не са верни. За пример, като кажем, че трябва да имате Любов, вие казвате: Да, но с Любов само не става. Е, щом не става с Любов, с какво става? – Ама малко и усилие трябва! Ами че по-голяма сила от силата на Любовта има ли? Някои казват: Аз употребих Любовта, но тя нищо не ми даде. – Не си я употребил още както трябва. Тази Любов трябва да действа като едно възпитателно средство и човек с нея трябва да бъде действащ, активен. Ние трябва да се борим с мъчнотиите в живота, да ги надделеем, затова трябва да се въоръжим с Любовта.

В Природата, извън нас, съществуват известни сили, които са неприязнено разположени към човешкото развитие. Това е един посторонен въпрос, който може да оставим настрана, но казвам, че човек трябва да знае законите, с които да може да се справя с тия сили. Ще ви приведа един пример. Един индуски факир, на име Мали, укротител на змии, като минавал през реката Ганг, хваща го един крокодил. Този факир, който знаел да укротява всякакви змии, кобри, тук попада на този крокодил, който го завлича към реката. Но той бил смел, досетлив, забива двата си пръста в очите на крокодила и се спасява. Това било единственото средство да се избави. Спасява се, но с месеци носи своята рана. При друг един случай този факир, укротител на змии, като пътува из гористите места на Индия, бива повален един ден на земята от един тигър. Лежи той така на гърба си 5-10-15 минути, гледа, тигърът не го дави. Той се чуди, мисли си защо тигърът не му направя нищо, защо не свърши с него. А какво било? – В пазвата на факира имало една кобра, наречена Саприла, която веднага изскочила и фиксира тигъра. Юнак бил този тигър, но и той затреперил от погледа на тази кобра. Фиксира го тази кобра около 10-15-20 минути и по едно време в тигъра се явяват особени спазми и той се търкулва на Земята. Тази Саприла дошла в помощ на своя господар, клъвва тигъра и той се търкулва на Земята. Човешкият ум трябва да се бори с туй злобното в себе си. За да се бори и да устоява, човек трябва да има умение. Ние огънят няма да го угасим с духане, вода ще му полеем отгоре.

Сега Христос се обръща към болния и го пита: „Искаш ли да бъдеш здрав?“ Аз казвам на съвременните хора: Ако би дошъл сега Христос и би ви запитал – искате ли да бъдете щастливи? – всички ще кажете: Искаме, Госпо-

ди! „Искате ли да бъдете богати?“ – О, как не, всички искаме да бъдем богати! „Искате ли да бъдете умни?“ – Е, Господи, това вече е трудна работа. С богатството лесно се разправяме, но колкото за учението, то е трудна работа. Трудните работи, именно, са хубавите работи в света. Възвишени и благородни работи трябва днес! Всяко знание, не само съвременното, трябва да се опита и докаже. Като казвам, че трябва да се опита, то е защото имаме една страна, която е проверена, и друга, която не е проверена, а предстои да се провери.

Какъв е смисълът на нашия живот? Често ние постъпваме като тия двамата, германецът и французинът, хванали сме се за гушата и заставаме с нож един срещу друг. Какво ще добием? – Нищо. Вторият пример, да превържем раните на своя брат, е за препоръчване. Единият трябва да каже: „Братко, аз направих една погрешка, но мога да превържа твоите рани“. И другият да каже: „И аз мога да превържа твоите рани“. Туй нещо сегашните народи го чувстват. Тия сегашни християнски народи трябва да се постараят да превържат раните на своя брат, а не да си забиват нож един в друг. Това е, което трябва да направят всички народи. Великите народи, силните народи трябва да превържат раните на кои? – На онези, които са ранени, които са слаби. Туй е не само за нас лично, туй е положението, което трябва да заемат всички хора.

Христос каза на болния: „Искаш ли да бъдеш здрав?“ – Искам, Господи. Тогава Христос му каза: „Стани, дигни одъра си и ходи!“

Днес в европейските народи има едно състезание. Те не знаят кого да делегират, а не че не искат доброто. Всеки иска от него да излезе инициативата. Ако Франция рече да направи конфедерация, Германия ще се противопостави:

„Как тъй?“ Ако Германия рече да направи конфедерация, Англия ще каже: „Как тъй?“ Всеки ще иска да излезе на сцената. Трябва да се споразумеят. Когато ние искрено желаем доброто, трябва да ни е безразлично от кого ще излезе. Нека излезе най-умният човек, да изнесе доброто, ние ще го поздравим. Това добро е за благо на всички. Казвам сега: Ако ние сме езичници, въпросът щеше другояче да се уреди. Ако служихме на много богове, въпросът другояче щеше да се уреди, но понеже сме християнски народи, понеже всички служим на един Учител, на един Христос, който е проповядвал Любов на хората, то безразлично е за нас кой ще изнесе доброто. Когато се проповядва Любовта, това не значи обезличаване. Любовта е онази велика сила, която ще даде възможност на всички същества, от най-малките до най-големите, да се проявят. Тя ще даде условия да се прояви живота. И ако ние разбираме туй красивото в живота, то ще дойде. Защо страдате? – Защото във вашите сърца няма онази искреност. По някой път вие се поставяте благочестиво. Например, сега аз като ви говоря, силата на моята реч зависи от онази вътрешна чистота, от разположението на моя ум, на моето сърце, на моята душа и на моя дух в дадения момент, какъв смисъл влагам. Туй е, което определя силата на моята реч. В света има една велика сила, едно велико същество, пред което никаква лъжа не може да мине. Тази сила обуславя целия живот, тази сила съди всички. Не мислете, че вие можете да вършите каквото искате. Не, туй същество постоянно праща хората в гробищата. Всички праща там, и юнаци, и слаби. Досега никой не се е избавил. И Христос, когато дойде, и Него пратиха там. И след това Той показва своето изкуство – възкръсна. Има един стих в псалмите, който казва тъй: „Няма да оставя преподобните си

да видят изтление“. Ако ние имаме тази велика Любов, ако ние имаме Бога на нашата страна, ние ще опитаме този стих. Ние проповядваме едно учение, всички да имат тази Любов, но да се приложи без насилие. Днес всички искат Любов, но в какво седи тази Любов? Всички казват: Да разделим помежду си спечеленото. Ние, хората на Любовта, не се нуждаем от събраното богатство на другите. Ние се нуждаем от това богатство, което ни се дава отгоре. Ние се нуждаем от това богатство, което припечелваме с труд, със своите ръце. Някой път казвате: Пари, пари! Тези пари са оцапани с човешка кръв, те са опозорени, те не са заради нас. Няма нито един, който след като е турил парите в джоба си, да е прокопсал от тях. Следователно, ние ще оставим света, нека той борави с парите, те не са за нас, те са едно следствие. Ние, като разрешаваме въпроса с парите, те за нас не са един принцип, те не представляват никакъв спор. Парите са си пари, златото пак ще се върне в Земята. Туй злато и сребро не можем да го изнесем от Земята. И светът е тъй направен, че като дойдем до края на живота си, там има митница и митничари и като дойдем при тях, те ще ни съблекат по всички правила.

Жената на един американски консул, като минавала през Германия, съблекли я там на митницата, прегледали я най-щателно дали няма в себе си някакво писмо, каквото германската цензура не позволява. Тя казва: „Това е голямо безобразие!“ Възмущава се. Казвам: Във време на смъртта, като дойдат тия бирници, така щателно ще прегледат човешкия мозък, човешките кости – навсякъде. Няма да го оставят да изнесе нещо от Земята. Някой казва: Е, аз забогатях, аз съм учен човек. Не, аз намирам, че смисълът в живота седи само в Любовта към Бога. Той е единственото същество, което не се мени. Той е принцип. Бог

в себе си е математическо цяло. Цялото не се мени, а неговите части претърпяват едно вътрешно изменение. Човешките души, ангелите, висшите духове, с тях могат да стават промени. То е в реда на закона за усъвършенстването. Ние можем да растем и да се развиваме. Цялото в себе си може да се проявява като цяло, неговата сила нито може да се увеличава, нито да се намалява. Щом се увеличава, значи липсва му нещо, стреми се да го достигне; щом се намалява, излишък има. Следователно абсолютното цяло, Бог, това е една постоянна величина и тази величина ние я наричаме Божествен Дух. Първото проявление на туй цяло е Любовта, а Любовта носи живота на човека.

В какво седи Любовта в света? – Във физическата Любов всякога има едно желание. Ти имаш едно желание да целунеш, да повикаш на гости и да угостиш този, когото обичаш. Туй е първото проявление на Любовта. Когато не обичаш, ще го държиш далеч от себе си и няма да го нахраниш. Следователно, имате ли един приятел, който ви обича, той ще бъде готов да ви услужи, та където и да сте; не ви ли обича, няма да ви услужи. Туй разположение съществува и между народите. Някой път народите имат известно разположение един към друг и затуй се проявяват благосклонно едни към други. Някой път нямат туй разположение и тогава се създават всичките мъчнотии. Но ако ние не изпълняваме Божия закон, да се обичаме, какво печелим? Не създаваме ли за себе си една от най-големите мъчнотии? – Създаваме. И днес, най-вече от кога и да е друг път, ние се нуждаем от хора, които да разбират Любовта в най-минималната нейна програма.

Всички хора, даже и най-напредничавите, казват: Животът не може без насилие. Как да не може? Любовта без

насилие може да дойде в света. Любовта трябва да влезе без насилие в света! Когато светлината влиза във вашата стая, трябва ли да чупи прозорците, за да влезе? Не, тя влиза свободно през стъклата. Тази Любов трябва да проникне в нашите умове, в нашите сърца и души, и ние трябва да бъдем искрени.

Сега държавата казва някой път за нас: „Тези хора говорят в името на Бога, но те имат обратни идеи, те са анархисти, те готвят една революция. Хубаво, ако ние в името Божие готвим една революция, ние сме най-позорните хора. Когато един анархист проповядва насилие, това е в реда на нещата, това са неговите идеи, но когато в името Божие се крият някакви анархистически идеи, това е позор, и такъв човек, в моите очи, не е човек! Ние, които говорим за Любовта, отричаме всяко насилие. Любовта изключва насилието. А държавата няма какво да се сърди на анархистите, понеже те са нейни деца. Че са нейни деца се познава по това, че държавата употребява насилие и те, като нейни деца, употребяват същите методи. Така е. Синът мяза на бащата и дъщерята мяза на майка си. Бащата сприхав, и синът сприхав. Майката се сърди, и дъщерята се сърди. Не, ние ще употребим един нов метод и казваме: Без насилие в света може, но дайте време! Малко време се изисква.

Следователно, за да се приложи този велик закон на Любовта, изискват се силни хора. Всички съвременни писатели, всички служители на Бога се влияят от средата, от мнението на обществото. Дето и да отидете в Америка, нито един проповедник не може да се изкаже свободно; един български свещеник, и той не може да изкаже своите убеждения свободно от началствата си; един военен, и той не може да се изкаже свободно; един учител, и той не мо-

же да се изкаже свободно, крие се. Е, хубаво, защо ще крием своите убеждения? Кому досега Любовта е донесла зло? Всичкото благо в света се дължи на тази велика Любов. Светът сам по себе си е Любов. Безлюбието, това е едно малко отклонение. Когато хората казват, че безлюбието не е истинското проявление на човека, то е защото истинското проявление на човека е само в Любовта. Ние, съвременните хора, още не живеем по Любов. Защо? – Болни сме. Сега често ми възразяват: „Ако ние постъпваме с Любов, сърбите ще дойдат в България и ще ни завладеят. Ако речем да не се противим на злото, те ще ни поробят“. Не е така, приятели, Любовта не е за слабите хора. Любовта е само за великите, за силните души! Тя не е за пигмеи, за дребнави хора, тя е само за силните хора. Най-великото същество, Бог, е Любов. И знаете ли каква грамадна сила се крие в онзи човек на Любовта? Хората са чудни, като казват, че ако българите биха живели според закона на Любовта, то сърбите, като излязат с една 500000-на армия срещу нас, чудо ще направят! Не, ако българите постъпват според закона на Любовта, то само като махнат с ръката си, и сърбите ще заспят. Тогава българите ще им вземат конете, оръжията, това-онова и ще им кажат: „Вие сте наши братя. Ние решихме да живеем по Любов“. Сърбите ще кажат: „Ние имаме политика“. Да, но щом са без оръжия, ще се върнат. Хубаво, ще дойдат втори път – пак същото. И най-последно, като дойдат 5-6 пъти и оставят всичките си коне и оръдия, ще имат ли сметка да идват пак? Не, най-последно ще кажат: „Да се не занимаваме повече с тях“. Човек трябва да направи най-малкия опит, че тогава да говори. Някой даде едно шише с лекарство някому. Казвам: Ти направи ли опит с туй лекарство? Не, четох в обявленията, пише, че е добро лекарство. Не, не, ти пръв ще

направиш опит с това лекарство. Когато някои говорят за Любовта, аз ги питам: Вие направихте ли опит с нея? Българите казват: „Добре, ами след като махнем така с ръцете си пред сърбите, или пред които и да са, и не успеем? – Е, тогава ще започнем по старому. И в такъв случай пак ще има крака, ръце, глави счупени. Духовните хора в този свят се делят на два лагера и затова не успяват, а хората от света са практични, те си имат изработени възгледи и според тях действат. Няма какво да оспорваме техните възгледи. Докато нашите възгледи, нашите методи не дадат по-добри резултати, няма какво да спорим. Ще направим един малък опит и тогава ще кажем: Ето нашите методи!

Христос казва на болния: „Ти искаш ли да бъдеш здрав?“ – Искам, но няма кой да ме тури в къпалнята. Казва му Христос: „Стани, дигни одъра си и ходи!“ Дигна се тогава спор: „Кой ти позволи да си дигнеш одъра? Не знаеш ли какво писа Мойсей?“ – Не зная какво писа Мойсей, но Онзи, който ми каза да стана, Той ме оздрави. И после го намери Христос и го предупреди в едно нещо: „Иди и не съгрешавай повече, за да не ти стане по-зле.“ Следователно, религиозните хора, според мене, без разлика на това, дали са християни, мюсюлмани, или каквито и да е, трябва да бъдат най-умните и най-добрите хора. По това трябва да се отличават те. Тъй гласи религията. Ако религията е служене на Бога, религиозните хора трябва да бъдат не само истински учени, но те трябва да бъдат най-умните и най-добрите хора. Те няма да бъдат като ангелите, но в своя живот те трябва да бъдат образци.

И тъй, от нас се изисква един малък опит. Направете един малък опит на вашата Любов! Любовта вие сте я опитали. Тази Божествена Любов не се предава с думи. Преди всичко, за нея се изисква нов език, нови думи. Ако чо-

векът, у когото блика тази Любов, дойде във вашата къща, той без да ви каже една дума, ще бъде за вас същото нещо, каквото е изгряващото слънце. Може да дойде друг някой да ви говори сладки думи, тъй ще бъде, иначе ще бъде, но сълзите ви ще текат. Дойде ли, обаче, човекът на Любовта, сълзите ви ще се пресушат, скръбта ви ще изчезне и вие ще усетите нещо ново да се влива във вас. В сърцата на всинца ни трябва да блика животът като един извор, за да се повдигнем и да покажем, че ние сме носители на туй Божественото.

Питам християнските народи: Днес Христос интересува ли се от църквите? – Интересува се. Той ходи навсякъде, обикаля. Досега Христос е обиколил цяла Европа и се чуди на гениалността на Неговите последователи, че вътре в Неговата уста и в Неговия ум са турени неща, които Той никога не е помислял да каже. Тези хора за всичко говорят, но за Любовта не са говорили досега, и казват: „Христовата Любов е неприложима. Това учение е утопично, изискват се още хиляди години, според Дарвиновата теория, докато хората дойдат до положение да приложат тази велика Любов“. Българите казват: „Зяй, коньо, за зелена трева“. Когато Христос е проповядвал своето учение на евреите, Той им казвал: „Сега е време за вас да приложите моето учение. Ако не го приложите, в 2000 години ще опитате последствията на вашето отричане“. И днес Христос пак седи пред вратата на европейските народи и казва: „Ако вие приложите моето учение, очаква ви едно велико знание, едно велико благословение, но ако вие отхвърлите Любовта ми, както преди 2000 години, ще опитате най-големите нещастия, ще се възмути не само Небето, но и Земята“. Под Земята се готви нещо страшно. Ако тия хора не приемат Божествената Любов, Земята ще се

отвори и ще ги повикат долу. Ще има една революция в Природата, но не такава, каквато вие познавате. Тази революция, която сега става, е нищо пред тази, която Природата приготвява. Ще стане една такава революция, каквато светът не помни, каквато никога не е виждал. Ще бъдат разпокъсани и железници, и телеграфи. От този свят няма да остане нищо върху Земята. В утробата на тази Земя ще израсне друга една култура. Кога ще стане това? – Ако не приемете Любовта. Няма да ви давам подробности по това, но четете Евангелието, там е писано, че Слънцето ще изгасне, че небесните светила ще потъмнеят. Казват: Това са заплашвания! Когато стане, ще видим дали това са заплашвания или не. Сега, нас не ни е страх дали Земята ще се отвори, дали ще има земетресения. Тия неща за нас са маловажни. Когато стане земетресение, нашите крака няма да се разгърсват, ние няма да бъдем на Земята. Казва Писанието: „Праведните ще бъдат грабнати и дигнати във въздуха да видят Господа, а земята отдолу ще се тресе“. И грешните ще кажат на планините: „Закрийте ни от лицето на Този, който иде“. Както виждате, Любовта значи има страшни последствия, ще изпъкнат всички престъпления. Аз не говоря за политическите престъпления, говоря за онези най-лоши, срамни, позорни престъпления на духовните хора, които в името на Любовта са извършили тия престъпления. Не светът ще бъде съден, светът ще си замине. Ще бъдат съдени духовните хора. Грешните хора на съд няма да бъдат викани. И някои казват: Е, не е близо това време. Не, пред вратата е това време. И всички трябва да се молят да се отстрани този час. Божият ден е страшен!

Сегашните християнски народи седят, играят си, още продължават да лъжат. Не, не, всички трябва да слугуват

на Любовта! Единственото нещо, което може да ни спаси, да ни избави, е да се свържем с Бога на Любовта. И тогава европейските народи ще бъдат по-добре, ще имат всички по-добри условия. Англия ще бъде по-велика, Германия, Франция, Америка, Сърбия, България – също. На всички народи трябва да се даде свобода! Туй е християнство! Всеки един народ, колкото и да е малък, нека му се даде право да живее един сносен живот. Само така ще се образува едно братство. Как ще се образува то? – Ще се намери един начин. За туй религиозните хора трябва да се вдъхновяват и да станат носители на тази велика Божествена Любов!

Аз сега забелязвам, следя, какъв ли спор не се води за маловажни работи, но аз вярвам в едно нещо: Вярвам в човешката душа, вярвам в човешкия дух. Всеки един човек е двояк, има двояко естество: естество на едно мислещо същество и естество на едно любящо същество. Във всеки човек има една Божествена душа, на която можем да говорим. Всеки един човек, каквото място и да заема, в него има един Божествен Дух, и колкото и да е груб този човек, трепне ли у него тази благородна струна на душата му, той се изменя. Колкото и да е престъпен един човек, при известни случаи ти виждаш в него един ангел, който може да ти подаде ръка, да ти направи една услуга.

И тъй, разумни трябва да бъдем, а не да се афектираме, да мислим, че като се въодушевим, светът ще се поправи. Аз пак настоявам, че всеки един верующ трябва да има един непоколебим копнеж за добиване на тази опитност – да се свърже с Бога и да опита Любовта Му тъй, както опитва Слънцето. Всяка душа може да опита тази Любов. Опита ли я, тя не може да се лъже. Ще я опита тъй, както опитва слънчевата светлина. Ние можем да се ль-

жем, но кога? – Само когато е тъмно. Когато вие имате очи и аз имам очи, тогава лъжа не може да има.

Седим сега ние, да кажем, в туй събрание, но хиляди други хора има събрани в други общества, в други църкви или джамии. Не мислете, че само това място е място на богослужение. Където и да сте, щом сте се събрали в името на Бога, то е място на благословение. Да не казваме, че тук не е място за служене на Бога. Не, благородните хора, дето и да са събрани, в каквото и да е дом, в каквато и да е църква или джамия, всякога в тях ще има един вътрешен копнеж за Божията Любов. У нас трябва да има едно искрено почитание към Божествената душа и към Божествения Дух. Ние сме родени с доброто вътре в себе си. Някой ще каже: „В грях ме зачена майка ми“. Да, но преди да ме зачене майка ми, аз бях в доброто, а злото, грехът ме обвиха отпосле. Трябва да знаем, че този великият закон на Любовта е по-велик от злото, и като дойде този закон на Любовта, всички ще се разберем. Всички трябва да вярваме, че Любовта е, която ще победи света. А сега има един спор. За какво? – Вие се съмнявате в мене, казвате: „Това учение е опасно“. Хубаво, аз не казвам, че трябва да го приемете. Опитайте, приложете го, направете най-малкия опит с него. Вашите възражения, вашите стрели аз взимам предвид. Но като дойде Христос, какво ще каже на хората, я ми кажете?

Всички казват, че ни трябва храна. Бил ли е светът лишен от храна? Всяка година в света е имало преизобилна храна. Толкова работници във Франция, в Англия, в България и навсякъде по света работят с ралото си и са изкарвали храна повече, отколкото трябва. Днес в света има повече храна, отколкото консумираме. А при това житото всяка година се складира някъде и не отива на своето място.

Не че онези, които го складират, мислят зло, но в техните сърца има запичане, те не мислят доброто на другите. Ако у един милионер и милиардер, каквито ги има в Америка, трепнеше сърцето им за другите, ако у тях би се събудила тази благородна струна на съчувствие, биха ли могли да задържат толкова милиона тонове жито за себе си, а другите хора да умират?

И ние седим и казваме: „Бог ще оправи света“. Не, днес е зовът към всинца ни. Ние сме чада на Бога. Ние служим на Бога на Любовта, но изпълнихме ли този закон на Любовта? – Не сме го изпълнили още, а си хвърляме вината един другиму. Ако запитате някого: Ти изпълни ли закона на Любовта? – ще ви кажат, че сте в заблуждение. Не, не сме в заблуждение, но никой не е в състояние да изпълни туй учение тъй, както трябва. Защо нямаме тази смелост? – Понеже Любовта още не е проработила в нас. Когато проработи Любовта, тя ще внесе в нас истинските методи за приложение на туй учение. Не говоря за Любовта на онази мома, която може да напусне дома на баща си и майка си и да бяга с онзи момък. С приставането тя не е разрешила въпроса. Приставането не подобрява живота. Тази мома, като е избрала един момък за себе си, според нашите схващания, трябва да го обичат и майката, и бащата, и братята, и сестрите. Това е благословение за дома ѝ. Не го ли обичат, избягва ли тя с него, има нещо лошо в него. И за онази мома, която жертва Любовта на майка си за своя възлюбен, казват: „Идеал има тази мома!“ Идеал има! Не, не, в света има само един идеал и той е Бог. Мома, която напуска майка си, ще напусне и мъжа си. Коя е сигурността, че този, за когото ти жертваш живота си, те обича? „Ами той ми говори сладки думи!“ Не, не, светът от сладки думи умира. „Ами очите му светят. Той ме прег-

ръща и целува.“ Ами, че кой не прегръща и целува? И Христа обичаха, но после Му забиха гвоздеи, разпнаха Го, а след туй плачат, сълзи проливат за Него. Да, плачат за гвоздеите на Христа, но като излязат въвн на пътя и срещнат някого с гвоздеи на ръцете, казват: „Е, такава му е съдбата“ – и си отминават. Това, което ви говоря, е лично за вас, отнася се до всекиго едногo. Има един личен въпрос, с който ние трябва да се справим. Той е най-важният. И най-благородните, най-възвишените неща в света не растат при спор. Там, дето има спор, Истината никога не може да излезе. В мир и спокойствие расте и се развива Истината. В мир и Любов расте Истината. Щом дойде Любовта, вие ще имате доверие в мен и аз във вас, и ние ще можем да се разговаряме, да се разбираме. Щом влезе най-малкото съмнение, тези отношения между нас не могат да съществуват. Няма в света нищо скрито-покрито!

Щом Христос видя болния човек, той му вдъхна доверие, погледна го в очите и го запита: „Искаш ли да оздравееш?“ – Искам, Господи! Като го погледна в очите, Христос си каза: „Не съм видял такива очи!“

Благословение е за нас да срещнем Господа и да ни проговорят, но не външно да Го срещнем. Пазете се от това заблуждение! Не търсете Господа външно! Пак ви казвам: Божественото носи светлина за ума и топлина за сърцето; знание за ума и Любов за сърцето. Божественото носи още и свобода, но тази свобода не е обоснована на насилието, тя не е обоснована и на науката, тя е нещо идеално. Тази велика Божествена Любов като дойде, ние няма да обръщаме внимание на човешките погрешки. Някои ме питат: Не може ли без грешки? Чудни са хората! Възможно ли е, когато дойде порой, който влече разни клончета и тиня, реката да остане чиста от този порой? Запитват: „Защо та-

зи река е нечиста? – Няма защо да съдим живота. Животът е едно велико течение, той, сам по себе си, е чист, обаче носи много утайки, които постепенно ще се утаят.

И сега Христос пита болния: „Искаш ли да оздравееш?“

Вие казвате: Това беше преди 2000 години. Хубаво, преди 2000 години говори Христос. Колко хора приеха Неговото учение? След смъртта Му бяха всичко 500 братя. И когато се възнесе Христос, даже някои от тези последователи се усъмниха дали това е вярно, или не. Такъв един народ са били евреите. Трябва да знаете, че когато ние дойдем до положението да носим тази Истина, светът ще опита туй учение. Любовта ще внесе здраве, ще внесе светлина, ще внесе разбирателство между хората, между мъже и жени, между деца и родители, между братя и сестри, между господари и слуги, навсякъде. Тя е вътрешният процес, който гради. Тези неща, които сега стават, те са във от Любовта. Любовта е един вътрешен процес. Тя няма нищо общо с тези работи, които стават в света. Любовта носи живот. Казва Христос: „Както Отец ми има сила да дава живот, така и Синът има сила да дава живот на онези, които вярват в Него“.

„Искаш ли“, казва Христос, „да оздравееш?“

Трябва да имате смелостта на онзи факир, да забиете пръстите си в очите на вашите погрешки, на злото във вас, че то да ослепее. Вашата кобра, вашият ум трябва да бъде тъй силен, че като погледне тигъра в очите, да се стъписа. Ние не трябва да бъдем слабохарактерни. Трябва да знаете, че у човека има нещо зло, но то трябва да се победи. Представете си, че аз съм беден човек, пътувал съм няколко дни, гладен съм. Минавам покрай една богата къща, вляза в стаята на някой милионер, виждам ка-

сата му отворена, гледам парите, намирам се пред едно изкушение, пред един изпит. Има един закон вътре в мене, който ми говори да не се изкушавам. Разбира се, ако има стражари, аз ще бъда много изправен. Няма ли стражари, няма закон. Не, има един велик закон вътре в света, който регулира нещата.

Казва Христос: „Искаш ли да бъдеш богат?“

Сега, Христос седи при касата и ви запитва: „Искаш ли да бъдеш богат?“ – „Искам, Господи.“ Е, бръкни вътре! Мислите ли, че сегашният закон ще признае туй бръкване? Ако ви хванат, ще кажете: Христос ми каза да бръкна в касата. Не, не за такова богатство ви говори Христос. Като те запита Христос искаш ли да бъдеш богат, Той ще ти каже: „На тази каса не обръщай внимание, ела с мене!“ Христос ще те заведе на някое планинско място и като седнеш там, ще ти каже: „Искаш ли да бъдеш богат?“ – Искам, Господи! Тогава из Земята ще излезе всичкото богатство, тъй, с чували, и Христос ще ти каже: „Вземи си, колкото искаш! Това, което излиза от Земята вътре, то е мое, а онова другото е чуждо, то си има свой образ, то е на Кесаря. Отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието – Богу! Туй, което излезе от Земята вътре, то е твое, а ако не излезе нищо, ще вземеш ралото и ще ореш, пак ще намериш това богатство“.

Искаш ли да бъдеш здрав, искаш ли да имаш знания, това-онова – ето важният въпрос, който трябва да разрешим.

Бог е Любов и вън от Божията Любов няма друг живот! Няма по-хубаво нещо от това, да сме в приятелски отношения с Бога! Какво нещо е Бог? Някой казва, че като отидем при Бога, ще оголеем. Не, човек като отиде при Бога, в него ще се събудят велики мисли! Господ ще ти

покаже защо е създал световете. Ти сега искаш една малка къщичка. Господ казва: „Нещастен си, като искаш една малка къщичка. Аз ще ти дам една цяла Земя, да отидеш да се разходиш, да обиколиш една цяла планета“. Богат е светът; богат е за онези, които любят Господа. И ако някой път се усещате недоволни, то е, защото знаете вашето наследство на звездите. Там е вашето наследство!

„Искаш ли да бъдеш здрав?“ Христос пита: „Искаш ли да любиш Господа?“ – Искам, Господи! Как? Казано е там в закона: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, и ближния си, както себе си“.

„Искаш ли да бъдеш здрав?“ То значи: Искаш ли да любиш Господа, да се прояви славата Божия в тебе?

Ето смисълът на живота, който всеки иска да разреши при сегашния си живот!

Беседа, държана на 10.П. 1924г.

ЦАРСТВОТО БОЖИЕ СЕ БЛАГОВЕСТВА

„От тогава царството Божие се благовества.“

(Лука 16:16)

Най-важната дума в този стих е „благовествам.“ Да кажеш на онзи затворник, който е осъден на 100 години доживотен затвор, че той е опростен, че ще го пуснат на другия ден, това е благовестие! Да кажеш на онзи, който е на умирање, че той ще живее, това е благовестие! За него 10 души лекари са се произнесли, че е осъден на смърт, че след 24 часа ще замине за другия свят. Да кажеш на онзи ученик, който е скъсан по всички предмети, че той ще се поправи и ще свърши добре, това е благовестие! Той се е отчаял до самоубийство и казва, че от него човек няма да стане. Да кажеш на онази майка, която се отчаяла за своя изгубен син, че той утре ще се върне, това е благовестие! Туй, което е вярно отчасти за индивида, то е вярно и за общото. Законът е един и същ и навсякъде има приложение. Така невидимият свят е пращал и праща благовестители до всички народи в света. Явяват се те като велики хора, тъй ги наричам аз: „гений, светии, Учители на човечеството“, да благовестват. По някой път благовестието не се харесва на хората. Онези синове, които очакват техният 100 годишен баща да умре, да се освободят от него,

понеже има 100 милиона наследство, и да дойде някой да им благовества, че баща им ще живее още 25 години, това ще им пререже сърцето. Да благовестваш на онази младата жена, на която мъжът е отсъствал 5 години, че ще си дойде, това ще пресече сърцето ѝ. Защо? – Защото след като мъжът ѝ отсъствал толкова време, тя изгубила вяра, че ще си дойде и се оженва. Това благовестие не е приятно. Да кажеш на онзи, който дължи на своя заемодавец, че заемодавецът му утре ще се върне, туй благовестие ще го пререже и той ще си каже: „По-добре да се не върне“. Тъй щото, по някой път хората казват: Ако е благовестие, от което хората няма да се радват, по-добре да не е. Интересите на хората не се съвпадат. Това е един закон. От хиляди години насам виждам, че и за учени хора, и за добри хора, и за църковници, и за набожни хора, там, дето благовестието не се съвпада с техните интереси, то не е хубаво. Има някои изключения, но в повечето случаи е така. Тъй щото, някой път, като забележите едно противоречие, трябва да си го обясните. Някои казват: Всичко в света трябва да е открито, нищо да не е в тайна. Чакайте де, всичко в света, именно, е в тайна. Че кое е наяве? Знаете ли, утре, като умрете, къде ще отидете? Някои казват: Всичко да бъде отворено. Хубаво, нека отворим бъдещето! Онези велики процеси, които стават вътре в мозъка, наяве ли стават? – В тайна. Кръвообращението наяве ли става или в тайна? – В тайна. Процесите стават в тайна, а плодовете – наяве. Аз ще ви приведа онзи анекдот за Настрадаин Ходжа, който ходил да проси тук-там, но никой нищо не му давал. Останал му само един бешлик в джоба и с него отишъл да си купи една пила. Отива една вечер с нея пред дома на един богат търговец и започва да пили вратата. Като започнал да пили ключа отвън, минава един стра-

жар и го пита: „Какво правиш тук?“ – Е, свиря на цигулка. „Ами защо гласът ѝ не се чува?“ – Утре ще го чуеш. Следователно, всички неща имат свои плодове. Нищо в света не става скрито-покрито. Тъй щото няма какво да се безпокоим. Законите на великата Природа, на живата Природа, която е настойница на Земята, са така строго определени, че никое действие, никое последствие не може да се избегне. Вие може да вярвате в каквото искате, може да живеете, както искате, но резултатите ще бъдат такива, каквито законите ги изискват.

Казва се в стиха: „От тогава царството Божие се благовества“.

Да благовестваш, това е възвишен процес! Кой трябва да благовества? Аз казвам: Само един чист, умен и благороден човек може да благовества. И в миналото, когато Бог е праснал някой пророк в света или някой велик Учител, дълги години Той е школувал, дълги години е бил подлаган на чистене. Всички пророци са били чисти. Някои казват: Чрез нас Господ ще изпрати своето послание. Не, не е такъв законът. Трептенията на онова велико послание, което може да се изпрати чрез Духа, са толкова силни, че една слаба натура не може да издържи на тях. Такъв човек би се разтопил. Това мога да ви го докажа. И тъй, кой може да благовества? – Онзи, на когото душата е пълна с Любов; онзи, на когото душата е пълна с Мъдрост; онзи, на когото душата е пълна с Истина. Само такъв човек може да благовества. Ще кажете: Ама еди-кой си човек е свършил три факултета, а може би и четири. Това нищо не значи. Не е в свършването на факултетите. Нима мислите вие, че днес няма учени хора? Мислите ли, че в техните сърца няма стремеж? Ние не ги осъждаме, имат стремеж, но всички не са готови да благовестват. Съвре-

менните условия са така тежки, че тези велики хора си превиват гръбнака, а щом се превие гръбнакът им, превие се и тяхното перо. Като се превие перото им, написаното не става правилно, та не могат да благовестват те. И после, онзи, който ще благовества, той трябва да има запас, или казано на съвременен модерен език, джобовете му трябва да бъдат пълни с английски златни звонкови монети. И джобовете му, и касата му трябва да бъдат пълни, да працият от пълнота. И каквото каже този човек, неговата ръка трябва да работи, да потвърди казаното. Той, където ходи, не трябва да казва: Е, ще се уредят работите – и да ги отлага. Работите все се уреждат, уреждат, и все остават неуредени. Жени се млада мома и нейният възлюбен казва: „Сегга сме сиромаси, булска копринена рокля не мога да ти направя, но след като се оженим и разбогатеем, тогава ще направим тази хубава рокля“. Не, не, аз не бих се оженил за такъв момък, който не иска да направи на своята възлюбена една копринена булска рокля, а отлага за после. На вяра ще се жени! Не, ако той идва в името на Любовта, и няма пари да направи една булска рокля, а отлага да я направи след оженването, целият им живот ще бъде все такъв. Този момък трябва да има спестени пари с пот на лицето, а не така, останали от баща му или от дядо му, или пък от тук-от там откраднати. Не, парите трябва да са спестени с труд, с пот на лицето, и от тях да направи една рокля, да знае, че тези пари са излезли от неговата плът. Такава булска рокля трябва да направи той! Ще ми възразите: Ако е за булска рокля, ние виждаме младите все с копринени рокли. – Да, но не с пот на лицето са направени. Направете една рокля с пари, спечелени с труд, с пот, че да почувства вашата душа, вашият ум, вашето сърце радостта от това нещо.

Аз констатирам нещата тъй, както са, а не се спирам върху буквата им. Когато Бог праща една душа на Земята, как я облича Той? Ще каже някой: Бог пратил някоя душа с прости дрехи. До колкото зная, Бог никога не облича хората с прости дрехи. Млекопитающите, които носят тия тъй прости дрехи, то е защото те са продали своите, а сега, като са дошли на Земята, са взели тия дрехи, тая козина. Някой има голям борч, заложи своята къща, продаде я, и от останалите пари си направи една малка къща и казва: „Тази малка къщичка остана наследство от баща ми“. Не говориш Истината. От баща ти остана цял палат, а тази малка къщичка, която имаш, тя се дължи на твоя ум, на твоето сърце. В човека трябва да има един благороден порив.

Ще ви приведа един пример из английския живот. Някой си богат англичанин, от високо произхождение, лорд, се влюбва в една мома. Наричал се Харитон. Но една стара баба, за нещастие, разваля любовта им. Оттам насетне той така намразил старите баби и жени, че турил в дома си едно правило: За в бъдеще стара жена в къщата ми да не стъпва! И си удържал правилото. Оженва се за друга жена, ражда му се син. Нарекли го Денис Харитон – благороден момък, отлично възпитан. Една вечер, след като се връщал у дома си, среща на улицата една 75-80 годишна баба, сляпа, изоставена. Като я видял, толкова се трогнало неговото сърце, че поискал да ѝ помогне, но като знаял характера на баща си, че стари жени не приема в дома си, взел да мисли как да я спаси. Той не знаял причината защо баща му не приема стари жени, но веднага му идва една идея в ума как да постъпи. Минава покрай един дюкан, купува една мантела, облича бабата; купува ѝ един воал, туря го на лицето ѝ, хваща я под ръка, завежда я дома си и

казва на майка си и на баща си: „Моята бъдеща съпруга иска по един таен начин да разгледа и се запознае с всичко, но да я не смущавате“. Завежда я в стаята си и я заключва. Майка му си казала: „Как тъй инкогнито!“ Няма да се интересувате от нея, казва синът. А всички се интересуват: Колко ли е красива, от какво ли произхождение ще бъде и т.н. Синът влиза, излиза, все я заключва. Така вървяло, докато си свършил всичката работа. Един ден го запитват: „Кажи нещо за нея!“ Не, не мога да кажа нищо. Питам сега: Това не е ли благовестие? При такъв един морален подвиг, никаква користолюбива мисъл не можете да турите, не може и да мислите, че тук има нещо развратително. Той е готов да има разрив с баща си, но същевременно иска да бъде верен на туй Божествено чувство вътре в себе си.

В света, в който живеем, има такива традиции, за които някой път ние морално трябва да се подигнем, за да излезем над тях. И колко мъчно е по някой път да извършим добро! Не е достатъчно само да се извърши туй добро. Да направиш едно добро някому, да дадеш 20-50-100 000 лева, и веднага да пишат всички вестници за това, да те похвалят – това е много лесно, но да направиш едно добро, без да знае някой, и при това да се засегне твоята чест, това малцина могат го направят. Как мислите вие? Когато Христос реши да слезе на Земята да помага на човечеството, какво беше Неговото отношение към хората? – Както това на лордовия син към тази сляпа баба. На какво мязаше човечеството, когато слезе Христос? – На една 80 годишна сляпа баба, натоварена с грехове. Във времето, когато дойде Христос, цялото човечество клонеше да погине. Всички онези изостанали души бедстваха да останат назад, да се спре тяхната еволюция.

Много пъти хората казват, че еволюират, но между еволюцията и преживяване има много голяма разлика. Някой път казват: Да преживее човек нещо! Има два вида преживявания. Онова истинското преживяване подразбира в себе си закона на духовното прераждане. Някои хора отказват, че човек може да се прероди. Има духовно прераждане, гдето човек съзнателно може да мине от едно състояние в друго, при което неговото съзнание се разширява. На такъв човек може да му се благовества. Някои казват: Ние сме желали да дойде някой да ни благовества. Но какви са качествата на един благовестител? Българите, англичаните, французите, всички казват: Ако дойде днес някой да ни благовества, ние ще го приемем. Питам: Защо евреите не приеха благовестието на Христа? Защо русите не приеха благовестието на Толстоя? – Има си причини.

Обаче, онези от вас, които вървят по този път, трябва да разбират основния закон в Природата и да знаят, че възможното в едно отношение е невъзможно в друго. Математически можем да кажем тъй: Това, което в даден случай е възможно за А, в същия случай е невъзможно за В. И обратно: това, което в даден случай е възможно за В, е невъзможно в същия случай за А. По някой път ние казваме така: Възможните неща са невъможни и невъможните неща са възможни. Това е едно голямо противоречие, нали? Сега, да обясня моята мисъл. Ако вие свържете един вълк с една верига и го държите няколко време гладен, но близо до него държите сено, той при това сено ще умре гладен. Нему на ум не идва, че в това сено се крие известна енергия. Той ще си умре гладен, обаче за него е невъзможно да се нахрани с това сено. Ако свържете един вол до това сено, волът е по-умен в дадения

случай, той ще използва сеното, ще яде от него и ще живее. Но ако в дадения случай вие свържете вола при едно печено агне и го оставите 4-5 дни гладен, на този вол няма да му дойде на ум, че в това агне се крие известна сила, с която ще може да продължи живота си. Вълкът, обаче, ако е при печеното агне, ще каже: „О, откога чакам аз туй печено агне!“ Следователно нашите умствени способности се ограничават от онези вътрешни възможности. Вълкът в дадения случай е глупав и волът в дадения случай е глупав. Ще кажете: Те не знаят как да използват условията на живота. Някои пък казват, че светските хора били много умни. Да, светските хора са умни, като вълка при печеното агне. Казвам: Светските хора при сеното са глупави, при печеното агне – умни. Набожните хора при печеното агне са глупави, при сеното са умни. Питам сега: Ако направим едно уравнение, кой печели? Ако вълкът изяде печеното агне, продължава живота си; ако волът изяде хубавото сено, продължава живота си. При тия две величини кой е спечелил повече? – И двамата са спечелили. Сега, може да спорите кой начин е по-добър: сено ли да ядем или печено агне? Е, разбира се, няма съмнение, че печеното агне е за предпочитане пред сухото сено. Мисля, че всички вие, които ме слушате, сте на мнение, че печеното агне е за предпочитане пред сеното, обаче воловете, тревопасните са на особено мнение. Волът казва: „За мене сеното е за предпочитане, хубав десерт е то!“ Преведете сега тези две величини. Ако превърнете печеното агне в една духовна сила, ще имате една формула. Ако превърнете сеното в друга духовна сила, ще имате друга формула. Агнето и сеното ще дадат два различни резултата. При заколване на едно агне ще стане известно нарушение вътре в Природата, известно спи-

ране, известно подпушване, а при окосяване на тревата, ще стане известен подем вътре в Природата. Следователно, първият процес е в разрез с природните закони, а вторият процес е в съгласие с природните закони.

Сега някои хора казват: Нямаме ли право да колим? – Имате право, но ще знаете, че и вас ще колят. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери“. Чудни са хората, като мислят, че трябва да колят! Трябва да знаете, че като колите, ще ви колят. Това е един неумолим закон в Природата. Ако любиш, ще те любят. Ако правиш добро, ще ти правят добро. Ако мразиш, ще те мразят. Това е един закон, една максима. Може да се провери този закон.

И колко семейства стават нещастни по единствената причина, че не знаят как да благовестват! Бащата се оженил, иска да има син или дъщеря, които на стари години да го гледат. Обаче, вътре в бащата се крие юнашко сърце. Той иска да вземе ножа, да убие някого, и си казва: Когато Господ спи. Хората мислят, че истинският Господ спи. Онзи, истинският Господ, никога не спи. Той всякога пише всичко, каквото става. Бащата влага всички тези покварени мисли на своето благовестие в своя новороден син и един ден синът ще стовари всичко туй върху гърба му, бащата да опита сам своето учение. Бащата мисли да обере другите, а сега синът му ще дойде със същите тези идеи да обере баща си. И бащата ще каже: „Господи, защо ми даде този син?“ Господ казва: „Дадох ти този син, да опиташ чрез него своето учение, та, ако ти харесва туй учение, прилагай го и върху другите“. Сега, всички работи вървят добре, докато засягат кожата на другите хора. Трябва да знаете, обаче, че всеки един закон на Божествената справедливост ще засегне и нашата кожа.

„И от тогаз царството Божие се благовества.“

Сега първото нещо, в което съвременните хора си противоречат, е следующето: Те казват, че без насилие не може. Въпросът е поставен неправилно. Така, математически, не може да се реши. Без насилие може, но без разумност не може, без Любов не може, без Истина не може. За пример, гледаш някой, иска да развърже един възел, ръцете му постоянно там на възела, но не може. Разгневи се, вземе, че скъса конеца. Защо? – Насилие, значи, употребява. Кой ще си губи времето! А, не, ти, който се учиш да късаш тези конци, не си толкова умен! Паякът никога не къса конците си. Той не ги къса, а туря нови. Възли не поставя. А ние все сме с възли. Кога трябва да се правят новите неща? Какво нещо е новото? – Новото в света е това, което носи живот. Правилното благовестие носи живот в себе си. Всеки един от вас има синове и дъщери, нали? Като приложите Христовото учение в семейния живот, при възпитание на децата си, ще разберете и благовестието. Е, защо се родиха вашите синове и дъщери? Ако вашите синове и дъщери ви са само за един живот, то е безполезно. Ако е само, за да ги оставите за след смъртта си, това е безполезно. Не е въпросът там. Между синът и бащата всякога се образува една тясна връзка. Между майката и дъщерята всякога се образува една тясна връзка. Някои ще възразят: Ами ние, които сме неженени, ами нашите връзки? Ти, след като нямаш деца, нямаш връзки, ще отидеш да благовестваш, ще обърнеш някого към Бога и ще имаш един син или дъщеря, израснали в един ден на 21 години. Ще ти каже: „Татко, аз ти благодаря, че на тези години ми проповядваш едно учение, благодаря ти, че ми помогна“.

Сега някои пъшкат, казват: Е, нас Господ ни остави да се оженим. Не, вас Господ ви остави по друг начин да работите. Не на всички хора е съдено да се женят. Общо пра-

вило е да се женят хората, но при тази женитба всякога има един спорен въпрос. Спорен въпрос в какво? – Че мъжът и жената, които са се оженили, досега не са си благовествали. Преди да се оженят си благовестват. Той ѝ казва: „Ти, моето, ангелче“. И тя му казва: „О, ти моят избавител, всичко ще направя заради тебе“. Щом се оженят, той казва: „Не струва да се жени човек. Аз не подозирах даже, че тя имала такъв опърничав характер“. И тя казва: „Аз не подозирах, че той имал такъв опърничав характер“. Има нещо, което липсва на хората. Хората не се женят по Бога. Те се женят по търговски сделки и след туй ще почнат да обясняват, че такава им била съдбата. Не, трябва да се благовества и от едната, и от другата страна. Каквото е казал единият, да седи на думата си. И сега, всички трябва да бъдем тъй благородни, да не казваме: Знаеш ли ти какво каза? Ами ти какво каза? Не, тя трябва да каже: „Аз, каквото казах, ще го изпълня“. И той трябва да каже: И аз, каквото казах, ще го изпълня. А той? – Ти изпълни, и аз ще изпълня. И тя: „Ти изпълни, и аз ще изпълня“. И започва спор.

Първото нещо: Всинца сме изпратени на Земята да благовестваме. Какво трябва да се благовества? – Че животът е плод на Божествената Любов. Следователно, този плод трябва наново да се посее при много благоприятни условия и да даде онези отлични резултати. Сега, ако отидете в Англия, в Америка, там има цели общества, които учат как да се усилва човешката воля, как да се контролира човешкият ум и сърце. Това е цяла дисциплина! В училищата учениците ги учат на дисциплина; военните ги учат също на дисциплина; всички хора се учат на дисциплина. Всички методи оказват известни влияния, но никой досега не е приложил Божествените методи, да има тези Бо-

жествени резултати. По какво се отличават тия Божествени резултати? Аз ще ви приведа един пример. Представете си, че вие сте господар, оставяте вашия слуга за ваш заместник, поверявате му парите си и всичко, без никакъв договор, оставяте всичко на неговата честна дума. Той може да ви изиграе, когато иска. И ако след като сте били 10 години в странство, се върнете и той ви каже: „Господине, заповядайте!“ – даде ви точна сметка, той е един благороден човек, не се е съблазнил. Но, ако след като се върнете, той не ви признава, задигнал е всичко, изхарчил го, продал го, нищо не можете да намерите – в такъв случай, вие имате пред себе си едно фалирало същество. И сега Христос, в тази глава на Писанието, пише какви са последствията на живота в единия и в другия случай.

Ако аз бих ви задал една тема, защо се женят хората сега, всички биха отговорили: За да се поддържа човешкият род. Аз задавам сега друг въпрос: Защо ни трябва богатство? Казват, че богатството е едно условие за култура. При богатството може да има култура, при сиромашията не може да има никаква култура. Задавам друг един въпрос: Защо хората трябва да бъдат здрави? – За да могат да работят. Добре, на първия въпрос: Защо се женят хората? Ако жената е излязла от мъжа, трябва ли сега с външни свидетелства да доказваме, че тази жена принадлежи на този или на онзи мъж? Всяка една жена, като се жени, знае ли действително, че е реброто на този мъж, за когото се жени? Казва се в Писанието, че Господ взел едно ребро от Адама и от него направил една жена. Адам казал: „Тази е моята жена, плът от плътта ми, кръв от кръвта ми.“ Жената как познава, че е ребро от своя мъж, а не е някое чуждо ребро? И аз сега виждам, че мъже и жени си разменили ребрата и затова не се погаждат. Казват: Тази мома е точ-

но за него. Ти уверен ли си, че това ребро е точно от него, от този мъж? Ами ако не се намести, тогава? Казват: Господ е направил така света. Господ е направил света много разумно. Ние трябва да бъдем разумни, да изпълняваме Неговите закони и над нас, и под нас. Да не мислим, че те нищо не правят! Не, тези закони, които ние не виждаме, много нещо правят. И след като се ожени жената, хората казват: „Слушай, ти не беше за него. Защо влезе в тази кожа?“ Тогава се съберат бащата и майката и казват: Ще го търпиш. След като се оженят, търпят се година, две, три, и какво става най-после? – Умре единият, умре и другият; свършва се работата. Разреши ли се въпросът? И казват за тях: Е, на другия свят ще се примирят. Ще чакаме ние на онзи свят да се примирим! Лазар и богатият можаха ли да се примирят? Извика богатият: „Отче Авраме, помилвай ме! Проводи Лазаря да накваси езика ми с вода, защото съм на мъки в този пламък“. И представете си какъв гласовит е бил този богат, че Аврам го чул от толкова далечно място! Някои питат: Умрелите имат ли езици? Както виждате, този умрелият има глас, значи ще има и език. И гърло има, но той е в огън там. Аз взимам нещата тъй, както са. Да не мислят някои, че взимам нещо от себе си. Някои казват: Може да го изтълкуваме по друг начин. И аз мога да го изтълкувам по друг начин, но казвам Истината тъй, както си е, не искам да я изнасилвам. Този богатият казва: „Отче Авраме, изпрати Лазаря да ми накваси гърлото.“ – Лазар не може да ти благовества по този начин. „Моля ти се, отче, прати го в бащиния ми дом, защото имам петима братя, и на тях да засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място“. – И там не може да благовества. Е, ако това не може, прати Синът да благовества.“ Казва му Аврам: „Имат Мойсей и пророците,

тях да слушат“. А той рече: „Не, отче, Авраме, ако дойде някой от мъртвите при тях, те ще се покаят“. Пак му рече: „Ако не слушат Мойсея и пророците, не щат се увери, ако и някой от мъртвите възкръсне.“

„И от тогаз царството Божие се благовества.“

За кои? – Царството Божие се благовества само за онези любящи души, за които Слънцето изгрява лятно време. Царството Божие се благовества за онези души, които са готови да приемат слънчевата енергия. За кои се благовества царството Божие? – Само за онези пъпки, които ще се разцъфтят, които ще се оплодотворят и ще дадат плод. Слънцето в съзнателния живот е само за онези умните, добрите, любящите, истинолюбивите, мъдрите хора. За тях е направен този свят. Сега мнозина се спъват и казват: „Христос преди 2000 години благовестваше“. Христос във време и пространство не е благовествал. Той казва: „Духът, когато дойде, Той ще ви припомни, Той ще ви научи Истината, Той ще освободи много хора.“ Когато двама души се събират по Дух, между тях има разбирателство, между тях има взаимно помагане. Когато аз обичам някого, аз съм готов всякога да му направя една услуга. Тогава господарят ще е готов да направи една услуга на слугата си. Той няма да хване звънеца: „Дрън... Иване, ела!“ Когато има Любов, той сам може да си направи тази услуга, която слугата трябва да направи. Може ли в света без дрънкане? – Може, това е светът на Любовта. В този свят има похубав звънец. Когато има Любов, няма да чакам да дойде господарят и тогава да направя, каквото трябва, но три дни по-рано ще свърша всичко. Ако ти слугуваш по Любов, то и дрехите, и хлябът, всичко ще бъде направено навреме.

Сега някои казват: Какво стана с моята жена, че откак ходи на беседата на Учителя съвсем се напуснала. Жена

си обвинява, а той изправен! Ами ти като се жени, пита ли това ребро твое ли е? Да не би да си взел реброто на друг някой мъж? Как смееш да взимаш чуждо ребро! Ами, ако дойде онзи мъж, чието е реброто? Всички жени, и всички мъже, които се изпращат от Божествения свят тук на Земята, идват, не да правят каквото си искат, но да изпълнят волята Божия. Има закон за това! И всички тия съвременни страдания, на които сме изложени, това е само едно възпитание, да дойдем до положение да приложим разумния живот, да изпълним волята Божия. А ние сега, като видим един добър човек, гледаме как да го използваме. Онзи знаменит английски реформатор, Йоан Веслей, намислил да остане в живота си неженен, както казват англичаните, да си остане стар ерген. Но най-после решил да се ожени, та дано му тръгне работата. Обаче, той се оженил за такава една англичанка, с която имал изпитания през целия си живот. Знаете ли каква била тази жена? Един ден тя го хваща за косите, понеже англичаните нямат брада, разхожда го из цялата стая и му казва: „Слушай, ти с глупавите си проповеди няма да излизаш, да събираш наоколо си жените“. Той ѝ казва: „Не, нито една стъпка няма да сторя от това, което съм намислил, няма да се откажа от Христа“. Три дни след като се оженил, той казва: „Не струва човек да се жени“. Идва след това при него един ученик и му казва: „Учителю, искам да се ожения, намерих една мома, отлична християнка“. – Да, тя с Христа може да живее, но не и с хората. Ние мислим, че онзи, който може да живее с Бога, може да живее и с хората. Ние с Бога можем да живеем, но не и с хората. Трудно е да се живее с хората, усилия се иска за това. Някои питат защо не може да се живее с хората? – Защото между тях не е влязъл още законът на Любовта.

Какъв е съзнателният живот на обществото? – Да се обичат хората, да не се ражда никаква омраза между тях, това аз наричам съзнателен живот на обществото. А ти казваш: Аз да се издигна, че ще им дам да ме разберат! Често слушам някои българи, казват: Аз да стана министър, ще избеся всички! Всичко хубаво, но няма светът с бесене се поправя? Това са стари методи. Светските хора имат право да се бесят, но умните хора, хората, които са тръгнали по стъпките на Христа, който проповядва Любов, тия методи не са за тях. На опит можем да докажем това. Някой път религиозните хора са фарфарони, лесно е да кажат „можем“. Нещата могат да се направят само когато знаем как да ги направим.

Трябва да се благовества! От кога да се благовества? – Туй благовестване е днес. Сега, вие може да разберете това нещо много криво. Днес е заради вас. Когато тази пъпка се разцъфти, то Слънцето, като изгрее, изпраща своята светлина върху нея и тя я възприема. Този е денят на пъпката за благовестване. В деня, когато разберете една велика Истина и поискате да я приложите в живота си, този е денят на вашето благовестване. От този ден вие трябва да изпитате в живота си едно доволство, да бъдете доволни от себе си. Нека хората говорят каквото искат, ние трябва да сме доволни! Като мерим нещата с тези Божествени мерки, трябва да знаем, че всяка наша мисъл, всяко наше чувство, всяко наше действие е точно определено.

Днес се благовества! Великата Любов, която трябва да се приложи в живота, има два момента. Любовта, която започва първо с обещания и радости, тя е обикновената Любов, човешката Любов. А Любовта, която започва първо с големи страдания, тя е Божествената Любов. В Божествената Любов всякога се иска едно вътрешно самопожерт-

ване. Този закон на самопожертване не можете да го приложите без туй съзнание на Любовта. Иначе вие може да си наредите една програма, как ще живеете с мъжа си, как ще постъпвате, но не действате ли съобразно закона на Любовта, нищо няма да направите. Първо, човек трябва да усили в себе си това непреодолимо желание да се свърже вътрешно с Бога. Дотогава, докато не се свържем вътрешно с Бога, докато не разрешим моралните проблеми на живота, ние с ближните си не можем да живеем в хармония. Следователно, щом разрешим този въпрос, на който, именно и Христос се облягал, ще разберем думите Му: „Ако кажа, че не Го познавам и не върша волята Божия, аз ще бъда подобен на вас, но аз изпълнявам волята Божия“. Нашето съзнание трябва да бъде будно и при всички случаи трябва да знаем, че и ние вършим волята Божия. А какво говорят хората, това не трябва и да го подозираме. Похвалите от външния свят – това са една спънка. Знаете ли на какво можем да уподобим похвалите? Често когато растенията цъфтят, падат изобилни дъждове, които измиват тичинките и оплодяването не става. Този дъжд не трябва да дойде във време на цъфтене, не трябва да дойде и във време на оплодяването, но – във времето, когато плодът зрее. Същото е и когато ти намислиш да направиш едно добро. Дойдат около тебе, започват да те хвалят: „Много добър човек си!“ Тия похвали измиват всичко около тебе, нищо не ти оставят. Ти представляваш един незавършен живот. Често някои братя и сестри казват: Мислите ли, че туй, което направих, е нещо хубаво? Не, не питай, този дъжд ще измие твоя цвят!

Не мислете, че няма да има слава. Един ден, когато ти завържеш, т.е. когато ти се превърнеш на един плод и отидеш на Небето, там ще има похвали. Казва Писанието:

„Не търсете слава на земята, но от Бога“. Не чакайте да ви посрещнат добре на Земята, но като отидете на Небето, там да ви посрещнат като Лазара. Лазар бил посрещнат от ангелите, те го занесли горе и го предали в обятията на Аврама. Богатият, като умрял, кой го занесъл горе, кой го посрещна? – Никой. Някои, като ме слушат, ще кажат: Това са бабини деветини! Да, тези бабини деветини вие ще ги видите. Аз не искам да плаша хората. Аз считам, че е позорно да плашим хората с неща, които не съществуват. Аз говоря за оплодяването на нещата, казвам ви една велика Истина. Тази велика Истина ще отвори сърцата на хората, да се оплодотворят. Не трябва само да твърдим тази Истина, но да се дойде до онази светлина, която ще действа върху тази пъпка, ще я разцъфти и оплодотвори.

Често, срещаш някой стражар или войник, тебе те е страх. Защо? – Защото в най-малкото нещо може да те заподозрат. Някой носи дълга коса, брада малко не разчесана, веднага тръгне стражар подире му, подозира го, че е анархист! Съберат се няколко души някъде. Трябва да има някакъв заговор! – Подозират ги. Защо стават тия неща? Срещнеш ли един стражар, не трябва да те е страх. Има благородни стражари, има благородни лекари, има благородни военни, навсякъде има благородни хора, които изпълняват съзнателно своята длъжност. Онзи земеделец, който оре земята, защо него считат благороден, а стражарят не? Стражарят правил погрешки. Ами земеделецът не прави ли? Чудни са хората, като казват, че на земеделеца занаятът бил благороден, а този на стражаря не бил! Защо стражарят да не е благороден? Ама той набил този-онзи. Ами че туй става навсякъде! И в Америка, щом не се подчини някой, бият го. Ами онзи земеделец, който оре с ралото, на колко буболечки отрязва главите! Да, но туй, което

той върши, минава незабелязано. Господ еднакво държи отговорни и земеделеца, и стражаря. И единият, и другият вършат престъпления, само че на единия се виждат, на другия не се виждат. Този земеделец може да бъде по-внимателен. Ако не внимава, може да отреже на 100 глистей главите, а ако внимава, ще отреже главите само на 10. А това е пак култура!

„От тогава се благовества царството Божие.“ До тогава, докато не схванем, че Бог е една необходимост, дотогава, докато не схванем Бога като Любов, всички сегашни религии, които съществуват, целият сегашен строй на нещата, не могат да се изменят, не може да стане никакво подобрене. Ще бъде смешно да строим една голяма къща с малки прозорци! Една малка къща с малки прозорци е по-хигиенична, отколкото голяма къща с малки прозорци. Туй математически мога да ви го докажа. Ако вашата къща се увеличава, а прозорците ѝ остават малки, тази къща ще бъде по-нехигиенична от малка къща с малки прозорци. Следователно, човечеството, като расте, трябва да внесе едно подобрене. Не казвам, че не внася. Внася се известно подобрене, но нас ни е страх да действваме смело. Често религиозните хора казват, че ние не постъпваме право. Кое е правото? Да се каже само, че туй или онуй не е право, то е много лесно, но трябва да се покаже как да постъпваме в даден случай! Виждаш един богат човек, че изнасилва своя длъжник. Казваш: Не постъпва хубаво! Започваш да го молиш: Господине, прости му! Той не прощава. Ти му казваш: Защо си толкова неблагороден човек? Той не те слуша, не ти обръща никакво внимание. Ти се възмущаваш, започваш да говориш за неговите погрешки. Ти, който морализираш другите хора, а твоята каса пращи от злато, защо не отвориш касата си да платиш

неговия дълг? То е лесно така! Ние, хората, виждаме кое е правото, но оставяме другите да го изпълняват. Не, не, ако приложим един закон, той се отнася еднакво за всички. Този велик Божествен закон е бил еднакъв през всичките времена. В миналото е бил такъв, какъвто е сега, и до скончанието на века все ще се благовества. В Любовта няма нито промяна, нито измяна. Онзи, който те люби, който те обича, зло никога не може да ти направи. Той може да ти причини страдание, но то ще бъде за твое добро. Нима онази майка, която обича своето дете, не му причинява страдания? Тури го в коритото, започва да го мие, то вика, дига олелия до Бога. След това го обвие, затопли го, казва: „О, маминото!“ То погледне весело, казва: „Не мога да те разбера, каква си такава майка“. – После ще ме разбереш. Ние, съвременните хора, искаме всичко да ни е по угодата. Не може така. Нещата трябва да бъдат благоразумни в своя произход.

И тъй, засега от всички ни се изисква Любов към Бога! Някои казват: Какво трябва да правим сега? – Е, какво? Слугувайте на Бога! – Това го знаем. Знаете го! Че това е най-голямото изкуство! Няма по-голямо изкуство от това да слугуваш на Бога. „Ами че ти трябва да си свършил специално богословско училище, трябва да си талантлив човек.“ Не, не се изискват особени способности. Всеки може да служи на Бога. Не се изисква да си свършил някакво училище. Не мислете, че онези, които са свършили тия заведения, че те имат някаква тапия за служене на Бога. Един английски проповедник, дипломиран от две богословски училища, след като проповядвал 20 години между диваците на остров Цейлон, не могъл да обърне нито един дивак към християнството. Един ден взима той своите дипломи, заравя ги в земята и си казва: „Не съм

много учен“. Този ден събира той проповедници, свои приятели, и им казва: „Слушайте, приятели, 20 години проповядвах между диваците, но нищо не направих, не зная как да проповядвам. Ето в какво седи Христовото учение: имам две ризи, едната я давам – дава я на диваците. Имам две дрехи – едната я давам. Ето, имам повече столове, заповядайте и тях“ – раздава им всичко. Те задигат всичко, което им дава. „Има ли, Господи, още нещо, което мога да раздам? Чакай, имам малко спестени пари. И тях ще раздам.“ Раздава ги, по толкова и толкова се падат на човек. После пак пита Господа: „Има ли още нещо, което не съм раздал?“ Раздава всичко и усеща в себе си един мир. Казва си: Сега съм доволен! Така приложил той Христовото учение. Някои казват: Като постъпваме тъй, ще ни оберат. Не, когато в човешкото сърце се заражда тази Любов, човек всичко дава и от нищо не се страхува. При туй последното самоотричане, в този човек се събужда Божественото и той казва: „За в бъдеще ще зная как трябва да проповядвам на тия диваци, как трябва да се живее според Христовото учение. Цели 20 години проповядвах между тях, но нищо още не съм сторил“. През това време у тия диваци се събужда човешкото и те казват: „Ние обрахме този човек“ – и започват да му връщат едно по едно взетите неща. В сърцата на тия диваци се събужда чувството на Любов.

Докато пазим нещата с насилие, хората с насилие ще ни ги вземат. Щом кажем, че искаме да живеем по Любов, да пазим всичко с Любов, и те ще пазят всичко наше с Любов. Туй благовестие всеки един от вас ще го провери. Когато вие искате да познаете волята Божия, след като четете Евангелието, след като четете Библията и всички учения хора, ще се вдълбочите в себе си, ще отхвърлите всич-

ки онези препятствия, ще си благовествате и ще кажете: Господи, заради Твоята Любов аз съм готов да извърша всичко, каквото иска сега Христос. Ако тази Любов би дошла сега между вас, какво можеше да има между млади и стари? А сега старите гледат да натиснат младите, младите пък се възбуждат като някоя бомба и казват: „Ние не искаме тяхната власт!“ В Любовта власт няма. В Любовта има нещо по-велико от властта. В Любовта ти трепериш за онзи човек, когото обичаш, ти предвиждаш всичко, от което той има нужда. Когато ти дойде вкъщи, и стаичка ще му приготвиш, и легло ще има, и храничка. Последната си хапка ще разделиш с него. Това е законът на Любовта.

Ще кажете: Ние сме слушали тия работи. Има един закон в химията, той е следующият: „Всяко нещо си има своя запалка? Барутът се запалва чрез огън; динамитът се запалва също чрез огън, гори като барут, но като му туриш запалката, той експлодира. Следователно, има известни сили вътре в човека, които си имат специални запалки. И Любовта си има своя запалка. Тя може да се донесе от Небето. Един ангел, не човек, ще я донесе. Бог ще изпрати специално свой ангел да я донесе. И той, като драсне със своята запалка, целият свят ще се запали. Следователно, ще бъдеш смел и решителен, няма да имаш никакъв страх. Ще ти кажат: Да те запалим – Запали ме! Аз намерих това, което търсих. Сега вие ще кажете: Е, ние ще чакаме, когато дойде нашият ангел. Ами, ако този ангел от 10 години хлопа на вашата врата, тогава? Ами, ако днес е последният ден да хлопа на вашата врата? Ако днес е последният ден на туй хлопане и се върне, като каже, че никой няма там? Той казва: Аз всяка година по 2-3 пъти ходя да хлопам там и никой не живее в тази къща. Аз ви казвам:

За някои е последен ден на хлопането, затуй отворете! Отворите ли, тази запалка на Божествената Любов ще дойде. Тъй ще бъде!

Казва стихът: „От тогаз царството Божие се благовества“.

Като дойде тази запалка, тогава ще се благовества, тогава ще видите какво нещо е Бог, какво нещо е ангел, какво нещо е светия, какво нещо са хората, какво нещо е човешката душа, какво нещо е братство, сестринство. Вашата душа само тогава ще почувства всичко това. Тази душа ще затрепти.

Та казвам: За някои може да дойде вече тази запалка. Онези, за които е дошла близо тази запалка, нека проверят верни ли са моите думи. Не казвам, че са запалени, но нека проверяват, а онези, които не са запалени, да стават да се приготвяват и да се вслушват. Ще чуеш три тихи удара и ще кажеш: Влез!

„И от тогаз се благовества царството Божие.“

Когато дойде тази вътрешна запалка, тогава ще дойде туй вътрешно просветление на ума и сърцето. Тогава ще се яви възвишеното и благородното в нашите души. Тогава поетите ще напишат най-хубавите си работи; тогава музикантите ще напишат най-хубавите си произведения; тогава готвачката ще приготви най-хубавото си ядене, шивачката – най-хубавите си дрехи. Кой каквото е, тогава ще направи най-хубавото. И тогава кой как дойде, ще пита: Какъв е този човек? Защо е такъв? – Защото запалката на тази велика Любов е дошла и това велико благовестие на този ангел се е докоснало до неговата душа.

Беседа, държана на 17. II. 1924г.

ЩО Е ТОВА?

Що е това, което ни каза?

(Йоана 16:17)

Всяка една сила в света се познава по резултатите си; всяко едно дърво – по своя плод; всяка една култура – по хората, които живеят в тази култура; всяка една религия – по своите богомолци. Лекарите, свещениците, всички професии се познават по нещо.

Всички хора днес казват: Ние трябва да имаме строго определени възгледи за живота! В която църква и да влезете, ще кажат: Трябва да бъдем набожни! Но, ако попитате хората що е набожност, какво ще отговорят? Лекарите казват, че лекарят трябва да бъде добър. В какво седи добрината на един лекар? – Добрият лекар трябва да се моли да няма никакви болести в света. Щом се моли да има болести, той не е добър лекар. Добрият адвокат трябва да се моли да няма дела, да не се карат хората, да не спорят помежду си. Питам: Ами тогава где ще остане адвокатството?

Представете си сега вие един свят, дето хората нито умират, нито се раждат, нито остаряват. Ние казваме, че човек трябва да се роди, трябва да расте, да порасне, да умре, и за туй, като наближи краят, започва да мисли кой ще го зарови, как ще го заровят, къде ще го заровят, с как-

ви дрехи ще го облекат, где ще му бъде гробът, какъв надпис ще има и т.н. Някакво голямо величие е той! Е, казват, тук някакъв великан поет умрял! Аз не вярвам в поети, които умират. Тук казват, лежи заровен еди-кой си почтен човек, глава на църквата бил. Аз не вярвам в глава на църквата, който умрял. Тук лежи един виден лекар, който помагал на хората. Помагал на хората, но и той умрял. И после го величаят! Казвам: Не вярвам в лекари, които умират. Тук лежи покойник, еди-какъв си писател, цели томове написал. Цели томове написал, но и той умрял. Аз не вярвам в такъв писател. И следователно, всички наши величия, всички наши величини, в които вярваме, са все на гробищата и от тях чакаме вдъхновение! Ще идем на гробищата и ще питаме: Какво ще ни кажете вие, как трябва да се живее? Един от израилските царе, цар Саул, след като обърка работите си, след като изгуби своята сила, отчужди се от Бога. След като се отказа от Бога, нападна го филистимците. Той беше издал един закон, че който се занимава с духове, да бъде убит. Обаче, той сам нарушава своя закон. Преоблича се в дрехите на гробарите, за да не бъде познат, и извиква една врачка, която имала съобщения с духовете. Казва й: „Моля ти се, да питаш някой умрял, каква съдба ме чака, какво ще ме постигне“. Врачката му казва: „Ти искаш да ме туриш в изкушение. Нали знаеш, че има закон в държавата, според който всеки, който се занимава с туй учение, главата му пада“. – Не се бой, аз съм онзи, който е издал закона. – „Е, щом си ти, който издаваш законите, ще извикам Самуила.“ И какво му казва Самуил? – Защо ми досаждаш, защо ме безпокоиш и караш да излизам? – „Намирам се в едно тясно място, не мога да разреша един важен въпрос. Какво ще стане с мене?“ Казва му Самуил: „Ако Господ те оставя и не ти от-

говаря, утре и ти ще дойдеш при мене.“ И действително, всички хора говорят все за умрелите. Е, знаете ли, моят дядо какъв учен човек беше, колко умен беше, пък какво здраве имаше той, но умря. Пък имах друг един дядо, той беше свещеник, как хубаво знаеше да пее – отлично пение беше неговото! Отличен човек беше той, беден, но и той умря. Доиде след него онзи младият, който казва: Е, едно време имах аз една женица, жена и половина беше тя, красива, умна, от знатен род, но умря, пречупи ми тя сърцето! Счупено му било сърцето! Той не говори Истината.

Съвременните хора не са се научили да говорят Истината. Това не е упрек. Знаете онази басня за стария рак, дето синът излязъл един път пред него да върви, а баща му, като го гледал как криво върви, му рекъл: „Слушай, синко, направо ще вървиш!“ – Татко, излез пред мене, че ми покажи как се върви направо! Синът ходи тъй, както бащата – нищо повече. Този, старият рак, досега не е знаел как върви.

Всички вие имате известни възгледи. Погрешката не е в това, че вие се различавате във вашите възгледи, но вие мислите, за пример, че сте завършили своето развитие; мислите, че туй, което сега знаете, няма да се измени, че туй, което сте постигнали, то е само, друг живот няма. Не, ако вземем ние нещата тъй, както са, ще видим, че в Природата има ред същества, на степени са те, според тяхното съзнание, и всички имат различни схващания за живота. Че ние още не сме проучили растителното царство, животинското царство! Ние не сме проучили още законите, които ръководят техния живот; ние не познаваме още животните, не знаем какви пертурбации стават с тях, какви са техните души, какви са техните отношения, какво е тяхното съзнание, как се разговарят

– всичко това е тайна за нас. Ние казваме: Тук има един вол, но за нас този вол е скрит. След като го впрегнем в колата да ни свърши работата, ние се качим горе в къщата си, а него пратим долу в дама. И ако сравним господаря, който лежи в туй чисто легло, и неговият слуга, който е извършил работата, каква грамадна разлика има в техния живот, в тяхната обстановка!

Съвременните хора се нуждаят от един нов морал. Самият живот го налага. Сегашният живот е наш. Има известни нишки, които проникват от този живот вътре в нас. Например, ако запитате всички: искат ли да бъдат честни, ще ви отговорят, че всички искат да бъдат честни. Но в какво седи честността на един човек? Тази честност днес е толкова ограничена! Не, ние сме честни само спрямо онези, с които имаме отношения, спрямо които имаме вземания и давания. Спрямо едни сме честни, спрямо други сме нечестни. В какво седи моралът? Дойде един приятел, когото обичам, аз съм търговец, морален съм спрямо него, ще му дам най-хубавото масло. В този случай съм морален, честен съм. Но ако дойде някой, който не ми е приятел, когото не обичам, аз няма да му дам от онова хубаво масло. Друго масло имам за него. Ако запиташ този търговец защо не дава на всички от хубавото масло, той ще каже в себе си: От хубавото масло давам на моите приятели, а от това – на всички останали. Такъв е моралът не само на търговците, такъв е моралът и на религиозните хора. В едно общество, в една религиозна община, членовете на тази община, каквито и да са те, помежду си имат едни отношения, а с външните хора имат други отношения.

Всички говорим за Бога, че имаме един Бог, че Той дошъл на Земята, че бил разпнат и т.н. Теоретически туй

учение е много добро, отлично е. Днес има милиони хора, които говорят, проповядват Христовото учение. И хубаво правят. Отлично е! Питат някои: Защо Христовото учение, като се проповядва 2000 години на Земята, не е оказало никакво влияние на света? – Оказало е известно влияние, не че съвсем не е оказало, но Христовото учение на Земята не е дало още тия резултати, които се очакват. Защо? – Има си философски причини, дълбоки причини има за това. Не мислете, че Бог сега мисли в две години да поправи света. Не, правилно трябва да разсъждаваме. Божественият свят е абсолютно оправен, но нашият свят, светът, в който ние живеем, не е оправен. Следователно, този свят ние трябва да оправим. Понеже ние сами не искаме да го оправим, а чакаме Господ да слезе и да го оправи, Господ казва: „Аз ще ви накарам вие сами да го opravите“. Ще бъде смешно, онзи земеделец да дойде и да чака Господа да му оправи търговските работи или да дойде да му разоре нивите. Не, братко, ще вземеш ралото и мотиката, ще копаеш, ще разореш, ще посееш нивата и след като посееш, ще кажеш: Господи, аз свърших моята работа, а Ти сега ще благоволиш да пуснеш малко дъжд и светлина, да поръсиш, да благословиш моя труд. Тогава Господ ще каже: „Понеже ти свърши своята работа, аз ще те послушам, ще изпратя своето благословение, ще ти изпратя малко дъждец.“

Сега, вие не прилагате този закон, но всеки от вас мисли, че като него друг няма. Някой казва, че имал много низко, много долно мнение за себе си. Не съм срещал досега човек, който да има много низко мнение за себе си. Това е не само за хората, но и за животните. Срещна някое куче, вирнало си опашката, върви, стар чорбаджия е то, само го бутни. То казва: „Знаеш ли кой съм? Виж какви

зъби имам, като те стисна, ще покажа, че имам зъби, че мога да се защитавам“. Ние казваме: Е, куче е то. Да, куче е то, ами ние? За нас е още по-лошо. Ако днес ние поставим онези везни, с които претегляме отношенията между хората в живота, вижте най-първо какви са отношенията на синовете към бащите и на бащите към синовете. Питам един баща, който има син: Този син защо ти е? – Е, казва, Господ ми го даде, та на стари години да ме гледа. Питам сина: Този баща защо ти е? – Е, казва, Господ ми го даде, че да ме подкрепва да свърша? Е, като свършиш? – Като свърша, баща ми ще замине, аз ще остана на неговото място. И бащата иска да остави сина си на своето място. Тази идея крие в себе си друга, която носи разкапване. От единия край на живота до другия ние всаждаме безверие, ние се уповаваме един на друг.

Да се върна към стиха, който казва: „Що е това, което ни каза?“

Обикновените работи всеки може да ги разбере, но тия обикновените работи няма да оправят света. Обикновена работа е да запалиш една малка свещичка. Обикновена работа е да запалиш един малък огън. Питам: Ако ти окачиш в пространството една малка свещ, ще осветли ли целия свят? – Няма да го осветли. Ако запалиш един малък огън, ще стопли ли целия свят? Не, няма да го стопли. Следователно, когато дойдем до Божествените работи, ние трябва да боравим с онези големите величини. Ти трябва да запалиш в себе си най-голямата светлина. Ти трябва да запалиш в себе си най-голямата лампа, най-големия огън. Кой е този огън? – Който гори и не изгаря. И сега, аз класифицирам хората на праведни и грешни. Мнозина казват, че само грешните ще горят. Не, и праведните, и грешните ще горят – на общо основание ще горят. Някои ни пропо-

вядват, че пъкълът бил създаден само за грешните хора, а не и за праведните. Не, не, и едните, и другите ще горят. Праведните ще горят, ще се стопят и ще се пречистят, а грешните ще горят, ще изгорят и на сгурия ще станат. И праведният, и грешникът еднакво ще страдат, само че праведният ще знае защо страда, а грешникът няма да знае защо страда. И единият, и другият ще умрат.

Ние взимаме думата „смърт, умирање“ като едно преходно състояние. Да умреш, това значи да се лишиш от благата, които имаш на Земята. Смъртта, това подразбира в даден момент, да се ограничиш. Според това разбиране „смъртта“ представя един преходен период. За да придобиеш духовния живот, трябва да се откажеш от земния живот. Ще кажете: Как да се откажа от земния живот? Земният живот, това е едно велико благо, това е самият закон вътре в Природата. Онази малка буба, която трябва да се развие в пеперуда, нима не напуска всички блага на това си състояние, нима не напуска своя пръв живот? – Напуска го. Тя се развива в пеперуда, иначе няма да се промени. Казваш: Как да се откажа от земния живот? – Ако се откажеш преждевременно, ще умреш, но ако се откажеш навреме, ще се подигнеш, ще придобиеш крилца, ще добиеш вечния живот. Някои казват: Защо трябва да се занимаваме с глупави работи? За нас е важно да уредим земния си живот. Питам: От хиляди години насам, всички държави не уреждаха ли земния си живот? Египтяните не уреждаха ли земния си живот? Те имаха една висока култура. Какво знание имаха египтяните! Вавилоняните и асирийците не уреждаха ли своите земни работи? – Уреждаха ги. Римляните не уреждаха ли своите земни работи? – Уреждаха ги, и много добре ги уреждаха. Всички съвременни държави все уреждат

работите си, но все остава нещо, което не е уредено. На общо основание сега и ние уреждаме живота си.

Заблуждение е това, дето ние мислим, че като се уреди държавата, ще се уредят и нашите отношения. Тази държава е уредена. В света съществува само една държава. Това е факт! Целият Космос е една Божествена държава, която е тъй хубаво устроена. Там всички разумни същества живеят според законите на Божествения свят. В духовния свят няма никакви престъпления, там няма никакви затвори, там няма и никакви стражари. В духовния свят най-долната служба, която може да заеме един военен, не е, както тука, стражар, но офицер. Всеки един такъв стражар е завършил 4-5 факултета и е запознат с дълбоки работи. Като дойде един стражар от невидимия свят тук на Земята, тукашните философи не могат да обърнат и най-малкото му пръстче на ръката. А тука казват: За стражар бива и прост човек. Защо? Че това не е прост занаят! Мислят, че стражарят ще носи един камшик и ще се налага. Не е тъй. Онзи, който става стражар, трябва да е много умен. Като хване един разбойник, да му каже: „Братко, този занаят, по който си тръгнал, не е добър“. Той може да го научи, може да му посочи доброто, без да го налага. Следователно, за най-важната длъжност ние сме турили най-простите хора. Казват: Е, стражар е той! Не, тя е почетна служба.

Аз взимам друг един факт. Съвременните християни, съвременните служители на църквата казват: Ние сме служители на църквата. Добре. Питам: Един университет нали си има служители? – Има. Кой са те? – Разсилните. Тия разсилни държат ключовете на университета. Но, когато един студент постъпва в университета, с кого урежда работите си, с разсилните или с професора? – Разбира се, че с професора. И сега свещениците казват: Ние сме служи-

телите, ние сме членовете на църквата. Оставете това, вие за нас сте разсилните. Членовете на църквата, това са светиите, пророците, ние с тях ще се разправяме. На вас благодарим, вие няма да ни показвате пътя. Вие ще ни пуснете да влезем тук, но ние няма да излезем от същата врата. „Как, няма да излезете от същата врата!“ Чудни сте вие! Сега нас ни възразяват. Но аз казвам: Когато тръгнем за Париж, ние си взимаме един билет от чиновниците там, по гишетата, разсилни аз ги наричам. Даде ти билет и те пита: Ти оттук ще се върнеш ли? – Няма. Че как тъй! Аз си взема билет за Париж, пътувам, обикалям и когато се върна, този разсилен може да го няма на гишето. Всички ние трябва да съзнаем своето положение, да съзнаем кой къде е турен и какво е неговото звание. Щом аз превиша своята власт, щом превиша званието, което имам, щом превиша със силата, която имам, моето уволнение идва. Строго е това уволнение, безпощадно е! Цялата Земя днес е покрита все с кости на разсилни, не с праведници, не със светии. Гробниците днес са пълни с костите на тези разсилни, с костите на тези, които не са изпълнили своята длъжност. Сега всеки трябва да се запита: Аз разсилен ли съм вътре в някой университет, или съм професор в университета?

Казват тъй: „Що е това, което ни каза?“

И тъй, в света непременно трябва да съществува един вътрешен морал, който да бъде еднакъв за всички. Човек трябва да бъде чистосърдечен спрямо всички хора. Ние имаме отношения не само тука на Земята, имаме отношения и след гроба. Между корените и между клонищата съществуват отношения. Един ден ние ще се срещнем горе, пред лицето на ангелите и пред лицето на Бога. Целият наш сегашен живот, всички наши досегашни съществувания ще изпъкнат и всички различия, които сега се явяват,

ще изчезнат. Вие казвате: Аз съм това. Не, всички различия помежду ви ще изчезнат. Като дойдем пред лицето на Бога, пред нас ще изпъкнат онези синовни отношения. Всеки християнин трябва да работи върху себе си, трябва да съзнае, че е дете на Бога, а щом е дете на Бога, като Него трябва да живее! Щом казвам, че съм дете на Бога, то как проявява Бог своя живот? – Няма същество по-благородно, по-свято, по-чисто, по-разумно, по-силно, по-мощно от Бога!

Откъде произтичат сега тия различия у нас? Причината на човешкото падане, причината на греховете се обуславя от едно много малко престъпление. За пример, забележете следующия факт: Учителят извиква един ученик в клас, но ако ученикът изведнъж се сепне, веднага става едно потъмняване в съзнанието му и не може да си каже урока. Учителят помага на ученика, това-онова, но като види, че не може да отговори, казва му: „Седни си!“ Тъй че, ако един ученик, който е бил на Небето, при всичкото свое щастие и блаженство, му се даде заповед да слезе на Земята, да помага на човечеството, и той се сепне, в това си сепване той пропада. И след туй във всичките си съществувания той ще води един порочен живот. Така някой от вас тъкмо наредил работата си, оженил се, деца си има, само да си живее. Дойде обаче, изведнъж една заповед да отиде горе на Небето. Щом се даде една такава заповед да отиде в духовния свят, става едно сепване в него и в това състояние той отива на Небето. Дойде ли една заповед да слезе на Земята, веднага идва една радост. Питам: Колко християни има, които като ги повика Господ, да се зарадват? Туй са наблюдения, които трябва да правите.

Да оставим настрана външния свят! Вие се занимавате с външния свят, като че той сам ще се уреди. Има други

сили, които уреждат този свят. Той се управлява от други закони. За оправяне работите на този свят има народно събрание, дето се събират 300-400-500 най-умни хора. Те уреждат работите на държавата. Те се грижат за уреждане на обществения строй. Църквата какво трябва да урежда? – Тя трябва да урежда своите работи. Питам: Онзи, който служи на църквата, подчинява ли се на тази горна Камара, на която глава е Христос? Онова, което е казал Христос преди 2000 години, тя изпълнява ли го? Не е достатъчно само да кажем, че не е изпълнено. Може да го изпълним! Най-голямото заблуждение е там, дето някои мислят, че Христос е на Небето, седи там и чака да дойде второто пришествие, за да дойде да съди хората на Земята. Христос никога не е напускал Земята. Казва се в Писанието: „Даде ми се всяка власт и на небето, и на земята, идете да проповядвате!“ Значи, ако му е дадена всяка власт и на Небето, и на Земята, той е свързан със Земята. В друг стих пък се казва, че Христос седи отдясно на Отца и чака деня на второто пришествие, за да дойде и съди хората. Как ще примирите това противоречие в тези два стиха? – Всеки е свободен да ярва в каквото иска.

Казва се в стиха: „Що е това, което ни каза?“

В живота се явяват следните две положения: Ако извадите рибата от водата и почнете да я галите, вашето галене ще ѝ помогне ли? Любов ли е това? Ако тази риба е във вашия шадраван, единствената Любов, която може да проявите към нея, е като промените често водата ѝ. Само така ще изразите вашата Любов. Ако я извадите от водата, тя ще умре. Ако пък вземете една птичка и я турите във водата, какво ще бъде нейното положение? – Тя ще умре. Въздухът е смърт за рибите, водата – смърт за птиците. Това са двете положения, в които ние се намираме.

Много религиозни хора искат да бъдат богати, но богатството за тях е смърт. Един религиозен човек да стане богат, значи да умре – нищо повече! И обратният закон е верен. Има известни хора, които, ако осиромашеят, ще умрат. Ще кажете: Господ е наредил така. Богатството и сиромашията трябва да ги разбирате в тяхното вътрешно естество. Богатството, това са условия, при които човешката душа трябва да се прояви. Тя трябва да се прояви в онзи благороден изблик, да изпраща отвътре своите блага навсякъде като един извор. В сиромашията човек трябва да научи едни от най-добрите качества: Смирението и трудолюбието. Само сиромашът може да бъде трудолюбив и смирен човек.

Как ще примирите всички тези противоречия, които изказал Христос? За пример, Той е казал: „Ако дясната ти ръка те съблазни, отсечи я! Ако окото ти те съблазни, извади го!“ Ако изтълкувате тези Христови думи буквално, какво ще излезе? Не, за да разбираме Христовото учение, трябва дълбоко, вътрешно схващане – по Дух. Туй различие, което сега съществува между религиозните хора, кой го създаде, Христос ли? – Не, Христос е поставил три положения. Той казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила; да възлюбиш ближния си като себе си; да възлюбиш и врага си“. Да възлюбиш врага си, това е едно от най-тежките учения, които хората трябва да учат. Да възлюбиш Бога, това е най-лесното. Да любиш ближния си, това е по-трудно. Да любиш врага си, и в своя враг да не виждаш никакво зло, това е най-трудното учение. Абсолютно чист живот е да не обръщаш никакво внимание нито на доброто у човека, нито на злото. Защото, ако виждаш неговата добродетел, ти ще я пожелаеш, а всяко нещо, което пожелаеш, то е едно престъпление. Ако виж-

даш неговото зло, ти ще го съдиш, а това е друг грях, друго престъпление. Да не виждаш нито доброто у човека, нито злото – това е правото учение! Радвай се на онова Божествено проявление, което виждаш в себе си.

Ние казваме: Този човек е много добър, онзи човек е много лош. Коя е нормата, с която човек може да определи в даден случай, дали един човек е добър или лош? Били ли сте в това Божествено училище, да гледате на нещата тъй, както Бог гледа? Аз мога да ви приведа много примери, от които се вижда, че Бог мисли по-другояче от нас. Туй, Христовото учение, е приготвление за великата Любов на хората. В туй учение има известни изопачения. Ние мислим, че ако се приложи Христовото учение, ще се спре еволюцията на хората по Земята. Някои казват: За да изпълним волята Божия, трябва да раздадем имането си. Не е въпросът в раздаването, въпросът е в употреблението на онези блага, които човек има. Ти не можеш да раздаваш онова, което Бог ти е дал. Ами нали Христос казва: „Даром сте взели, даром ще дадете“. Да, което си взел даром, даром ще го раздадеш, но какви са вашите изисквания? – Вие искате всички богати хора да бъдат щедри. Защо? Вие изисквате това нещо не от морално гледище, но понеже страдате, сиромаси сте, казвате: Богатите трябва да раздадат имането си. Богатият човек от своя страна казва: „Трябва да има ред и порядък в света“. Защо? – Защото той е разбогатял, та иска да запази своето богатство. Тия причини не са морални. Това, което ни заставя да искаме ред и порядък, не е от Любов към реда и порядъка. Ето, и за нашето събрание хората отвън казват: „Защо този човек е събрал тия хора, защо ги развращава? Те вече не са български, те не могат да бъдат полезни за своето отечество“. Питам: Кога българите са били полезни за своето отечество?

Кога българите са били тъй силни, както римляните, или тъй силни, както днешните англичани? Коя е причината, че не са били тъй силни? Въпросът не е да бъдем силни, но ние трябва да бъдем умни. Като англичаните не можем да бъдем силни, но като тях можем да бъдем умни. Като англичаните не можем да имаме снаряжения, нито флота, но можем да бъдем тъй честни като тях. Можем да бъдем още справедливи и добри.

И тъй, всеки българин може да бъде честен, справедлив, умен и добър. Кога? – Още сега. Има неща, които още сега може да се приложат. Туй, което сега може да се приложи, то е реалното. Ние казваме: Е, за бъдеще! И всички ние живеем с мисълта за своето бъдеще. После, ние живеем само със своята история. В училищата се преподава българска история. Та кои са похвалните черти на българската история? Аз се чудя някой път, като казват, че трябва да преподаваме българска история! Извадете кое е онова, похвалното за българския народ? Това не е само за българския народ, но и за всички народи. От историята на всеки народ трябва да се извади онова възвишеното, благородното, и него да учим. Не трябва да се осъждаме, да казваме, че българите са лоши, но трябва да теглим с онези везни, с които невидимият свят ни претегля. Добрият човек си е всякога добър и лошият човек си е всякога лош. Ще кажете: Ето едно противоречие! Аз казвам: Доброто, то е моментално, т.е. в момента, в който правя добро, добър човек съм. И погрешката, която правя, и тя е за момента. Един човек може да направи или зло, или добро. В дадения случай, когато правя доброто, във всичката своя същина аз съм добър; в дадения момент, когато правя зло, аз съм лош във всичката си същина. Под думата „лош“ разбирам лош в своето проявление.

Човек тук на Земята се оцапва, опетнява се. Нима мислите, че когато човек ходи натук-натам и замисля да отмъсти някому, та не се опетнява? Има един закон: Добрият човек е всякога добър и нищо в света не може да го опетни. И Божествената светлина никога не може да се загаси. Тя се загасява сама по себе си. Ако остане само човешкото, то от само себе си ще се запали, ще изгори и ще рухне. Ако е Божествен огън, пазете се, този пожар всякога ще гори.

И тъй, всички хора ще горят. Запалени ще бъдат и праведници, и грешници. Тъй ще е за в бъдеще. Ще горят! Казва Писанието: „Светът чрез огън ще се поправи“. И защо е туй безпокойствие, което е обхванало днес хората? Някои искат да турят причините за злото в света на едно или друго място, но причините се крият някъде дълбоко. Някои казват, че причините са в православната църква. И там не са. – В католическата църква. И там не са. – В протестантската църква. И там не са. Злото може да се прояви и в православната, и в католическата, и в протестантската църкви, но не е там. Несъгласие има между самите хора. Злото не се крие даже и в самите хора. Ние хората само проявяваме злото. По същество ние нито зли можем да бъдем, нито добри. Злото и доброто са вън от нас. Единственото нещо, което е най-възвишено, което определя човека като човек, то е само Любовта. И Мъдростта не е още. Любовта е турила вече първия си корен. Тя е в човешкото сърце и в човешката душа. Единственото най-реално нещо, това е Любовта. И сега хората колят, бесят, а искат да бъдат добри, искат да бъдат умни. Започнете с Божествената Любов и тази Любов ще привлече всички възвишени добродетели, тя ще отвори света пред Бога. Тя има ключовете на всички тайни вътре в живота.

Да ви приведа един пример от съвременния живот. Той не е из българския живот, а из живота на западните народи. Някой си виден английски лекар, на име Амзел, имал единствена дъщеря, на която майката се поминала още в младини. Той посвещава целия си живот за дъщеря си, дава ѝ отлично образование и възпитание. Между 70-80 годишната си възраст той започва вече да слабее и очаквал сега дъщеря му да посвети живота си заради него. Обаче, дъщеря му се влюбва в един граф и графът ѝ казва така: „Аз искам да напуснеш баща си и да дойдеш с мене“. Известно време тя се бори вътре в себе си, но после решава да напусне баща си и изчезва. Очаква я той ден, два, три, идва най-после един господин и му казва: „Дъщеря ти замина с еди-кой си граф“. – Как, дъщеря ми, за която съм посветил целия си живот, да скрие всичко това от мене и да не ми каже нито една дума! И започват ония сълзи да текат. Питам, защо дъщерята напусна баща си? Това морално ли е? Може ли след това тя да се надява да живее със своя възлюбен един живот с благословение? – Никога! Дъщеря, която при такива условия напуска баща си, тя не може да има никакво благословение. Тя ред поколения ще има проклятието на съдбата. Мислите ли, че онзи възлюбен граф, който отнема дъщерята от бащата при такива условия, е благороден? – Не е благороден. Казвам: Мислите ли, че ако един човек ви отдели от Бога, от вашия Баща, и вие отидете в света да благувате с него, та ще имате Неговото благословение? Не, ред поколения ще имате страдания, ще носите нещастията със себе си. Ще кажете: Няма морал! Не, в никакъв случай няма да жертваш висшите интереси на своята душа за благо на този свят! „Ако ти дадат всички блага на този свят и ти пожертваш интересите на душата си за тях, ти си един пигмей“, казва Христос.

Сега ние питаме: Има ли Господ в света? Онази богатата дъщеря казва: „Да не ме е раждала майка ми, да не ме е раждал баща ми!“ Даже много синове и дъщери казват: Е, майка ми и баща ми са имали разположение един към друг, влюбили се, родили ме, това не ме задължава да имам разположение към тях и да ги гледам! Това е сегашният морал, обикновеният морал на хората. Питам: При тези условия, при тези схващания какъв морал може да имате, как можете да живеете? Морал може да има само при възвишената Любов. В сегашния морал няма никакви закони. Законите трябва да бъдат написани в душата. Закон може да има само при възвишената Любов. И онзи стражар, който е свършил четири факултета, ще може да изпълни великия закон на Любовта. Мнозина ще кажат: Това учение е неприложимо в света. Защо е неприложимо? – Ум трябва! Ако свържете един вълк с въже, той лесно разрешава въпроса: Прегризва въжето, освобождава се и заминава. Ако свържете коня, той ще каже: „Е, такава е волята Божия, такава е съдбата ми“ – и ще си умре гладен. Кой е прав? – Вълкът е прав. Ама лош бил! Хубав е методът му, прегризва въжето и се освобождава. Той е свободен. И конят трябва да се научи от вълка да прегризва въжето, макар че господарят му го вързал. Има някои коне, които се сещат да прегризват въжето си, но това го правят по други съображения. Понеже въжето е направено от коноп, конят си казва: „Може да има малко храница тук“, и затова го дъвче, дъвче, докато преяде въжето. После, като преяде въжето, вижда се свободен и си казва: „Я, та то могло значи да се освободя!“

„Що е това, което ни каза?“

Някой път съвременните хора ме съдят, казват: „Онзи там заблуждава хората!“ Доведете при мене един човек от

целия свят, който да не заблуждава своите ближни! Искам да видя кои са качествата на онзи, който не заблуждава. Аз искам да бъдем справедливи, искрени, да знаем кой не е заблуден. Не, трябва да знаем, че има един Бог над нас, който не е само вън. Той е и вътре в нас, и вън от нас. Той регулира целия ни живот. И не само Той е над нас, но ние сме заобиколени от множество други разумни същества, които упражняват влияние върху нас. Тогава ние попадаме под друго едно заблуждение. В една къща се навъдили паяци и почнали да прашат помежду си депутация, как да разделят къщата, че да не препятстват на мухите да влизат в паяжината им. Заели всички кюшета. Обаче идва един ден слугинята на къщата и с една метла разваля всичките паяжини. И ние, като паяците, наредим си законите: Тъй и тъй ще бъде, но дойде един ден слугинята с метлата и казва: „Хайде навън!“ И тогава всички казват, той умря, Господ да го прости! Не, приятелю, ти си влязъл в една чужда къща. Тази къща не е твоя, на някой друг е. Тя не е наредена заради тебе, да ловиш мухите. Иди вън, там на някое дърво си направи къща, иначе ще дойде слугинята с метлата. Тя е, която разполага. А господарят даже и не дигаръката си, той счита за унижение да се разправя с паяците в своята къща. Той казва: „Стоянке, ела с метлата!“

И ние, умните хора, които сме свършили университет, не сме научили този основен закон, че не сме ние, които решаваме въпросите, а казваме на синовете си и дъщерите си: Ти така ще направиш, иначе ще направиш. Защо грешат майките? Една майка, която е родила син и дъщеря, трябва на две неща да ги научи – да каже на дъщеря си: „Дъще, аз се ожених за баща ти заради тебе, но ти ще любиш Бога, няма да жертваш живота си за никого друго, освен за Бога. Ако не искаш да постъпиш тъй, аз нямам

нищо общо с тебе“. После, ще извика сина си и ще му каже: „Синко, аз те родих, но ти няма да бъдеш вагабонт, да се продаваш. Трябва да обичаш Бога!“ А сега как постъпват? Израсне дъщерята и майката казва: „Ха, да те нагласим добре, да можеш да се харесаш, че да те наредим добре в живота!“ И започват да канят момците. Дойде един, майката казва: „Аз не харесвам този“. Като че тя ще се жени! Момата казва: „Аз пък искам него“. Бащата иска друг. И най-последно, момъкът казва: „Те не ме искат, но и аз тях не искам“. След туй майката урежда работата със сина си. Той дига шум, тази иска, онази не иска. Един ден и снахата казва: „Баща ти, майка ти не ме искаха, но сега пък и аз не ги искам!“ И тъй, уредиха работите. Във всяка една къща днес тъй се уреждат работите. И после хората питат: „Защо Господ е наредил така?“ – Е, съдба, тъй решил Господ! Не е съдба това. Ти трябва да се научиш, като носиш туй дете в утробата си, да му кажеш: „На Бога ще служиш!“ А сега служим на кого? – Служим на църквата, на държавата, а на когото трябва да служим, не служим. Аз казвам: Най-първо трябва да служим на Бога на Любовта! Той трябва да бъде наш идеал. И тогава, като се срещнем, ние ще се познаваме. Като срещна един стражар, ще му кажа: Братко, ти си свършил четири факултета, ти имаш моите уважения, отлична е твоята служба! А сега кого търсим, на кого служим? – На България. Българите, макар че минават за културен народ, не зная дали имат един министър, който да е свършил четири факултета.

„Що е това, което ни каза?“

Туй учение и след хиляди години ще бъде пак същото. Важният въпрос във вашия живот сега ще се разреши. Как? – Като приложите Христовото учение. Ти може да си търговец, но и да напуснеш търговията си, работите ти пак

няма да се уредят. Ти може да си земеделец, но и да напуснеш земеделието, работите ти пак няма да се уредят. Ти може да си стражар, но и да напуснеш стражарството, работите ти пак няма да се уредят. Ти може да си какъвто и да е по професия, но и да напуснеш тази си работа, работите ти пак няма да се уредят. Хората са били и свещеници, и проповедници, и професори, и майки, и бащи, но поправили ли са света? – Не са го поправили. Майка и баща, това са високи длъжности! Има само един Баща в света, а ние играем роля на бащи. Има само една Майка в света, а ние играем роля на майки. И засега, Баща е само Мъдростта, Майка е само Любовта. А техният единствен, първороден син, това е Истината. Тъй седи въпросът. А ние, простосмъртните, на Земята трябва да намерим този Баща. И колко труд се изисква! Целият си живот трябва да посветим, за да намерим нашия Баща на Мъдростта.

Христос преди 2000 години ясно говореше: „Понеже не повярваха нито в Мене, нито в Отца ми, Който ме е проводил, ще дойде Духът вътре в света, и от моите ще вземе“. От кого ще вземе? – От Бащата на Мъдростта. Синът ще вземе от Бащата на Мъдростта. Синът винаги взима от майката и бащата. Ние се стремим към Истината, а Истината е Синът. Истината е Синът, смисълът. Истината показва какви трябва да бъдат отношенията ни един към друг. Питам: Где са онези любовни отношения между хората? Някой път ме питат защо не отида да проповядвам в православната църква. Е, хубаво, ако вляза в църквата, ще кажат: Той мисли да вземе нашите овци, да ги смути, да ги заблуждава. Казвам ви: Аз съм толкова благороден, не искам да взема вашите овци от църквата, да ги смуштавам, да ги заблуждавам, те си имат ред и порядък. Аз не събирам вашите здрави хора от църквата.

Аз събирам болните хора отвън, тях взимам. Ако някоя ваша здрава овца е дошла при мене, елате и си я вземете! Аз имам други схващания, други понятия за човека, за човешката душа. Човешката душа е нещо Божествено. Как можеш да вземеш брата си, да го подчиниш, да го заробиш? Аз гледам на всеки човек като на свободен. Той може да мисли тъй, както и аз мисля. Той може да чувства тъй, както и аз чувствам. Той може да действа тъй, както и аз действам. И във всяко едно отношение той има право на тези блага. Наруша ли най-малко туй правило, този основен закон, веднага Божието лице ще потъмнее, а тогава и моето лице ще потъмнее.

Някои запитват: „Какво мисли този човек?“ – В даден момент човек може да мисли две неща: Или добро, или зло. Важният въпрос, обаче, не е този, кой как мисли. Важният въпрос е: Поставихте ли Христа на Неговото място? Аз не съм ви казвал мене да поставите на Христовото място. Христос не е нещо, което може да се поставя отвън, а Христос е един принцип! Поставете Христа вътре във вашите сърца! Нека свещениците, нека църквата първо поставят Христа на Неговото място, че тогава да разрешават другите въпроси!

В живота си ние трябва да имаме една мярка, с която да мерим нещата, да ги познаваме. Как ще познаете дали аз ви любя или не ви любя? Аз се чудя, когато някой казва: Аз вече в Учителя не вярвам. Ами че аз имам ли нужда да вярваш в мене? Единственото нещо, на което аз разчитам, то е вярата, която аз имам. Не ти не вярваш в мене, то е за твоя сметка. Ти не трябва да вярваш в мене, ти трябва да вярваш в този Дух, в това Божествено единство, ти трябва да вярваш в Бога. Тази вяра трябва да бъде жива, а Божествената Любов трябва да засегне човешкото сърце. Ако

ти не вярваш в Бога, как ще вярваш в мене? Ако ти не обичаш Бога, как ще обичаш мене? Да обичаш мене, да обичаш ближните си, това е вторият закон. Ако твоите отношения са прави към Бога, ще бъдат прави и към мене. Ако твоите отношения са прави към Бога, ще изпълниш най-трудния закон, ще бъдеш прав и към твоите врагове. Как стават хората врагове? Двама братя враждуват помежду си. Кое ги прави да враждуват? Враждата се дължи на имането, което бащата е оставил.

„Що е това, което ни каза?“

В какво седи истинският морал? Истинският морал в света седи в следующото: да желаш да имаш само това, което Бог е определил за тебе. Ако аз, като християнин, стана търговец, ще направя дюкяна си на такова място, щото да не увреди нито на един наоколо. Ще избира таква място за дюкяна си, че по възможност най-малко мющерии да влизат в него. Ще държа статистика, кой дюкян, измежду 200-300, ще има най-малко мющерии, и него ще избира. Почнат ли да влизат много мющерии, Божественият закон е вече нарушен. Ако се жениш и избереш най-красивата жена, ти не постъпваш по закона. Ти не се жениш за нея, защото я обичаш, а за красотата ѝ. Това не е морал! Ти ще избереш не най-красивата, но най-скромната. Хората в света не се женят както трябва. Ако имаш 100 моми за избор, ти ще избереш най-скромната, а не най-красивата. Ти си пред Бога и твоята женитба пред Бога е благословена, приета е горе на Небето. Избереш ли най-скромната, най-незавидната, от Небето казват: В този човек има морал! Ако ти влезеш в някоя църква, аз взимам църквата в друго значение, и избереш най-видната църква, ти престъпваш закона. Не, ти трябва да избереш най-скромната църква, дето има най-малко хора. Някои казват:

Защо не отиваш в църквата „Свети крал,„? Ако отида в „Свети крал“, всичкото ми величие ще изчезне, ще се опетня. Това не е защото хората са лоши, но аз трябва да избера най-малката църква, в която да има само двама богомолци и аз да бъда трети измежду тях. Че това е морал! Да влезеш в „Свети крал“, та да обърнеш внимание на света със своето влизане, това право ли е? Че да не съм някой плуг, та да обръщам хората! Обръщат се ниви, но човек да обърне човека към Бога, това обръщение е двусмислено. Виж, едно нещо, на което мога да науча хората, което имам, то е да запаля свещта им. Гледам, някой носи свещта си, има книга, няма кибрит. Драсна кибрит, запаля свещта му, отиде вече. Е, питам: Ако аз със своя кибрит запаля свещта някому, какво престъпление има в това? Той ще чете книгата и ще вижда пътя си нощно време. Казват за някого: Ама той не мисли, както трябва! Чудни са хората! Какво от това, ако един вълк не мисли, както ти искаш? Ако един вълк стане овца, той не може да мисли като вълците, но докато е вълк, ще мисли като тях. Оплаквали се един ден мишките: „Дойде между нас една котка, беше много мършава, а сега ходи така угоеничка. Много от нашите мишки станаха нейни слуги. Дойде, хване една мишка и тя ѝ стане слуга. И откакто ние ѝ станахме слуги, тя се подигна“. Колко мишки има, които слугуват на една котка? – Това са философски заблуждения вътре в света! Мишката не може да бъде слуга на котката. Някой казва: „Стани ортак с дявола, докато минеш моста“. Е, приятелю, мислиш ли, че дяволът е толкова серсемин? Чудна работа! Той наред пътя ще те бутне. Знаеш ли на какво мяза твоеото положение? Някои искат да надхитрят дявола. Знаете ли онзи пример с магарето, което служило дълго време на господаря си. Един ден то минавало през една река. Нат-

варено било със сол и по невнимание се подхлъзнало, паднало във водата и солта се стопила. Подигнало се, усеща, че товарът му олекнал. Казва си: „Отлична работа! Научих туй изкуство, как да си облекчавам товара. Като дойда до водата, ще клекна и товарът ще се намали“. Втори път господарят натоварва магарето с вълна. Минава през реката, клеква във водата, иска да се дигне, не може, товарът станал много тежък. Е, приятелю, един път дяволът ще те натовари със сол, друг път с вълна.

Умен човек е онзи, който има само един възвишен морал и може да го приложи във всичките отношения в живота си. Такъв морал може още сега да се приложи. Мъжът може да го приложи; жената може да го приложи; синът може да го приложи; дъщерята може да го приложи; стражарят може да го приложи; съдията може да го приложи. Какво ни пречи да приложим този закон на Любовта? Нима онези съдии, които съдят света, са много справедливи? – Обръщат законите. Съдията има възможност да обърне закона. Нима мислите, че аз, ако съм подсъдим, и дам на съдията 1000 английски лири, той няма да реши делото в моя полза? Той ще каже: „Този човек е благороден, неговото прегрешение не е толкова голямо. И така ще смекчи моите прегрешения. И днес парите смекчават всяко престъпление. Но има един закон, който не смекчава. Той еднакво действа и спрямо богати, и спрямо бедни. Този закон е абсолютно справедлив. Следователно има една Правда над нас, на която можем да разчитаме. Когато Христос е дошъл на Земята, Той е говорил много работи, които не са писани. И ако ние речем днес да учим хората на всичко това, което е учил Христос, ще кажат, че това е заблуждение. Питам: Кое не е заблуждение? Когато оженваме една мома за

един момък, това не е ли заблуждение? Вие им казвате: „Ще се ожените, ще бъдете щастливи“. Хубаво, щастливи стават ли? – Не. Те ще народят синове и дъщери, но като не разбират закона, ще народят идиоти, престъпници. Една мома, като се жени, трябва да разбира закона, да се жени по закона на Любовта. Отиват ли сватове пред нея, убеждават ли я, пред мене въпросът е предрешен. Онази мома, която ще се жени, тя трябва да познава своя възлюбен, да прочете надписа му, и нищо повече. Остане ли други да те женят, въпросът е свършен. И тогава религиозните хора казват: Трябва да се женим! Аз казвам: По Бога ще вършите всичко и светът ще се оправи. Тогава отношенията между мъже и жени ще бъдат прави. Аз наричам жена тази, която като има един мъж, да се не съблазни в него никога, да не му изневери никога. Аз наричам мъж онзи, който никога не изневерява на жена си. Като ме слушате, казвате: Тъй, тъй е. Да, но като е тъй, сега не може, отначало трябва да започнете. Трябва да турите Любовта като основа и да приемете тази великата светлина на Божествената Мъдрост. Силата на една жена седи в това, като срещне един мъж, да го подигне, а не да го понижи. Една жена понижава ли един мъж, знай какъв е нейният характер. А всяка жена, която като срещне един мъж и тури в него един благороден импулс, знай каква е тя. Всеки мъж, който като срещне една жена, тури в нея един благороден подтик, този мъж е добър. У нас има грехове наследени от миналото. Ние трябва да се освободим от тези грехове, и можем да се освободим.

„Що е това, което ни каза?“ Това, което Христос е казал, е следното: Единственото нещо, което може да разреши всички спорове, единствената сила, която разрешава всички индивидуални, семейни, обществени въпроси,

въпросите на човечеството, това е само тази Любов, в която има абсолютен морал.

Сега хората говорят за мене лошо. Да, това аз даже не трябва да го правя въпрос. Аз не трябва да считам за обида това нещо. Когато аз седя като един фар и показвам пътя на всички хора, по сухо или по море, моята длъжност е да осветлявам пътя на хората. Аз трябва да бъда толкова благороден, че да я изпълня, и нека се сипят върху мене хули. Нека се сипят, защо не? Похвалите и хулите имат едно и също значение. Един човек, който може да те похвали, той може и да те укори, да ти каже най-горчивите думи. Има нещо по-високо от похвалите и по-високо от укорите. Това аз наричам закон на Любовта. Аз зная защо ме хвалят и защо ме укоряват. Въпросът заради мен е решен. Ако някои хора ме укоряват, казвам: Възможно е с моите идеи, с моето учение да нарушавам интересите на тези хора. Имат право. Ако някои ме хвалят, те са видели някое добро от мене. И едните, и другите имат някакъв интерес. Аз бих желал да намеря хора незаинтересовани. Ако 10 души ви похвалят, други 10 ще ви укорят. Има един закон, в който няма нито похвали, нито укори. Там можеш да бъдеш сам. Но понеже хората не искат да бъдат сами, искат да бъдат двама, те напускат този закон и затова се явяват всички страдания. Ето защо трябва да бъдем доблестни, да изнесем без страх всички страдания. Не се плашете от дявола, не се плашете от беднотията, не се плашете от болестите, от страданията, от това-онова, прие-мете Любовта, нека тя царува във вашите сърца! Нека има страх отвън – Любов отвътре, тъмнина отвън – светлина отвътре! Нека има светлина в ума и топлина в сърцето, за да имаме сила да вършим волята Божия! Можем ли да вършим волята Божия? – Можем. Всеки може да върши

доброто в онази микроскопическа форма. Всеки може да люби, а всички вие искате да любите.

И сега казваме: Тъй казал Христос, тъй направил Христос. Христос казва тъй: „Стани тази вечер и напусни къщата си!“ Как да напусна къщата си! Разболява се жената, спъне се. Тя се бори, бори: Какво ще каже мъжът, какво ще кажат хората? Каже ли така, свършва се въпросът. Дойде Христос, казва на дъщерята и на сина: „Напуснете дома си!“ Ами какво ще кажат майка ми, баща ми? – Свърши се въпросът. Е, какво казва майката? – Слушай, дъще, ти не трябва да бъдеш толкова глупава, ти ще трябва да се ожениш за онзи граф. Той е богат, има къщи, ти ще живееш като графиня.“ Христос казва: „Слушай, тук има един много беден овчар, за него ще се ожениш“. Майката казва: „Ти луда ли си?“ Щом се поколебаеш, въпросът се свършва. Христос казва: „За този овчар ще се ожениш, той е беден, но много добър“. Мнението на Христа и мнението на майката се различават. Христос казва: Ако питаш мене, за бедния овчар ще се ожениш“. Дойдат братята и сестрите ѝ и казват: „Ти си била много глупава!“ Разказват: А, тя, нашата сестра, не е с ума си. С ума си ли не е? Ами ако още тази вечер Господ изтегли душите ви и отидете на Небето, как мислите, във вашите стаички ще има ли нещо скрито? Там ще се разрешава този въпрос, да се ожените или не, а не тук на Земята. Не се разрешават тук нещата, но горе, горе. Ако някой иска да знае как се разрешава въпросът, казвам: Нека отидем на Небето! Още 2000 години да говорим тук на Земята, няма да се разберем. Казвам: Елате да отидем на едно място и там ще разберем ти кой си и аз кой съм. Някои искат да знаят кой съм. – Елате с мене да отидем горе и там ще разберете кой съм. А, за горе не е дошло още времето! – Дошло е времето за горе. Казва

Христос: „Когато син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра в хората?“

Аз бих желал всички свещеници да говорят на стадото си за Христа, за Христовата Любов, но да говорят искрено! А туй, както постъпват, аз не съм отговорен за постъпките им. И нека се яви в тях едно искрено желание да живеят за Любовта Божия, да вършат волята Божия. Това желание е в състояние да изглади всичките им грехове за в бъдеще, но ако туй желание не дойде, всичките им грехове ще останат на същото място. На малкия извор аз желая много вода, за да се очисти тази вода. На бедния човек аз желая да стане богат. Богат в какво? – Такова богатство, което да внесе Любовта. Ще кажете: А, тази Любов! Любовта, това е най-хубавото състояние, което човек може да има тук на Земята. И когато тази Любов дойде, тогава човек става смел и решителен, може да върши всичко, както трябва. Той не прави избор в нещата. Той може да върши всичко, може да послужи на всички. И ако един ден тази Любов влезе в нас, и ако Господ влее друг живот в нас, ето каква ще бъде тази Любов. Когато ме срещне някой и ме запита, ти праведен ли си, аз ще му кажа, че тук не мога да му доказвам това нещо. „Ами ти праведен ли си?“ – Е, аз принадлежа на нашата църква, праведен съм. „Хубаво, ти вярваш ли в Христа? – Вярвам. Добре, да отидем тогава в Рилската пустиня, там дето има мечки“. Ако тази мечка и двамата ни оплуге, тогава и двамата не струваме. Ако тази мечка обърне гръб и почне да бяга, пак нищо не струваме, но ако тази мечка дойде срещу нас, и ние я погладим, а тя ни се усмихне, ето къде е учението, ето къде е Любовта. Които искат, нека дойдат с мене да отидем в Рилската пустиня, да срещнем мечката, и въпросът е свършен.

Някои искат да знаят, какво мисля да говоря. Нека почакаат, докато избера мечката. Тя ще бъде най-малко 10-15-20 годишна, и като се зададе, да бъдем спокойни, да видим Бога в очите на тази мечка. Като я срещнем, ако има Любов в сърцата ни, тя ще ни каже: „Познавам ви“. Тъй, ще се поразговорим малко с нея. Тя ще каже: „Дано целият свят се измени така, че кожата ни отиват. Наистина, ние сме лоши и от нас всички треперят, но и ние се крием от хората в големи дупки. И ние треперим от тях“.

Сега, всички искат да разрешават нещата тъй лесно. Не, Господ иска да влезе в сърцата ни, и ще влезе. Може да влезе!

„Що е това, което ни каза?“

Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в мене, каквото попросите в мое име ще ви бъде“.

Беседа, държана на 24.ІІ.1924г.

РОДЕНИ ИЗНОВО

Истина, истина ти казвам: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

(Йоана 3:3)

В Природата съществува един език, аз го наричам „живия език на Битието“, или живия език на нещата. Този език има особена граматика: глаголите му имат особен строеж; съществителните, прилагателните, причастията, съюзите му не следват същите закони, каквито са законите на обикновената реч. По своята звучност този език е един от най-красивите. Той е писмен език, но не се пише на книги, защото книгите в Природата са живи.

Христос взима думи от този език и казва: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“. В този стих не се казва да влезе в царството Божие, но да го види. Всички вие имате най-обикновени понятия за виждането. Искате да видите някой цар или някой ваш приятел, но кои са условията да виждате? Първото условие: Трябва да имате очи, трябва да имате способност да виждате. С виждането заедно се разбира вашето съзнание да бъде будно, да имате разбирания върху нещата. Човек и без да разбира, може да вижда.

„Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие.“

Ако Христос беше в наше време, бихте Го запитали да обясни този стих, както и тогаз, на времето си, Го запита Никодим. Той тогава го обяснявал, но понеже от това време са се изминали 2000 години, то сега този стих остава само като един малък пасаж от този жив език на Природата. Но в този малък пасаж има дълбок смисъл, той от време още е изпитан. Аз съм ви привеждал и пак ще ви приведа онзи разказ, дето някой си, след като изучавал Библията и Евангелието дълги години и не могъл да намери основата на това учение, разсърдил се един ден и си казал: „Толкова хора са писали в Него, Исаия тъй казал, Йеремиа тъй казал, Аврам тъй казал, пророците, апостолите тъй казали, но нищо не им разбирам“ – хвърля книгата в огъня и я изгаря. Цялата книга изгоряла, но останало от нея едно малко парченце. Взел го, прочита на него: „Бог е Любов“. Той разбрал туй малко семенце и си казал: „Значи Бог е Любов. Тъй щото, всички тези пророци, апостоли са писали, защото Бог е Любов. И ако съвременният свят съществува, съществува по причина на това, че Бог е Любов. Ако Бог не беше Любов, ние не бихме съществували, т.е. не бихме имали условия да се развиваме, да пишем, да учим, да водим всички тия спорове, които сега съществуват“. Така разсъждавал той.

Сега, някои хора се занимават с големи спорове, но големите спорове са направени от малки спорове. Чудни са хората, когато искат да унищожат големите, дебелите въжета, с които бесят хората. Тези въжета не са виновни. Те са направени от хиляди, хиляди нишки, които са заплетени наедно. Следователно, със заплитането на тия множество нишки може да се обеси всеки човек, а от тия мал-

ки паяжини никакви бесилки не могат да се направят. Ако в този свят не съществуваха въжетата, ние нямаше да имаме бесилки; ако пък си служихме само с паяжини, щяхме да бъдем много по-културни хора, отколкото сме сега. Дебелите въжета показват, че сме чрезмерно материални, имаме такава голяма тежест, че трябва с такива въжета да ни държат.

Същото нещо е и по отношение на яденето. Всички казват, че човек трябва да яде много, за да живее. Где е онази истинска мярка на Природата, где е онзи кодекс на Природата, дето се казва по колко и как трябва да ядем? Че трябва да ядем, съгласен съм, но где е онова истинско мерило, дето се казва по колко трябва да ядем? Я попитайте паяка по колко трябва да яде. Той в своя кодекс казва: „Най-малко по една муха на ден трябва да изяждам.“ Попитайте вълка по колко трябва да яде? Той според своя кодекс, казва: „Най-малко по една овца на ден трябва да изяждам“. Попитайте някой от съвременните богати хора по колко пъти на ден трябва да яде. Той ще ви каже, че трябва най-малко по три пъти на ден да се яде: По една печена кокошка и при това по едно кило винце отгоре, защото печената кокошка без винце не върви. „Ами че защо Господ е създал винцето“? Туй е заблуждение! Господ не е създал винцето. Гроздето, да, донякъде това е право, Господ го е създал, но винцето – не. И печената кокошка не я пекъл Господ.

Съвременните хора казват: Ние сме културни хора, елате в нашите домове, да видите какви са, да видите как е направен нашият кокошарник, по най-модерен начин – кокошките ни не живеят, както едно време. После, нашите кокошки не снасят яйцата си по земята, да ги ядат кучетата, както беше едно време, а ги снасят на много хубави

места. Казвам: Да, много хубави са тия кокошарници, но колко от тия кокошки взимат яйцата си? Една кокошка, като влезе в този кокошарник, повече не излиза от него, макар че той е направен по най-модерен начин.

И сега всички съвременни философи искат да ни убедят, че съвременният свят е културен! Съвременните хора искат да ни убедят, че еди-кой си е патриот. Аз бих се радвал, ако той е патриот. „Ама еди-кой си обича църквата!“ Аз бих се радвал, ако той обича църквата, но ясно трябва да се определи в какво седи Любовта към народа, Любовта към човечеството и Любовта към църквата. Има неща неизбежни в Природата, върху които не може да се спори. Трябва да ядем! Върху това не може да се спори. Но какво трябва да ядем? Тук може да има вече спор! Има религиозни хора, които казват, че Господ е създал всичко заради нас. Кое всичко? – Всичко добро. Да, всичко добро Господ е създал заради нас, но кое е добро? – Това е важният въпрос за разрешение. Ако Бог е създал всичко заради нас, тогава заколете един вълк, опечете го и яжте! Защо не ядете мечките? Защо не ядете паяците? Ако всичко е създадено за ядене, защо не колите всичко, да го ядете? Защо правите разлика, едно нещо ядете, друго не ядете? Отворете Стария завет и вижте какво казва Мойсей на евреите! Давам ви един кодекс, според който свинско месо няма да ядете. Защо? – Защото копитото на свинята е раздвоено. И заек няма да ядете. Защо? – Защото и той имал нещо раздвоено. Всичко това произволно ли е? – Не е произволно. И тъй, като се казва, че всичко Господ създаде, какво се разбира под това „всичко?“ – Всичко, което е добро.

Всички тези обяснения, които ви давам, са посторонни, те нямат нищо общо с цитирания стих: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

Тези неща обаче не може да ни задържат от да не се родим изново. Този, който иска да види царството Божие, неговите очи трябва да бъдат чисти. Чистите очи подразбират чисто сърце. Чистото сърце подразбира светъл ум. Светлият ум подразбира една благородна душа, а благородната душа подразбира един любящ дух, който е излязъл от Бога на вечността. И след всичко това искат някои да ни кажат в кой път трябва да се върви. Засега аз зная, че съществува само един път, по който може да се върви. Да, има и други пътища, има още два пътя, но за кого са те? – Те са за необикновените хора. Има само един път достъпен за всички, той е пътят на Любовта! Тъй че когато говоря за Любовта, аз разбирам пътя, който е достъпен за всички, защото има и други пътища, които не са достъпни за всички. Туй трябва да се знае!

Тогава да ви приведа една аналогия. Невъзможното за вола е възможно за птиците. Ако през една балканска теснина прекарвате няколко хиляди говеда и кажете на вола: „Мини през това място!“ – той ще ви отговори: „Не мога да мина през тази теснина. Нека всички мои другари излязат от това място, за да мога да си пробия път“. Значи там, дето волът не може да мине, една птица може да прехвъркне. Някои хора казват: Туй нещо е невъзможно. Да, ако си един вол, ако си едно млекопитающе, невъзможно е, но ако си една птица – възможно е. Светът е толкова широк, че ако си една птица, ще можеш да прехвъркнеш отвсякъде, ще можеш да постигнеш целта си. Птицата е онзи умният човек, който има светъл ум. Той ще може да прехвъркне отвсякъде и ще може да разреши всички въпроси. А онова млекопитающе, то е онзи материалист човек, който е потънал дълбоко в материята, в ядене и пиене, и казва: „Не може да се разрешат тия въпроси“. Той

никога не мисли. Ние, в дадения момент, не може да го осъждаме, че той е такъв или онакъв, че той е четвероно-го. В дадения случай такива са условията. Но да оставим животните! В дадения момент ние се обръщаме към вас, към разумните хора. Какви трябва да бъдем ние, хората на ХХ век?

Преди 2000 години Христос каза: „Ако се не роди ня-кой изново, не може да види царството Божие.“

Значи едно от условията да видите царството Божие е да се родите изново. А днес, нас ни препоръчват един много лесен път. „Елате“, казват, „при нас и вие ще видите царст-вото Божие.“ Е, това е много по-лесно. Ако е за виждане царството Божие, защо да не отидем там? Не, знания тряб-ват тук! За да се роди човек изново, изискват се условия и трябва да се знае какви са тези условия. Под думата „ус-ловия“ ние разбираме онези живи сили в Природата, кои-то може да изменят, да трансформират човешкото естест-во. Известни сили може да се трансформират – туй е за-кон в Природата. Водата може да се трансформира в ня-колко състояния. Тя може още и да се разложи на своите съставни елементи, водород и кислород. Тия елементи мо-же да се разложат на известни силови линии. Тия силови линии може да се разложат на своите живи елементи. И може още да продължаваме да говорим с този език на жи-вата Природа.

Какво можем да разберем под думата „силови линии в Природата?“ Всяко движение в света става по причина на тези силови линии. Онези англичани, които изследват хималайските планини, направиха две експедиции по тях и сега се готвят за трета експедиция. Те забелязаха, че ка-то се качват на тези големи височини от 7-8000 м., колко-то по-горе се качват, явява се едно странно явление: От

пъпа нагоре те се изпотяват, пот тече от тях, а от пъпа надолу краката им измръзват. Те забелязват още, че като дойдат до известна височина, забравят какви са по народност. Дали са англичани или друга някаква народност, не им важи вече. Едновременно с това у тях изчезва всяко желание, всякаква амбиция да продължават да се качват нагоре. Обхваща ги едно особено състояние и за да се върнат в първото си положение, изисква се дълго време. А сега, вие мислите, че тези състояния, които имате, са истинските ви състояния, че те са постоянни. Да, постоянни са, но ако се качите на височина около 7000 м. ще забравите, че сте българи, всичките ваши идеи ще изчезнат, ще се явят нови идеи и във вашите души ще изникне нещо ново. Туй се забелязва и у хора, които дълго време са боледували от някоя тежка болест. Тялото на такъв човек така се префинва, че той казва: „Аз не искам да живея вече, искам да си замина“. Ама че бил женен, че имал мъж или жена, че имал деца – за нищо не иска да знае. „Нека се грижат сами за себе си. Нищо, нищо не ме интересува!“ Нищо не го връзва за Земята. Той вече от нищо не се интересува. Как ще се разреши живота му – не иска да знае. Той казва: „Всички тия неща са празна работа. Те ме спъваха досега. Отсега нататък аз схващам нещата по-другояче. Виждам, че има по-велики неща, с които мога да се занимавам“. И действително, тия състояния, в които се намирате сега, са временни, има неща по-велики от тях. Разбира се, тия състояния, в които сега се намирате, са необходими, те са Божествени, но не трябва да мислите, че само те са, които ще разрешат най-важните ви въпроси в живота. Не, не, ние очакваме някакво друго бъдеще, в което ще се подигнете.

Аз ви казвам, че след 2000 години Земята ще бъде в друго положение. Досега Земята само е слизала. Тя има

две движения: Едното надолу, другото нагоре. Съвременната наука по този въпрос прави своите загадки и много от учените хора, макар и да знаят как седи този въпрос, не изказват своите дълбоки разбирания. И те твърдят, че Земята има две движения: Едното е спирално, в което Земята постоянно слиза надолу и като дойде до известно място, тя започва обратно движение, обратна посока – почва като един винт да се качва нагоре. Земята вече е слязла до дъното и отсега вече започва своето движение нагоре. Този винт вече се върти в обратна посока. Питам ви тогава: Като се качвате нагоре, като англичаните, какво ще правите? Ще вземете ли предпазителни мерки? Това движение се ръководи от разумни същества, които са много предвидливи. Те са взели всички предпазителни мерки. И ние трябва да предвидим, няма да си сложим тъй живота. Вие казвате: Да си уредим работите, че тогава ще мислим за това нещо. Казвам ви: Като уреждате временните си работи, гледайте да уредите само онези от тях, които са от по-важен характер за вашето бъдеще развитие.

Вие още не познавате себе си. Вие досега още не сте били щастливи, не сте имали още нито един момент от истинска радост. Целият живот, който сте живели досега, той е написан, представлява само една драма или една трагедия. Той е живот само на падания и ставания. И от единия край до другия, вашият живот е изписан само от скърби и страдания. И нека, като хора, да се попитаме: В края на краищата какво остава у нас от живота ни като хора? Кое е онова, което може да ни отличи като души? – Единственото нещо, което може да ви остане в живота в даден случай, това са само вашите разумни отношения към Бога. Отношенията към Бога са отношения към Любовта; отношенията към Любовта са отношения към живота; отно-

шенията към живота са отношения към движенията; отношенията към движенията са отношения към растенето, развиването и т.н. Това са скачени живи сили в Природата. Хванете ли едно от тези положения, този живот се нанизва в правилния път на своето развитие.

Често, когато ние взимаме един стих и го обясняваме, когато развиваме някои теми, има една опасност, че говорителят някой път може да направи една хирургическа операция и тя да излезе малко несполучлива. Колкото и да е велик този хирург, рядко се случва, като прави той една операция, да не отреже и малко здраво месце. Затуй аз казвам, че единственият най-добър хирург, когото аз познавам да прави най-сполучливо своите операции, това е Природата, това са слънчевите лъчи. Само те режат най-правилно: Отрязват гнилото месо, без да закачат здравето. Дойде ли до човека, трябва да знаете, че той като закачи със своя нож, все ще отреже малко и от здравето месо. Даже и най-добрите хора на света, като режат, все ще отрежат нещо с техния език. Техните думи няма да бъдат изпълнени с Любов. И ако вие вземете човешките думи и ги претеглите, все ще видите по техните трептения, че някои от тези думи, макар външно да са сладки, но вътре са просмукани с отрова, с нечистотии.

Христос се обръща към страдащите и им казва: „Едно нещо ви трябва: да се родите изново!“

Христос е подразбирал как именно ще се родим. На онова дете, което трябва да се роди, трябва майка. На майката трябва условия. На нея е необходимо здраве, слънчева светлина и топлина, които благоприятстват за този плод, за туй, която тя ще роди. Под тия думи „раждане“, аз не разбирам раждането на туй тяло. Не, под „раждане“ аз разбирам туй съзнание, което трябва да мине от майка-

та в детето. Човек не е туй, което виждаме външно. Ние се лъжем, заблуждаваме се, като търсим човека в неговата външна форма. Човек, сам по себе си, не е това, което наблюдаваме отвън. Хиляди години трябва да го проучаваме, за да видим какво нещо е човешката душа в своето естество. Има известни моменти в живота, когато човек е красив. Защо е красив? – Ние схващаме неговата духовна интелигентност. След туй той пак се оттегля вътре и ние го виждаме пак груб, облечен е в нещо друго. Не е виновен за това, но не е и прав. Казвам: Този човек не е лош, но не е и добър; не е глупав, но не е и умен. Е, какво подразбираме, като казваме, че не е глупав, но не е и умен? Ние, съвременните хора, наричаме умен човек онзи, който може да уреди своите лични интереси. А човек, който не може да уреди своите лични интереси, наричаме го глупав, но често глупавите хора, по отношение на бъдещето, са поумни. Следователно, сегашните умни хора за в бъдеще ще са глупци, а сегашните глупци ще са бъдещите умни хора. Това са само отношения на нещата. Казват някои: Докажи ги! Как мога да ги доказвам? Времето, съзнанието, с което ние живеем, те ще докажат дали ние сме живели в правия път, или не.

Казва Христос: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

За да се роди човек изново, непременно трябва да се свърже с Божествения Дух, туй, което съвременните хора отказват. Да оставим сега въпроса за душата, няма да говорим за нея, хората я отказват. Кое съществува за тях? Те казват, че човек има ум. Как ще докажем, че човек има ум? Ума можем ли да го пипаме? Ние казваме, че човек има сърце. Туй сърце можем ли да го пипаме? То не е туй сърце, което тупти и разпраща кръвта по цялото тяло. Каз-

ват за някого: Той има Любов. Тази Любов можем ли по някакъв външен начин да я видим? Той, казват, има светла мисъл. Тази светла мисъл може ли да се пипне или да се види? Не може нито да се пипне, нито да се види. Значи, всички ние боравим с неизвестни величини. Писатели, всички казват за някого: Той е силен човек. Добре, но в какво седи неговата сила? – Силен човек е, защото могъл да счупи една тояга. Е, умен човек е той! Защо? – Умен човек бил, защото могъл да разреши една математическа задача или защото могъл да изнамери някой научен факт. Това са само факти, които показват, че има известни сили вътре в човека, с които той може да работи. Не са заблуждения тия неща! Не са само тия очи, с които човек може да вижда. Има и друго зрение в човека. Има хора, които едновременно виждат отпред и отзад. Такъв човек вижда какво става пред него и зад него, зад гърба му. Как ще обясните това? – Такива хора имат двоен фокус, двойни центрове на зрението. Такива хора виждат чрез умовете на другите хора. Казвам: Има още и такива хора, които като виждат чрез умовете на другите хора, техният ум се помрачава, че нищо не виждат. Следователно, вие може да четете книгите на някой писател и, след като ги прочетете, да ви дойде една светла идея, но може да прочетете книгите на някой друг автор и, след като ги прочетете, умът ви така да се помрачи, че да кажете: Всичко е тук на Земята, няма друг живот!

Всъщност, като говорим за Земята, като казваме, че всичко е тук, какво подразбираме? – Това са само субективни, вътрешни схващания. Ние още не сме проучили реалния, обективния свят. За да може човек да говори за Природата, за тези живи сили, той трябва да има две качества. Те са следующите: Да може да става невидим, да

изчезва, и после пак да се явява. За това нещо той трябва да знае основните закони за трансформиране на материята от едно състояние в друго. За пример, представете си, че аз седя пред вас на амвона, и тъй, както седя, постепенно ставам все по-ефирен, и гледате по едно време, няма ме никакъв. Пред вас става това. Обикаляте наоколо, няма ме, изчезнал съм! Аз не казвам дали това е вярно или не, но казвам, че онзи, който иска да се занимава с велики въпроси, той трябва да е разрешил този въпрос. Вие сте просто ужасени и си казвате: Дали това не е някаква илюзия, дали този човек не е илюзорен? Гледате, след малко аз пак започвам да се сформирам и вие отново дойдете в себе си. След това пак се изгубя.

Представете си, че вие сте в такова едно събрание и това се случи пред вас. И вие, като излезете, веднага разправяте на външния свят за това, което сте видели. Те ви казват: Ти на мене ли ще разправяш! Аз да видя с очите си това нещо, няма да повярвам! Но ако влезе един от тия външните, и види това с очите си, и след това вземе да разправя на другите отвън, и те няма да му повярват и ще кажат: И ти си като другите, и на теб хлопа дъската! Следователно, като дойдем да разрешаваме един важен въпрос, всички хора казват, че нещо не ни е на място, липсва ни нещо, а другите, които не разрешават този важен въпрос, всичко им е на място!

Христос казва: „Липсва ви едно – трябва да се родите изново, за да видите царството Божие, тези нови сили да влязат във вас, да се проявят.“ Не е достатъчно само това да кажете: Аз обичам Господа! Този език е неразбран. Има един положителен език. Онзи, който е влязъл в невидимия свят, или онзи, който се е родил изново, той ще види нещата тъй, както са. И когато излезе от тази реалност,

той ще има един особен оттенък в цялото си естество. Той няма да ти разправя, че бил в царството Божие и какво видял, но щом дойде в дома ти и види, че има някой болен, че ти си изхарчил всичкото си имане и си заборчлял, той ще положи ръката си върху този болен и ще ви избави от тия страдания. Може да имате някакво главоболие, някакво вътрешно неразположение или какво и да е недоразумение, но от неговото присъствие всичко туй ще изчезне. Това може да направи той.

Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък, от лишения. Целият свят, тъй както го виждам, е свят на отрицание. И затова, като ви срещне някой, веднага иска да проникне в душата ви, да разбере дали във вас има нещо честно, или искате да вземете нещо от него. Днес в държавата има отрицание; в църквата има отрицание; в училищата има отрицание; в домовете има отрицание – навсякъде има отрицание. Учителят дига ученика на урок, той не си знае урока, иска да го излъже, написал на ръкавите някакви формули. Ученикът разправя урока си, поглежда към ръкавите. Учителят го хваща, но с това не се поправя работата. Защо този ученик пише формулите на ръкавите си? Синът лъже баща си, дъщерята лъже майка си. Защо? – Има причини за това нещо.

Когато човек е сиромах, той може да попадне в слабост да излъже – подава се на лъжата. Следователно, умните хора в този случай не трябва да излагат един сиромах на изкушение да излъже. Възможно е и най-силният човек в света да се подхлъзне. Има такива сили в света, които благоприятстват за подхлъзването на един човек. И затуй аз казвам, че повечето хора в съвременния свят нямат морален устой. Те може да имат морален стремеж, но морален устой нямат. Този морален устой отсега нататък може да се

създаде у тях. Някой човек мисли, че има сили да устои на всичко, обаче, щом влезе в живота, вижда, че няма сили, подава се. Питам: Онзи човек, който има жена, деца, а отгоре на това изпратил син и дъщеря в странство да се учат, и няма средства, не ще ли той да се подхлъзне? Той обикаля натук-натам. Ще може ли да живее един морален, един идеален живот? – Не може. За сина и за дъщерята са потребни по 5000 лв., значи 10000 лв. За жената и децата 2000 лв., а той, като чиновник, едва изкарва 3000 лв. Другите откъде ще ги изкара? – Той ще ги изкара от някоя каса. И сега, ние ще прилагаме един стар обичай, механически, да съдим хората. Този въпрос е от памтивека същият, но разрешава ли той споровете, разрешава ли въпросите? – Не.

Христос казва: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

Щом се родят хората изново, те ще имат тази сила да стават големи и малки, да изчезват и отново да се явяват. Следователно, всеки човек, който се е новородил, той ще може да прекарва на ден с един грош, а понякога и с 10 стотинки. Този човек може да живее на една плочка, може да живее и в една хралупа, не му трябват такива големи къщи, да плаща 3000 лв. месечно. Вечерно време той може да ношува в една дупчица и на сутринта да излиза пак голям. Ще бъде като една птичка. За него жилищна криза няма да има, той лесно разрешава въпроса. Питат го: Къде живееш? – Не е важно къде живея. Той може да живее и из Рилската пустиня в някоя дупчица и сутрин пак да си излиза. Онзи, който не разбира законите, минава през хралупите, през храсталациите, гащите му винаги скъсани. Онзи, който разбира законите, адептът, ще бъде много хубаво облечен. И сега всички хора казват: Ние трябва да бъдем просто облечени. Не, ние виждаме пеперудите, насекомите, които Господ обича, как хуба-

во са облечени! Ако Господ тях облича, и хората трябва да бъдат много хубаво облечени. И ако ние не сме добре облечени, причината се крие вътре в нас.

Днес, когато някой не постигне целта си, той се обезсърчава и казва: Аз не вярвам вече в Господа! Че съвременните хора още не познават Господа! Те досега само богове са имали. Затова аз наричам съвременните хора многобожници. Човек, който не е възприел Любовта, който не живее съобразно нея, той е многобожник. Този човек не е лош, но не е и добър. Той казва: Аз не вярвам в Господа, аз съм се разочаровал. В кого се е разочаровал? В този Господ, който е създал света, можеш ли да се разочароваш? Той ти е дал толкова съществувания! Той ти е дал хляб, дал ти е родители, приятели, сега и в миналото. Той винаги те е поддържал. Спрял ли е Той своето благословение? Ти как Му се отплати? Аз не казвам на вас, казвам на себе си: Господ, Който ми е дал толкова благословения, с какво трябва да Му се отплатя?

Сега, ако аз ви кажа, че идвам в името Божие да проповядвам, според мене това е едно шестлавие. Аз трябва да ви проповядвам така, че да не считате какво съм направил много нещо зарад вас. Да ви проповядвам, да дойда тук при вас, да ви кажа няколко благи думи, това е една приятна работа! Някой казва: Трудно е да се държи една беседа. Да, трудно е, ако се говори по правилата на новата граматика, по правилата на новите системи, по правилата на науката на последователността, както съвременните хора я схващат, но да се разговарям, да ви говоря Истината, това е много лесно.

Казвам ви: Слушайте, ако се не родите изново, не можете да видите царството Божие. Вие казвате: Възможно ли е това? – Възможно е!

Един от древните царе, наречен в една арабска приказка, Аладин-Един, излязъл да се разходи един ден в гората. Хващат го разбойници и, колкото пари и скъпоценности имал, всичко му взели. Той им казва: „Вие сте много добри хора. Аз ви направих днес тази услуга и сега нямам повече, но един ден, ако се намерите в много трудно положение, в голяма беда, елате у дома, да ви дам още малко. Изпратете ми тази книжка, но гледайте да не я изгубите“. Той им подава една книжка, на която си направил някакви знаци. Така правим и ние. По някой път срещаме този Велик Дух или Господа, на когото служим, оберем Го, а Той напише нещо на една книжка, даде ни я и казва: „Един ден, когато се намериш в трудно положение, изпрати ми тази книжка или ела при мене, аз ще ти направя една услуга, ще ти кажа как трябва да живееш“. И всичките наши мъчнотии са все от този характер.

Когато човек дойде до умирање, кой е онзи, който може да му помогне? Той може да е заобиколен с много приятели, със свои близки роднини, но само тези живи сили вътре в Природата, само тази велика Любов е, която може да въздигне духа и душата ни, за да разберем вътрешния смисъл на живота.

Сега, при вашите сегашни схващания, туй може да не е в съгласие с вашите възгледи за науката и живота, но така е. Самите англичани, които правят своите експедиции по Хималаите, описват туй странно явление. Те констатираат, че от пъпа нагоре има известни топли течения, вследствие на което те са цели в пот, а от пъпа надолу има известни електрически течения, които носят студ, затова и те изстиват. Този закон действия и у нас. За пример, в едно отношение ти имаш най-хубаво настроение, най-хубаво желание да направиш някакво добро, но в друго отноше-

ние ти имаш желание да направиш най-голямото престъпление. Това са сили в Природата, които действат вътре в човека. В такъв случай човек е една неутрална зона, през която минават силите на живота. Човек казва: Животът ще мине. Да, животът ще мине, но всеки индивид трябва да научи своя личен, индивидуален живот: Животът на сърцето и животът на ума. Той трябва да разреши тия важни въпроси и то, по един най-правилен начин.

„Ако се не родите изново, няма да видите царството Божие.“ Това е бъдещето на човечеството. Ако се не роди човек изново, той е осъден на смърт. Старите алхимици са изследвали закона за подмладяването. И сегашните учени изучават туй подмладяване и казват: „Човек може да се роди изново.“ Туй раждане е съзнателно. То не е раждане на забрава. При това раждане човек съвършено изменя своето естество. Той забравя всичко старо, съзнателно минава от едно състояние в друго и започва новият живот. Тогава той влиза във връзка с всички живи сили на Природата и животът му вече няма да бъде една тежест, но – едно благо. Обаче докато дойде до това „новораждане“, той ще мине през такива тежки състояния, каквито човешкият ум не може да схване. Представете си, че вие се намирате в положението на Христа, закован сте на кръста. Какво ще бъде разрешението на вашия въпрос? Да виждаш делото, всичко това разрушено, учениците ви избягали, и при вас идват римските войници, и ви заобикалят. Ще кажете: Всичко е свършено! Не, не, тази възвишена душа знае, че в света има един жив закон, че не е всичко изгубено. И от този момент започва силата на християнството, но тази сила седеше в самия Христос, а не във външните условия. Всички души трябва да имат тази мощна сила. И аз ви казвам, че онзи, който трябва да се роди из-

ново, не трябва да поставя своето упование на една фалшива почва.

Сега ние, съвременните хора, имаме едно схващане за Бога, че с Него ние не можем да се разговаряме. Така е, ние не можем да се разговаряме с Бога при известни условия, но при други условия – можем. Още повече, че преди 3000 години един от пророците е казал, че Бог живее в сърцата на смирените хора. Как живее? – По един особен начин. Това е една от великите тайни. И когато аз казвам, че ние трябва да разрешим великите въпроси на живота, аз подразбирам, че може да ги реши само туй същество, в сърцето на което Бог е влязъл да живее. Когато Бог влезе да живее в нашите сърца, Той разрешава тези въпроси. Не е ръката, която разрешава въпросите, но моето тяло: Разрешават ги моят дух, моята душа, моят ум, моето сърце и моята воля. Каквото духът разрешава и душата разрешава, каквото умът разрешава и сърцето разрешава, каквото сърцето разрешава, туй и човешката воля разрешава. Следователно, Онзи, който ще разреши в нас всички въпроси, ще ни научи какво трябва да правим.

Думите, че ние трябва да се усъвършенстваме, че трябва да се посветим, всички тия думи, сами по себе си, са празни, ако не бъдем свързани с живия Господ на Любовта. Нека да излезе някой да покаже, че със своите усилия, със своята мощ той е могъл да се повдигне! Всички велики хора, всички велики Учители на човечеството, в техните сърца е живял Бог, говорил им е този велик Божи Дух. Там, дето Господ не е говорил, това слово не е вярно. Някой може да философства, да минава за много учен, за адепт, но не му ли е говорил Господ, това слово не е вярно. Там, дето Господ не говори чрез душите, чрез умовете, чрез сърцата на хората, това учение не е вярно. Когато Бог

говори за своето учение, Той го оправдава. Той казва и прави. Той не казва, че туй ще стане за в бъдеще. Не, казва и става!

„Човек може да се роди изново!“ Той няма какво да чака, да се приготвяват условия за това. Човек трябва да се роди изново! Кога? – Още днес, още сега. Някой може да ми каже: Аз съм новороден. Радвам се, аз ще дойда при вас и ще ви питам да ми разправите нещо от вашата опитност за това новораждане. Интересува ме тази ви опитност. Как се новородихте? Вие сте били в Америка, питам ви: Как минахте океана, с кой параход? Ако кажете, че минахте през океана, пътувахте от Америка до България, но не знаете през кой път, не знаете как минахте, ще ви кажа, че вашето учение не е право, не е този пътят, който води към новораждане. Вашето съзнание трябва да бъде будно през целия път! Когато човек се новороди, той се свързва с всички по-висши светове, подразбирам същества от по-висши йерархии. На Земята ние сме свързани с по-нисши същества, а над нас има по-висши, разумни същества. Тези висши същества в нашия живот взимат такова участие, каквото участие взимаме ние в живота на по-нисшите същества от нас.

„Ако се не родите изново,“ казва Христос, „не може да видите царството Божие.“

И затова през всичките векове са проповядвали, че непременно трябва да бъдем свързани с Бога. Апостолът казва: „Който няма Духа Христов, той не е Негов“. Какво нещо е Духът Христов? – Духът Христов е избликът на Великата Любов. Тази Любов не е като обикновената. Тя е Любовта на ангелския свят. Любовта на тези възвишени същества, които регулират живата Природа. На тия висши същества Бог е поверил разпореждането с живата При-

рода. Всички тия живи сили, всички тия елементи са под тяхна власт. И колко смешни са съвременните учени хора, като искат да подчинят Природата, да я турят под своя власт! Те трябва да знаят, че ангелите са настойници на тази жива Природа. Откак съвременното човечество е решило да подчини Природата под себе си, да се разправя с нея, както иска, от там насетне го сполетяха най-големите нещастия. Не е позволено да се подчинява една жива сила и да се злоупотребява с нея! И всеки, който се опита да направи това, той ще си счупи главата. Много народи, много религии са пострадали по тази причина – искали са да подчинят Природата и да вършат с нея, каквото искат.

Казва Христос: „Ако се не родите изново, не можете да видите царството Божие“.

Вие нямате един определен възглед, какъв трябва да бъде животът на Земята. Аз още не ви проповядвам за един живот на Небето, то е невъзможно, но казвам, че за да бъде животът ви смислен, непременно трябва да се родите изново. Така ще видите царството Божие. Щом се родите изново, ще видите, че тези живи сили ще бъдат на ваше разположение, и ще знаете как да подобрите живота си. Казано на друг език: Бог е, който ще подобри живота ви. Всичките ви досегашни страдания ще изчезнат и ще настане в живота ви радост и веселие. Казва се там в Писанието: „Царството Божие е в мир, радост, правда и Духа светаго“. Значи, царството Божие е не само в радост, а в мир и в Правда. А на съвременните хора им трябва най-вече Правда. Справедливи трябва да бъдем! Ние не страдаме толкова от липса на Любов, колкото от липса на справедливост. В съвременния свят няма справедливост. Няма ли справедливост, на всяка стъпка ще има жестокосърдечие.

И тъй, когато Христос е произнесъл великия закон, че човек може да се роди изново, Той е скъсал връзките на робството. Сега хората са роби и за да се освободят от това робство, непременно трябва да се новородят. Новораждането е освобождаване, скъсване на тия връзки, които сега ни спъват. И колко спънки среща всичко туй хубаво, което можем да направим! Колко пъти някой писател написва хубави работи, но те биват подхвърлени от съвременното човечество! То се интересува от други работи. Страда сърцето на този поет, неоценен е той! Един художник нарисува една хубава картина, но не я оценяват, подхвърлят и нея. Един музикант напише някое хубаво музикално парче, но и той ще бъде подметнат. И едните, и другите неща са изгубили своята цена. Защо? – Дошло е време, когато всички хора трябва да бъдат новородени, за да видят царството Божие, а щом Го видят, те ще се научат как трябва да живеят.

И тъй, новият живот няма да го почерпим от Земята. Няма майка в света, която да е толкова умна, да научи своя син и своята дъщеря как трябва да живеят. Няма държава в света, толкова правова, която може да научи своите поданици как трябва да живеят. Всички трябва да се новородим, да видим царството Божие и да влезем в Него да живеем. Там е дълбокият смисъл на живота, там е красивият език, от там можем да почерпим тази нова наука, по която да проучим целия живот, отдолу догоре. Я вижте онзи българин, който ходил в странство, в Америка, в Англия, и се движил във висшето общество, колко се е префинил, каква нежност, каква учтивост е добил! Казват: Това българин ли е! Колко се е променил! Почерпил е той онзи велик дух на американеца, повлиял се от него и замязал на американец. И тогава казват, че и българинът мо-

же да живее като американец. Да, но условия се изискват! Следователно, когато видим царството Божие, когато придобием тези условия за вечен живот, и българите ще имат тази учтивост, тези добри качества на американеца и на англичанина. И онзи, който се е родил изново и видял царството Божие, той може да живее съобразно законите на това царство. Главният елемент на царството Божие е свободата, но не тъй, както вие я разбирате. Когато почувствате свободата, тази тежест, която усещате в душата си, ще изчезне. Вие ще почувствате един мир, едно разширение и с един поглед ще прониквате в нещата. Онзи мраз около вас и под вас ще се стопи. Онова тропическо слънце ще пекне и всички благородни зародиши на вашето естество, които от хиляди години чакат благоприятни условия, ще израснат. Тогава вие ще кажете: Всичко това става у мене, защото Духът Божий е работил над туй слънце отгоре.

Казвате сега: Какво говори Господ? Не туряйте този Господ някъде вън! Не си правете кумири, никакви идоли! Не казвайте, че Той е в тази или онази църква, в тази или онази държава на настоящето или миналото! Ако искате да имате за Бога едно вярно понятие, излизайте вечерно време да гледате небето! Той е една творческа сила. Всички тия планети, които съставляват нашата слънчева система влизат в друга система от планети. Двете заедно влизат в трета система от планети и т.н. Всички тия планети, системи, слънца, тъй сгрупирани, съставляват цялата Вселена или тъй наречения „град Божи“, дето Бог живее. Неговият ум, Неговото съзнание е толкова велико, че Той обхваща най-малките същества, които се докосват до Него, и урежда живота им. Може ли да схванете какво нещо е Бог? Всички тия ангели, всички тия същества, които са

живели милиони години преди нас на Земята, знаят какво нещо е Бог. Те застават с един свещен трепет пред това Велико Същество, от сърцето на Коего изтича тази велика Любов, която поддържа целия Космос. Малко от това благословение достига и до нашата Земя. Само в млечния път има около 18 милиона слънца. В нашата слънчева система има около 100 мил. слънца и т.н.

Днес ние казваме: Прочути са нашите химици! Ами какво щяхте да кажете, ако бяхте още в самото начало, да видите тия химици, които първоначално събираха тия вещества разпръснати из цялата Вселена? Какви бяха тия техники, които първи създадоха законите за движението на туй множество слънца? Ние казваме: А, Слънцето! Да, но вие не знаете колко красив и колко велик е този свят! Когато вие се новородите и видите царството Божие, когато погледнете към Небето нагоре, вие ще видите онези светли лица, онези интелигентни сили пред вас. Вие ще видите такава култура, каквата не сте помисляли! Тогава вие ще бъдете в положението на апостол Павла и ще кажете: „Видях и чух неща, които не съм мислил, нито сънувал“. Туй е, което Бог е приготвил, и което вие може да видите.

Казва Христос: „Ако се не родите изново, не може да видите царството Божие.“

„Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е.“ Следователно, от един човек, роден от плът, не може да очакваме плодовете на Духа.

И тъй, това, което може да подобри живота ви, то е да изучавате Евангелието. Изучавайте Го дълбоко! Ще отделите особено време за изучаването на Евангелието. Вие ще Го изучавате не когато сте в най-доброто настроение на духа си, но когато имате най-голямото страдание, как-

вот светът не може да си въобрази. Тогава ще прочитате по една глава и ще видите как добре ще я разбирате. Когато майката роди едно дете и е щастлива с него, ако в това време четете Евангелието, тя не ще може да Го разбере, но когато майката е изоставена от своя съпруг или когато изгуби своето дете, и прочете една глава от Евангелието, тя ще разбере вътрешния му смисъл. Следователно, Евангелието не е наука за щастливите хора, то е наука за нещастните; то не е наука за умните, но е наука за глупавите. Аз не взимам думата „глупави“ в такъв смисъл, че да се хвалим със своите глупости, но взимам тази дума по отношение на онази висша интелигентност, по отношение на Великото. Аз не казвам „глупави“ по отношение на съвременните учени хора. Аз не отричам, че има учени хора по известни специалности, но казвам, че това учение е алфа и от него трябва да се започне. Има ли нещо по-хубаво в човешкия характер от това, когато някой ми направи една пакост и поискам да отмъстя, и в момента, когато се готвя да му отмъстя, да кажа: Не, няма да му отмъстя! От Сенкевич има един роман за двама рицари, единият от които направил голяма пакост на другия. Лишил го от дъщеря му, отнел имането му и най-после го улавя и ослепява. Зет му поискал да отмъсти вместо него. Успял да хване този рицар в ръцете си, но го погледнал и казал: „Иди си!“ Това е повдигане на човешкия дух! Има един начин за отмъщение: Ако искаш да отмъстиш на един човек, отмъсти му с Любов! Няма по-голямо отмъщение от отмъщението чрез закона на Любовта! Ако на един човек отмъстиш с Любов, той ще каже: Аз се страхувам да отмъстя на този човек. Ако ти отмъстиш на един човек, по който и да е начин, и той за в бъдеще ще ти отмъсти.

И тъй, всички отмъщения ще престанат, когато този закон на Любовта дойде и подейства в нас да се новородим и да видим царството Божие. Видим ли царството Божие, ще видим и Лицето на Бога, а видим ли това Лице, никога няма да Го забравим. Този закон ще напишем в сърцата си и, като видим Божието Лице, ще кажем: Господи, заради Тебе всичко мога да направя! Това е, което Христос от преди 2000 години е проповядвал на човечеството. Това е, което Божественият Дух и днес проповядва в човешките сърца и се стреми да убеди всички хора в тази велика Истина.

Писанието казва: „Когато дойде Син Человечески на земята, Той пак ще проповядва на хората туй учение, но тъй ясно, че ще Го разберат много повече хора и ще Го приложат не само външно, но и вътрешно“.

„Ако се не родите изново, не може да видите царството Божие.“ Щом видите царството Божие, ще видите Божието Лице и всички въпроси ще се разрешат.

Беседа, държана на 2. III. 1924г.

ГОСПОДИ, ДА ПРОГЛЕДАМ!

„Господи, да прогледам!“

(Лука 18:41)

„Господи, да прогледам!“ – Ето едно добро желание на място изказано. Хиляди желаниа могат да се зародят в човешкия ум, хиляди желаниа могат да изпъкнат в човешкото сърце, но всички желаниа едновременно не могат да се реализират. Закон в Природата е: Божественото винаги идва в множеството, а се реализира само в едно. В човешкото идва само едно желание, а се реализират много, и вследствие на това човешкият живот е безсмислен, т.е. в човешкия живот няма единство. В Божествения живот има единство, значи там всичко се хармонизира в едно. Обаче, за да се разбере тази мисъл, изискват се ред разсъждения.

Съвременните хора разсъждават еднообразно. Аз следя това нещо. Математиците разсъждават еднообразно, геометриците разсъждават еднообразно, геолозите разсъждават еднообразно, астрономите разсъждават еднообразно, биолозите, социолозите – всички хора разсъждават еднообразно, в мисълта им няма разнообразие. Ако попитате един социолог: Какво е отношението на твоята наука към цялото? Той ще каже, че от социологията по-хубава наука няма и като се изучи тя, всички въпроси ще се разрешат. Ако попитате един астроном, какво отношение има астрономията

към цялото, той ще каже, че от астрономията по-хубава наука няма, нея като изучиш, всичко ще се разреши. Изобщо, ако запитате всички учени, те ще ви кажат, че от тяхната наука по-хубава няма. И в религията, изобщо, е същото еднообразие. Казват: „От нашата религия няма нищо по-хубаво“. Всички богослови казват, че туй, което е казано в богословието, то е цялата Истина. Хубаво, ако цялата Истина е там, тогава да изучим богословието и светът ще се оправя. Но фактите друго нещо показват. Проследете в света, ще видите, че там, дето има богословски училища, освен че светът не е оправен, но се разваля. Това не е упрек, но е факт! Това не показва, че трябва да затворим богословските училища, но показва, че липсва нещо на богословието. Тогава аз превеждам една аналогия. Ако вие имате един плат, слабо, небрежно изтъкан от някоя жена, и го носите под мишницата си, този плат ще се раздере тук-там; ако го направите на дреха, той веднага ще покаже своята неустойчивост. Доколко е хубаво изтъкан, ще се покаже от дупките по него. И тогава ще кажете, че този, който го е носил, не го е пазил. Не, той не е виновен, но онзи, който го е тъкал, у него е вината. Това, че който го носил, не го пазил, това 50 на сто е вярно, но 50 на сто е вярно и това, че този, който го тъкал, небрежно го е изтъкал. Ако съвременните науки днес куцат в нещо, то е защото не са хубаво изтъкани, не са добре разбрани, и тези, които са ги приложили, не са ги приложили хубаво.

Сега, този слепец казва: „Господи, да прогледам!“ Хубаво, ако вземем този въпрос, в смисъл на онова физическо проглеждане, той съставлява само 1/5 от самата Истина. Нима животните не гледат? И птиците гледат, и пеперудите гледат, всички гледат, но туй гледане не подобрява живота им. Има едно виждане, едно гледане, в което човек

вижда защо стават нещата и действия разумно. Приложение трябва сега в живота! Това е една велика наука в света! Тази наука още не е кръстена тук на Земята и аз не смeya да ѝ кажа името, защото то е свещено име, а свещените имена не се казват, понеже се опетняват. Щом се изучи тази наука, животът ще се осмисли.

И тъй, този слепец казва на Христа: „Господи, да прогледам!“ „Какво искаш от мене?“ – Да прогледам, Господи! – Да бъде според вярата ти! И прогледа той. И какво стана с него? – Започна да слави Бога. Човек, който може да слави Бога, той е разбрал смисъла на живота, той е прогледал. Онзи, който не може да слави Бога, той е сляп.

„Да бъде според вярата ти“, казва Христос. Вярa и безверие. Аз ще се спра върху думата „безверие“. Безверие има даже и в църквата. Там дори има най-голямото безверие. Най-голямото безверие е между свещениците, владиците, проповедниците – най-големите безверници са те. Факт е това! И всички ще бъдат съдени с една Божествена мярка, според която няма лъжа. Няма какво да се осъждаме. В какво седи безверието? – Безверието седи в това, че всеки един човек е направил себе си божество. Съвременните хора мислят, че Бог е у тях, че като техния Господ, тъй както те Го разбират, друг Господ няма, че като тяхната църква, като тяхната държава друга няма, и туй, което е у тях, е съвършено. Туй е само отчасти вярно. Истината в дадения случай, в сегашния век, е извън нас. Като казвам, че Истината е извън нас, ще ви приведа едно сравнение, да разберете това. Всичкият живот на едно дърво в корените ли е? Проявлението на целокупния живот не е в корените долу, той частично се проявява там. Животът в корените на дървото е само частичен, в тях се съдържат само ония условия, чрез които се добиват сокове за растенето на то-

ва дърво. В корените на дървото не може да става цъфтенето на цветовете. Ако корените кажат, че всичко е в нас, това е така само отчасти. Животът може да се прояви и над корените отгоре. И ние, съвременните хора, сме корени на този живот. За да разберем живота, трябва да повдигнем съзнанието си над корените отгоре, над материалния живот. Няма какво да спорим дали човек трябва да живее или не материален живот. За нас материалният и духовният живот са две математически отношения.

Сега, каквото и да ви говоря, вие ще си кажете: „Това не се отнася до мене“. – Всичките неща се отнасят до всеки един от вас. Всеки един от вас тази сутрин може да се запита: Аз прогледал ли съм, добил ли съм онова знание, което внася светлина в ума? Добил ли съм онази свобода на моя дух, онова благородство, онова нежно чувство, онова снизхождение, та да имам към всички същества наоколо си такива правилни отношения, каквито Бог има към мене?

„Господи, да прогледам!“

Туй вътрешно проглеждане е необходимо, но изисква се човек да приложи своята воля. Ние, съвременните хора, искаме да оправим света по човешки, започваме от единството и вървим към множеството. Ние искаме да оправим света, без да разбираме законите на туй множество. Например, искаме да подобрим положението на бедните. Как ще подобрим тяхното положение? Щом подобрим положението на бедните, влошаваме положението на богатите. Щом подобрим положението на богатите, влошаваме положението на бедните. Ако подобрим положението на лекарите, влошаваме положението на здравите. Да кажем, че тук, в България, може да има 2-3000 души лекари. Тия лекари се молят да има повече болести. Туй е факт! Съ-

щото е и в Англия, и в Америка – навсякъде се молят да се увеличат болестите. Хората се молят да се махнат болестите, а лекарите се молят да се увеличават. Защо? Вижте адвокатите, и те се молят да има повече обири, повече кражби. Хората пък се молят да не стават обири, да не ги крадат. Съдиите се молят да има повече дела, за да им се плаща повече. Учителите се молят да има повече ученици. Но знаете ли как се раждат тези ученици? – С големи мъки, с големи страдания. И майките казват: „По-добре да нямаме деца“. Те се молят да нямат деца. Защо? – Мъчно се отглеждат. Едва го отгледаш и после ти го вземат, не можеш да му се понарадваш. Питам: Ние, съвременните хора, радваме ли се на плодовете си? Коя майка се радва на своя син или на своята дъщеря? Ние седим и си задаваме въпросите: Спасен ли съм, коя църква е права, какви може да бъдат моите отношения към нея т.н.? Това са маловажни въпроси в света. В кой хотел ще спра, като отида в един град, това зависи от моята кесия. Ако имам повече пари, ще отида в един по-хубав хотел, там ще имам най-добра прислуга, ще минавам за знатен, за почтен човек, и каквото поискам, ще го имам. Ако обаче кесията ми е празна, хотелджията ще ми покаже гръб и ще каже: „Моля, господине, намерете си друг хотел, такъв като вас не го искам тука“. Туй, което става по хотелите, става и навсякъде по света. Щом дойде някой да говори Истината, ние мислим, че този човек ни напада. Какво може да ни напада той? Всеки човек сам себе си напада. Аз, доколкото зная, животът е така устроен, че нито един човек няма да избегне последствията на своите дела.

Като разглеждам Природата, виждам, че тя е пълна с динамически сили, които се присаждат. За в бъдеще учениите хора ще изучават закона на присаждането. Една енер-

гия може да се присади в човешкия организъм тъй, както може да се присади една череша или една праскова или една слива или каквото и да е друго растение. Тази енергия може да бъде или добра, или лоша, или във възходяща, или в низходяща степен. Някои от вас имате тази опитност. До известно време вие сте много кротки, смирени, благи, но след време вашият характер се изменя, вие ставате нервни, избухливи и се чудите какво става с вас. Питате се: Защо се измени моят характер? – Върху теб е присадена една отрицателна енергия. Тогава казвате: Какво да правя? – Ще отчупиш туй клонче от твоя ум и от твоето сърце, за да може Божественото в тебе свободно да расте. Така също може да се присаждат Божествените енергии върху лош човек. Ако върху един лош човек присадиш едно Божествено клонче, той ще стане добър. По присадката върху човека вие може да познаете дали той е добър или лош. Ако на един човек, на вид добър, отчупите присадката и той стане лош, значи само присадката му била Божествена, а естеството му, подложката – лоша. Ако пък отчупите присадката на някой лош човек и той стане добър, значи присадката му била лоша, а подложката – добра. Следователно два вида подложки има в хората: Едната подложка е добра, другата – лоша. Лошите подложки по някой път може да се присадят с добри присадки, а добрите подложки може да се присадят с лоши присадки. Това психологически е вярно. Ние можем да направим опит, да видоизменим характера на човека. Бащите и майките искат да възпитат децата си, но не знаят как, не разбират закона на присаждането.

Сега някои хора ме запитват: Учителю, защо не оправиш тия хора около тебе? Казвам: Няма с какво да ги присада, нямам още от тези калемчета, туй е лошото. Заръчал

съм от тях. Ще ми дойдат с хиляди. И после, като взема ножчето си, присаждане ще бъде! Наука е това! Някой иска да го обърна към Господа. Ами, онзи апаш, като дойде и бръкне в кесията ми, не я ли обръща? Да, но като я обърне, нищо не остава в нея. Аз съм против тия хора, които обръщат. Пазете се от тях! Земеделецът обръща земята, но после извършва друг един процес. Понеже е извършил едно престъпление, той дойде, хвърли житото върху тия празници, заравя ги и след това то израства. Ако той засее житото и не го зарови отгоре, нищо няма да изникне.

„Господи, да прогледам!“

В миналата беседа ви споменах за Аладин Един, баснословен арабски цар, който знаел тайните науки, но забележителното в него било това, че познавал хората по очите. Той казвал, че злото на хората се крие в техните очи. Твърдял, че очите на хората могат да се присаждат, и действително ги присаждал. Той по особен начин изваждал очите на хората, като им присаждал други, и те ставали добри хора. Като виждал някой кръвожаден, отмъстителен човек, казвал, че очите му са вълчи. При него идвали разни хора, от високо произхождение, и като ги погледнел в очите, казвал им: „Ти имаш мечешки очи, ти – лъвски, ти – змийски, ти – котешки, заешки и пр.“ Вечерно време изваждал очите, присаждал им нови и всички ставали добри. В сегашно време хората са забравили туй изкуство.

Вие ще кажете: Това са басни от 1001 нощ! Всички теории, с които съвременната наука разполага, не са ли басни от 1001 нощ? Всички тия нейни теории, аз казвам, че са едно занимание, едно упражнение на човешкия ум да различава Истината от лъжата. Всяка една теория съдържа в себе си Истината, но ученият човек трябва да я вземе, да я претопи и пречисти, за да извади тази Истина.

Във всяка наука има една основна Истина, във всяка теория – също, тя не може да бъде лъжлива, но трябва да имаш туй решето, чрез което да я пресееш, да отделиш примесите. Трябва да имаш още и алхимическия огън, за да я претопиш и да остане ценното от тази Истина, с което да можеш да разполагаш във всички случаи на живота си.

Често, като проследявам живота, какво виждам? – Някъде се заредят нещастия, нещастия едно след друго. За пример, някой търговец натрупа големи богатства, но не се минава дълго време, изгубва 10-20-30 000 лева, после изгубва всичкото, загубва къщата, имота и остава беден, съсипан, като праведния Йов. Питам: Кои са причините за това нещо? В някое семейство, забелязвате, умре едното дете, после второто, третото, умре и бащата, остане само майката или само синът или дъщерята. Казваме: Туй семейство го сполетя голямо нещастие. Защо? Кои са причините? – Има си причини. Аз няма да обяснявам защо стават тия неща. Това са частични проявления в нашия живот. Същият закон не се ли забелязва и в нас? Не измират ли много от нашите благородни желания? Дойде някой, казва: Аз съм въодушевен от това учение, ще пожертвам живота си за Господа, за Христа, ще раздам имането си заради Господа, ще бъда Негов добър работник. Виждаш го отначало така въодушевен, после почне да отслабва, отслабва и казва: Аз съм се заблудил. Хубаво, ако сега си заблуден, по-рано не беше ли заблуден? И започва той да пише някакви статии против този, против онзи. Мисли ли той, че това е добро? Кое е по-добро? Да служим на Бога или да не Му служим, да Му благодарим или да не Му благодарим, да Го любим или да не Го любим? Кои отношения са по-прави? Съдете по това, колко малко разбираме от тази Велика Божествена Любов, която ни носи същ-

ността на живота! Има само един факт, по който може да разберете Божествената Любов. Как? Ако ти си слуга при един лош господар, при него може да познаеш себе си, да разбереш има ли Божествена Любов в тебе или не. Ако ти можеш да издържиш на опърничавия характер на твоя господар, ще разбереш каква е твоята Любов, ще разбереш работи ли Господ в тебе или не. Когато запитали Сократа защо се оженил за тази опърничава жена, той казал: „Ако мога да издържа на опърничавия характер на моята жена, всичко друго ще мога да издържа“. И прав бил Сократ със своята философия! Щом той можал да издържи характера на тази груба жена, всички други мъчнотии пред него са били нищо. „Аз искам да опитам своя философски характер“, казал той. И прав е. Не само Сократ, но всички велики хора са имали по една опърничава жена да ги пържи. Всички велики слуги са имали по един опърничав господар да ги пържи. Всички велики господари са имали по един опърничав слуга да ги пържи. Всички велики Учители са имали по един опърничав ученик да ги пържи. Всички велики ученици са имали по един велик Учител да ги пържи. Всички велики хора все са имали някой, който да ги пържи. Да издържиш на това нещо – туй е характер!

И сега всички хора казват: Ще дойде някоя партия, тя ще оправи работите, тя ще оправи света. И всички чакат да се оправи света! Не, никоя партия не може да оправи света, не че не искат, но тия хора нямат това дълбоко знание. Този свят не са го създали те. И никой не може да го създаде. Ние не сме господари на положението.

Този беден човек каза на Христа: „Господи, да прогледам, да добия онова истинско знание за живота!“

Онези, които изучават Писанието, взимат по един стих и казват: „Христос туй казал, Христос онуй казал“. Вие

разбрали ли сте живота на Христа тъй, както Той го е преживял? Били ли сте в Неговото положение, да знаете какво е преминал Той? До времето на Христа не се явил друг човек да люби тъй, както Христос е любил. Няма друг такъв характер като Христа! Да Го качат на кръста, да понесе всички страдания и в туй мъчение да каже: „Господи, прости им!“ Питам: Сегашните последователи на Христа имат ли такъв характер, че като ги закачат на кръста, да кажат: Господи, прости им! И при това, минават за християни! Когато дойде Христос, няма да им даде по един златен кръст, а кръст от тиква. Ние сме хора на бързите процеси. Отива един американец в Германия при един виден професор да се учи и му казва: „Господин професоре, моето време е ценно, аз искам да се запозная с философия, но времето ми е ценно, затова образувайте за мене един 5-6-месечен курс по философия, та да свърша по-скоро“. – Да, почтени господине, прави сте, че времето е пари, но когато Господ иска да създаде един дъб, употребява 100 години, а когато иска да създаде една тиква, употребява шест месеца, а след туй всичко от нея изчезва.

И тогава дойдат при мене някои и ми казват: Ама еди-кой си не вярва в тебе. – Аз го зная отдавна, той никога досега не е вярвал. Ама еди-кой си не разбира. – Че той никога не е разбирал! Какво общо имаме ние с тези хора? Ние не искаме да ги убеждаваме! Чудни са хората по някой път, като казват, че сме искали да образуваме нова църква! Смешно е, когато хората искат да образуват църква! В света съществува само една църква – царството Божие. Единственото реално нещо в света, това е царството Божие! То е един вечен порядък, на който ангелите са господари. От това царство Божие хората са извадили своята църква. В Небето, между ангелите, няма никаква църква.

Ще кажете: Е, какво има тогава? – Има това, за което хората не са и сънували. В Небето има Любов, и то такава възвишена Любов, за която ангелите са готови да жертват всичкото свое богатство, спечелено в милиони години. Когато един ангел види, че у Бога се зароди едно дълбоко вътрешно желание да прати някого от Небето да помогне на някоя паднала душа, този великан ангел жертва всичкото свое благо за тази душа и слиза да ѝ помогне. Този ангел, като дойде, няма да ти подаде ръката си да му я целунеш, но ще се яви като един велик извор вътре в живота ти, ще се яви като една велика мисъл, като един велик вътрешен стремеж, ще подигне душата ти към нещо възвишено и благородно. Той ще донесе отгоре онова калемче за присаждане и със своето ножче ще го присади на тебе. След като те присади, ти ще заживееш новия живот. Този момент се нарича „проявление на Великия Божествен Дух в човешката душа“. И ти, като погледнеш през това клонче, ще кажеш: Сега разбирам, Господи, смисъла на живота, разбирам какво искаш да кажеш!

Ние, съвременните хора, оставяме държавниците да оправят света. Ние, съвременното общество, църквата, не можем ли да оправим света? Не можем ли да помогнем на бедните? – Можем. Как? – Като им създадем работа. Но първо трябва да им посочим истинския път, да ги научим на Божественото учение. Когато отворя кесията си пред един беден да му дам пари, и той почне да ми благодари, аз не считам, че е благороден човек, не считам, че е беден. Ако онзи беден, комуто дам пари, ми каже: Господине, аз ти благодаря, но едно нещо искам от тебе, създай ми работа! Тежко ми е да получавам пари, без да работя. Аз трябва да работя! Този беден човек е благороден. А при това и онзи, богатият човек, който подаде с ръката си помощ на един

беден, само за да се оправдае пред хората, това е позор, това е унижение за човека в моите очи! Той трябва да каже: Братко, тия пари аз ти ги давам, но аз съм един пощаджия. Те са едно писмо и аз съм пратен да ти го предам, но не зная какво съдържа. Ти ще вземеш писмото и няма да ми се сърдиш. Аз само го нося, не го писах. Аз само ти услужвам. Но, ако този пощаджия ме срещне и ми каже: Знаеш ли каква услуга ти направих аз? В училище те изпратих, човек те направих. Не, светът днес от такива благодетели страда. И погледнете, днес в Америка, в Англия, в България, навсякъде другаде са турили паметници, статуи. На кого? – На този, който е подигнал Англия, Америка, България. Още на кого? – На тия, които са погинали за отечеството си. Това са само лъжи! Онзи, който е подигнал света, това е само Божественият Дух на Любовта. Ние можем да турим статуята на когото искаме, но това са само идоли! И доколкото зная аз, когато турим статуята на някой умрял човек, това е статуя само от сълзи. Той постоянно рони сълзи от Небето. Същото е и с образа на Христа. На външния образ на Христа всички се кланят, кръстят и сълзи ронят, но никой не изпълнява Христовото учение. Какво се ползва Христос от този образ? Срамота е това! Днес Христос ще дойде с множество ангели и ще повика тия, които познават Истината. Още по-голямо е осъждането на хората, които казват, че знаят Истината, а не я изпълняват.

Аз бих желал, когато човек има известна дарба, нека прояви тази своя дарба, но той трябва да бъде скромен, той трябва да бъде последен помежду всички. Най-великите художници, най-великите музиканти, най-великите писатели са излизали последни. Те не бързат. Като свирят другите музиканти, най-великият музикант ще излезе последен. Най-първо оставят да излезе най-слабият. Той сви-

ри – всички ръкопляскаат. След туй излиза вторият. Той свири по-хубаво – пак ръкопляскаат. После излиза третият – всички ръкопляскаат. Когато излезе последният, всички замлъкват, никой не ръкопляска. Казват: Това е музика!

И тъй, в края на тоя век ще дойде Христос. Как ще дойде? – Той ще излезе на сцената и ще каже Истината. Не само ще я каже, но което каже, ще направи. Христос като дойде, няма да ви каже да вярвате, но ще ви покаже Истината. И тия от вас, събралите се тук, у които има интензивно желание да търсят Бога, да Го славят, те ще разберат тази велика Истина. Вие, като онзи блудния син, сте забравили Бога. И някой ви погледне малко накриво, казвате: Пренебрегнаха ни, обърнаха ни гръб. Питам: Кой от вас не е обърнал гръб на Истината? Вие, през целия си живот, във всичките си постъпки, били ли сте коректни? Ще кажете: Не, аз направих една малка погрешка. Как? За съвършения човек погрешките са изключени! Още като направи погрешката, той я изглажда. Кой от вас има доблестта да излезе да изповяда прегрешенията си? Аз познавам само двама души в света, които са направили изповед за своите прегрешения. Единият е Августин, а другият – Толстой. Макар че се смеят на Толстоя, но в него имаше душа! Той излезе пред света и се изповяда. И след това Толстой трябваше да работи върху себе си усилено 20 години, за да направи една палма от греховете си. Не е лесна работа! Не мислете, че е лесно да се жертва човек! Не мислете, че царството Божие тъй лесно може да се добие! А, казвате, ще напиша една вдъхновена статия, ще издам един вестник. Не, не минава с това. Не мислете, че тази беседа, която ви държа тук, е всичко! Не, има по-велики работи, които може да се кажат. Тези велики работи изискват почва. Мислите ли, ако аз ви кажа нещо, че ще хвърля туй семе току тъй? Ще хвърля туй семе

само в такъв случай, ако почвата е разорана. Преди години идва една сестра при мен, казва ми: Учителю, и аз искам да бъда като тебе. После казала: Искам да намеря тайната сила на Учителя, че и аз да върша тия работи като него, да се науча да присаждам. Казвам: Мога да те науча на изкуството да присаждаш. Но, онзи, който се реши да присажда, ангелите го връзват със 100 въжета и ако се опита да изкриви най-малкия Божествен закон, главата му хвърква, без глава остава.

Аз често ви говоря за Любовта, но трябва да знаете, че има известни сили в Природата, с които шега не бива. Има един грях в света, за който не се прощава. И ще внимавате, ще се пазите от този грях. Казва Христос: „Нито в този век, нито в бъдещия няма да се прости на онзи, който в името Божие поквари Духа на Истината“.

Казва бедният човек: „Господи, да прогледам!“ Христос му казва: „Да бъде според вярата ти“. И прогледа той, и почна да слави Бога.

Аз вече от 20 години насам говоря тук между българите и някои ми казват: Говори ни Истината! Чудно ми е, че след това те пак се съмняват. Някои казват: Знаеш ли, за тебе това говорят, онова говорят. Казвам: Е, това е развлечение за мене, една препоръка е то. Казва се в Евангелието на Матей, глава 5: „Радвай се, ако кажат за тебе някоя дума на лъжа!“ Казвам: Ако е лъжа, то е в моя полза. Кое е Истина, казвам, това е право. Един ден ще се срещнем с тия, които са говорили лъжа за мене. Нека не мислят, че тъй ще мине. Не, има видов ден.

Казва Христос: „Който се отрече от мене пред человетецете, и аз ще се отрека от него пред ангелите“. Един ден казвам: Господи, нека пред Твоето Лице се изкаже Истината! Нека кажат Истината, затова ги благослови. Няма да

ми мръдне окото. Нека всяка Истина, всяка Правда да се изяви пред света! Нека се знае, че има един Велик Закон, който е свещен за всички хора. Нека кажем на всеки човек Истината. Ще му кажа: Приятелю, туй, което вършиш, не е по Бога, не е право, то спъва твоето развитие. Въпросът не се отнася до вашия личен живот, той не ме интересува. Но, ако тези хора, чрез тия лъжи, искат да спънат другите и не дават възможност на тази Истина да проникне в сърцата на тия, у които трябва да проникне, които я търсят, те носят отговорността за това. Не е въпросът нито за моето лично благо, нито за вашето. Когато Христос проповядваше, Той казваше: „Не дойдох да сторя моята воля, но волята на Тогоз, Който ме е проводил“. Един от еврейските пророци е казал: „Няма да се върне Божието Слово назад, от да не принесе своя плод“.

Сега, някои от вас седят, оглеждат се, мислят, че като дойдат тук, ще трябва да вярват. Казвам: Аз проповядвам една наука, която може да се приложи. Тя е извън църквата. Вие може да ходите в каквато църква искате, може да вярвате в каквото искате, може да носите каквото и да е наука, това за мен е все едно. Колкото сте по-учени, колкото сте по-набожни, толкова по-добре ще възприемете онази велика наука на присаждането, толкова по-лесно ще добиете онези велики добродетели. Само така ще може да си създадете характер на един ангел. Знаете ли какъв е характерът на един ангел? – По лицето ви, в очите ви ще се чете една мекота. И тогава, без да се познаваме, ние ще разбираме какви са хората в този свят. Аз чета по очите какви са хората. Имам един прост начин, по който ги познавам. Като покания някого у дома на гости, аз наклаждам огън и почвам да се разговарям с него. Ако той седне и почне да се грее, казвам: Този човек е умен. Но, ако той

седне и вземе дилафа да бърка огъня, казвам: Този човек няма да го бъде. Него, дето и да го турите, той все ще бърка. Огънят се е разгорял, няма какво да го бъркаш, ще се грееш! Божественият огън, който е запален, няма какво да го бъркаш, от бъркане той не се нуждае. Ще се грееш, ще се молиш и след туй ще се разговаряш с домакина на къщата. Няма какво да бъркаме в човешките сърца!

„Господи, да прогледам!“

И всичките съвременни страдания се дължат на това, че ние оставяме да бъдем присадени с присадки от противоположен характер. И колко лесно може да се присади човек! Ако аз ти дам хиляда от тия златните английски монети, и ги туриш в кесията си, от там насетне твоят характер се изменя. До тогава си бил честен, добър човек, а след това се променяш. Защо? – Присаден си вече! Където и да ходиш, тези хиляди дрънкат вече в джоба ти. Когато един крадец ти даде от тези крадени пари, той е вложил вече нещо в тях. Ако съвременният свят разбираше тия окултни закони, колко нещастия щяха да се избягнат! Има някои пари, които откак вземеш, всичко ти тръгва назад. Има наполеони, които са взети от убит човек. За тия пари са го убили. Попаднат ли тия пари в джоба ти, всичко става на пух и прах!

И сега ние казваме: Е, който и да е, каквото ще да става! Не, не, за в бъдеще ние ще имаме за учители кои? – Само онзи, който люби децата. За съдии ще имаме кои? – Само онзи, който люби Правдата. Този съдия като съди, трябва да знае кому да отдаде правото. За адвокати ще бъдат кои? – Само онзи, който разбира съдопроизводството, та като вземе едно дело, да каже: Господине, туй дело не мога да го защитавам. За лекари ще викаме кои? – Само онзи лекар, който, като дойде да лекува и види пред

себе си един престъпник, да му каже: Господине, аз тебе не мога да те лекувам. За свещеници ще бъдат кои? – Само онзи, който като дойде при умирающия, да му каже: Аз тебе не мога да те причастя. Защо? – Ти си извършил толкова престъпления в света! А сега? Умира един престъпник и свещеникът туря лъжицата в устата му, мисли, че Господ ще го приеме. Не, не, всички такива свещеници ще бъдат отговорни за тия лъжици причастие! Туй тяло не може да бъде простено. Онзи престъпник, който не се е разкалял, не може да бъде приет в Небето. Не, не, какъв ред и порядък има там! Не е както тук на Земята. Не е тъй лесно да се приеме човек на Небето. Онзи търговец, онзи готвач, какви трябва да бъдат? Жени и мъже, всички трябва да приложат Божественото, защото всички ще бъдем съдени, ще туря и себе си. Как ще бъдем съдени? – Според съдбата на Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина – никому няма да се прости. Като казвам, че няма да се прости, какво разбирам? Каквито страдания си причинил на другите хора, ще те постави Господ в положение да изпиташ тия страдания във всичките им потънкости. Ти трябва да кажеш: Господи, наложи ми тия страдания, да видя как са страдали моите братя. И като ги получиш, ще се молиш Господ да ти даде сила да ги претърпиш. След като претърпиш всички тия страдания, тогава ще дойде денят на твоето спасение. Туй място е тъй нареченото „чистилице“.

„Господи, да прогледам!“

Какво приложение има всичко това към нашия живот? Сега, тук има млади и стари. Как мислите да уредите живота си? Как ще уякчите вашата нервна система? Казват, че хората имали слаба нервна система. Нервната система се разклаща от противоположните сили в Природа-

та, които аз наричам „тъмните сили“. Изобщо, като погледна един болен човек, не като ясновидец, аз имам особен метод, виждам едно тъмно течение, което остава отпечатък и в самия организъм – почва да се образува повече венозна кръв. Това и лекарите виждат. Тогава мислите и чувствата в човека се помрачават, и той става като една кордисана пушка. Най-малкото побутване се изисква, и той гръмва. Дойде ли човек в това състояние, той трябва да се спре, да пречупи тази присадка и на мястото ѝ веднага ще се яви онова естествено състояние на разбиране. Най-първо вие застанете на почвата, че във вашата душа Бог е вложил всичките добродетели и вие можете да ги развие-те. Счупете всички човешки присадки, които ви причиняват страдания, и оставете да израсне Божественото. То ще ви донесе мир.

Някои казват: Ама как ще разрушим съвременния строй? Вие не мислете за това. Болестите не разрушават ли хората? Онази майка, като роди детето, не е ли болестта, която разрушава организма ѝ? Колко енергия е изхарчила тя! Я вижте колко затворници има в затворите! Колко много войска трябва да държим! Защо? – Да пазим ред и порядък в държавата. Във всички държави има това нещо. Едно нещо трябва да знаете, че този свят сам по себе си няма да се оправи. Трябва да се явят онези хора, които да присадят света по новия начин. Е, хубаво, ако се явят един, двама, трима, сто такива души, трябва ли ние да им забраним да присаждат хората по новия начин?

„Господи, да прогледам!“

И сега, ако вашето око е лошо, присадете го! Ако вашето ухо е лошо, присадете го! Ако вашият нос е лош, присадете го! Ако вашият език е лош, присадете го! Ако вашата ръка е лоша, присадете я! И когато Христос е казал: „Ако

дясната ти ръка те съблазнява, отсеци я“, какво се подразбира? Отрежи тази ръка, казвам аз, и я присади с Божественото право! Тази ръка, която е избила толкова хора, отрежи я, т.е. присади я с доброто и повече да не убиваш, а да правиш добро. „Ако дясното ти око те съблазнява, извади го“, казва Христос. Какво иска да каже с това? – Присади го наново! Не е достатъчно само да го извадиш, но го присади с окоето на Добродетелта! Тогава ще виждаш работите другояче и ще вършиш волята Божия.

Това са принципи, вложени в тази велика Божествена наука за поправяне на нашия живот. И тези същества, които са живели преди нас, които са минали по този път на еволюция, ангелите, те са изучавали дълги години Битието и знаят тази наука. Светиите, които идват сега, са ученици на ангелите и те завършват сега своето развитие. Туй е един кратък курс от Битието на Земята. Те сега ще държат изпитите си и след това Христос ще ги доведе на Земята да присаждат целия свят: кому кракът, кому окоето, кому ръката и т.н. Ще присаждат по един най-нов научен начин. И вие ще отидете в това училище да учите тази нова наука. Приготовлявайте се! Ще има постоянно отиване и връщане. Изискват се повече велики хора, които да знаят как да присаждат. Ще кажете: Ама то е за светиите. След като присадят вас, тогава вие ще отидете да се учите в туй училище, после ще държите изпитите си и, като ги издържите, ще ви пратят да присаждате. След вас ще дойдат други. Така ще имаме повече велики учени хора, да знаят туй велико изкуство, как да присаждат добродетелите на човешката душа. И тъй, ако дясната ръка те съблазнява, отсеци я, казва Христос, и наново я присади! Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и отново го присади! Ако кракът ти те съблазнява, отсеци го и наново го присади!

„Господи, да прогледам!“ Не е ли хубаво такава проглеждане? Не дава ли то една нова яснота, нова насока? Не е ли това една нова философия? Някои казват: Това е невъзможно! – Е, това е една тайна наука. Ами научи ни! – Вие ще научите това от великите Учители. На Земята няма такива Учители. Всеки, който иска да научи това изкуство, ще го задигнат на Небето, там ще отива, в това Божествено училище. Сутрин ще ходи, вечер ще се връща. Хората ще кажат: Този човек често отсъства. В туй отсъствие той ще се учи. Някои ще ми кажат: Ние това изкуство го имаме. Нито един от вас няма още това изкуство. Като влезеш в туй училище, ще ти запишат името. Първият професор, който ще те срещне, ще ти даде името. Някой казва: Аз съм в това училище. Кажете името на професора си! – Не зная. Ами надписа на това училище? – Не зная. Ами кой е номерът, по който си записан? – Не зная. Тогава? С това знание, именно, че всичко знаем, докарахме света до това положение. Казвате: Като отидем в другия свят, всичко ще се поправи. Да, в онзи свят всичко е оправено. Аз в това не се съмнявам, но този свят не е оправен. Духовният свят е оправен, но тук, на Земята, трябва най-първо да прогледаме, да научим великия смисъл на живота. И тогава всичките науки ще се осмислят. Ако един поет на Земята напише едно поетическо творение, и то се преведе между ангелите горе, ще знаете, че опитът му е сполучлив. Казвате: Ама то е преведено на английски. Може да е преведено и на френски, и на немски, на всички езици, това не е доказателство. Преведе ли се, обаче, между ангелите, това е меродавно. Туй творение с хиляди години ще върви в света. В него има живот. Ако сте един философ, богослов или какъвто и да е учен човек, и сте изказали една Истина, и тази Истина обърне внимание на ангелите, тя ще мине като велика Истина и те

ще кажат: „Ние имаме на Земята един честен човек, който говори Истината“. И ние се нуждаем на Земята от хора на Истината! Ние се нуждаем от писатели, без да лъжат, от философи без да лъжат, от свещеници, от проповедници без да лъжат, от майки и бащи без да лъжат, от братя и сестри без да лъжат. Абсолютно никаква лъжа! Ако искате, може да лъжете, то е ваша работа. Най-първо лъжата трябва да се изхвърли от вътрешния живот. Казват: Ама малко лъжа не може ли? Никаква лъжа! Туй е закон! Лъжата отвън може да дойде, то е друг въпрос, ние не сме отговорни за това, но вътре в себе си ти ще бъдеш тъй чист, както самата светлина. Ти ще бъдеш истинолюбив като самата Истина, умен като самата Мъдрост, любящ като самата Любов. Туй трябва да изпълва твоята душа! Ама как трябва да бъде мъдър? – Тъй, както Бог е мъдър. Ама как трябва да бъде любящ? – Тъй, както Бог е любящ. Ама как трябва да бъде истинолюбив? – Тъй, както Бог е истинолюбив. Ама може ли? – Може. Отношенията на Бога спрямо нас са такива. Синът трябва да бъде като баща си. Ученикът трябва да бъде като учителя си. И този Бог, който ни е създал по образ и подобие свое, трябва да бъдем подобни Нему и по сърце, и по душа, и по дух, и тогава ще бъдем благородни и възвишени хора. Ние няма да отидем в горите, но ще бъдем в тези гори между хората и ще проповядваме туй учение не само на думи, но чрез своя вътрешен живот.

Този бедният слепец се обръща към Христа и казва: „Господи, да прогледам!“ Казва му Христос: „Вярваш ли?“ -Вярвам. „Да бъде според вярата ти!“ И сега, понеже това е и ваше желание, аз пожелавам на всинца ви да прогледа-те, да имате тази Божествена виделина!

Всички трябва да работите, за да се премахне омразата и лъжата от света. Първият грях в света влезе чрез лъ-

жата. Онази първа жена, като яде от плода, излъга. И като прогледа, не каза: „Господи, сгреших!“ И Адам не каза, че сгрешил, но каза: „Господи, видях се гол и затуй се скрих от Тебе. Аз имах много добро желание, но онази красивата жена, която Ти ми даде, ме въведе в грях, та сега се лиших от Твоето благословение“. Господ хвана жената, но и тя е майстор на лъжата! Тя каза: „Господи, аз видях змията на дървото горе, тя ми показа един плод. Аз мислих, че този плод е нещо хубаво и ядох от него“. И двамата сгрешиха, и двамата после казаха на Господа: „Господи, тази работа Ти можеше да я оправиш. Не можеше ли по друг начин?“ И повика Господ един ангел и рече му: „Извикай тия двамата избраници и ги изпъди из рая с камшик“. И рече на Адама: „Понеже ти излъга, ще работиш с хиляди години тази земя, ще ореш и ще сееш, а тя ще ражда тръне, докато се научиш да любиш Истината“. А на жената рече: „Ти в мъки ще раждаш, докато се научиш да обичаш Истината“. Хвана тогава Адам жена си под ръка, потекоха сълзи и на двамата, обърнаха се назад, погледнаха към рая и казаха си: „Изгубени сме!“

„Господи, да прогледам!“

Най-първото нещо: Ще любите Истината. Най-хубавото, най-красивото нещо е да говориш Истината, да няма абсолютно никаква лъжа! Аз ви говоря като на мои братя. Истината ви говоря! Сега вие сте доволни, но не е само доволството. Туй е едно угощение. Изисква се учение, знание, присаждане, че всички тия добродетели да заживеят във вашите души! Всички тия капризи, честолюбие, недоволство, над всичко туй да се повдигнем. Да се повдигнем над обикновения живот! Когато сме сиромаси и нямаме петаче в джоба си, да ходим с онова вътрешно доволство, да знаем, че има нещо по-високо от сиромашията, то е Ис-

тината! Да знаем, че има нещо по-високо от богатството, то е Истината! Да знаем, че има нещо по-високо от властта, от величието, то е Истината, която трябва да живее в нас. Тази Истина ще ни отвори великия простор да прогледаме. Това значи да бъдем свободни, велики хора.

Преди 2000 години Христос е казал: „Когато дойде Син Человечески на Земята, ще намери ли достатъчно вяра или още ще се съмнявате?“ Питам ви: Какво сте придобили тези 2000 години с безверието си? Какво сте придобили тези 2000 години със съмнението си? Вие можете да приложите Истината и приложете я вече! Вие се намирате в положението на онази мома, която иска да се жени за някой момък, но всеки ден отлага. Дойдат хора, искат отговора ѝ: Чакайте още малко! Не била готова, туй-онуй, все отлага. Защо отлага? Тя чака някой друг, та дано той дойде. Не, не е така, не можете да си играете на въже! Момата трябва да каже: Имам един избраник и него чакам. Няма какво да отлагате. Време е, обаче, приложете тази велика Истина, за да бъдете силни и свободни, да почувствате вътрешния Божи глас в душата си, да дойде новият мир вътре във вас. Чуete ли Божия глас, смирението ще дойде във вас и ще бъдете доволни от всичко в живота си. Тогава ще се разбирате и ще си говорите братски. Аз ще попея, и вие ще попеете; аз ще поговоря, и вие ще поговорите; аз ще посвирия, и вие ще посвириете.

Турите ли в ума си мисълта да живеете без лъжа, Любовта ще потропа на вратата ви, ще чуete онзи тихия Божи глас в сърцето си, ще дойде онази мека светлина в ума ви и ще кажете: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“.

Беседа, държана на 9. III. 1924г.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Скръб и радост	4
2. Нашите длъжности	30
3. Едно ти не достига	55
4. Оздравяха	83
5. Допреният въглен	110
6. Колко пъти да прощаваме?	139
7. Плодовете на Духа	168
8. Искаш ли да оздравееш?	196
9. Царството Божие се благовества	219
10. Що е това?	242
11. Родени изново	271
12. Господи, да прогледам!	296

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА

Том втори

Второ издание

Набор
Албена Цветкова

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

I ISBN 978-954-376-044-2

